

Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2021./2. szám

*„Erős torony az Úr neve,
oda fut az igaz, és védelmet talál.”
Példabeszédek 18,10*

A szerkesztő üzenete

Nem tudom, önök hogy vannak vele, Kedves Olvasóim, de amikor azt hallom, hogy „elmúlt”, „legyőztük”, „felül kerekedtünk” – valahogy nem érzem azt a felszabadult örömet, amit ilyenkor érezni kellene. Talán érthető is ez, hiszen 15 hónap telt el úgy, hogy zömmel otthonról dolgoztunk, otthon „jártunk” istentiszteletre és otthon próbáltuk egymásban tartani a lelket – ahogy mondani szokás. Persze nem Isten ereje nélkül, mert a magunk ereje már az elején fogyni látszott. És most is ugyanerre az erőre vagyunk utalva, amihez semmiképpen nem áll jól a kincstári optimizmus. Mert a 4. hullám itt leselkedik a küszöbön, s olvasóink között is nagyon sokan nagy veszteségeket éltek át az elmúlt hónapok során.

S ezzel együtt Isten megtartó kegyelmét is átéljük! És ezen van a hangsúly, mert „ha az Úr nem lett volna velünk”, ő ki tudja hol lennénk már személyenként, de igaz ez a missziónkra is.

Azt kérdezte valaki néhány héttel ezelőtt, hogyan élhette túl a MERA az elmúlt hónapokat. „A kegyelmes Isten jóvoltából!” Ez a válasz, és ez az egyetlen válasz. Mert nincs semmi más magyarázatunk, bár igaz, hogy munkatársaink sokat és erőn felül dolgoztak, igaz, hogy nagyon sokan adakoztak, de „ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.”

Szívből remélem, hogy amikor útnak indítjuk az esztendő 2. és ismét 40 oldalas magazinját, annak lapjairól a hálaadás és Isten igéjének az ereje sugározhat.

Köszönjük mindazoknak, akik írsaikat elküldték, gazdagítva a lap anyagát, de azoknak is, akik adományukkal hozzájárultak a kiadás és a postázás költségeihez. Köszönöm munkatársaimnak is a rendkívüli elszántsággal és odaszánással végzett munkát!

Kulesár Tibor

Megtorpanás

„De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.” (Zsid 10, 39)

Két nő kereste a lelkipásztort nagy szomorúságukban. Vidéki nagybátyjuk, aki a nagycsalád segítője és tréfamestere volt, váratlanul felakasztotta magát. – Mit tehetnénk érte? – kérdezték. – Érte már semmit – felelte a lelkipásztor, de magukkal mi lesz, ha a Megváltó Jézus nélkül élnek?! Oly annyira elgondolkodtak a kérdésen, hogy egyikük hamarosan beszélgetést kért a lelkipásztortól, amelynek során letette bűneit Jézus keresztségében. Munkahelyén megdöbbenek ezen a változáson. – Te voltál, aki a legjobban szidta a papokat, és aki nő létedre káromkodtál közöttünk. Mi történt veled?

Amikor azt is elmondta munkatársainak, hogy vasárnap gyermekmegőrző szolgálatban vett részt, érdeklődni kezdtek: Mennyit fizetnek ezért a gyülekezetben? – Hogy gondoljátok, hogy pénzért őriztem a gyermekeket, ezt szolgálatból tettem.

– Most már látjuk, hogy teljesen elment az eszed – mondták neki. – Mások nevetlen gyermekeit vasárnap délelőtt ingyen őrzöd?!

De sehogy sem tudták elvenni a kedvét a szolgálattól, még a gyülekezeti terem takarításában is részt vett. Bevallotta, hogy sohasem szerette az ablaktisztítást, most pedig a bejárati ajtó sok kis ablakát tisztította nagy türelemmel...

Hamarosan a gyülekezet motorja

lett. A bibliaórákon is röviden, értelmesen hozzászólt, másokat is bátorított. Kevés hozzá fogható lendülettel induló kezdő hívőt ismertünk.

Egyszer csak nagy törés állt be a lendületében. Hamarosan megtudtuk, mi okozta a változást.

Férje a vendéglátóiparban dolgozott, ahol sokszor hamisan ügyeskedve szerezték munkatársaival a magasabb jövedelmüket. Amikor kérdeztük a feleséget, hogy miért nem szorgalmazza férje megtérését, azt válaszolta: - Ha ő is megtér, nem fogunk tudni megélni. Akkor nem végezheti így a munkáját, és felkopik az állunk. Megdöbbenett bennünket ez a hozzáállás. A hívő asszony nem hitte el, hogy az Úr gondoskodik róluk, nem pedig az ügyeskedő férje.

Hamarosan – létszámcsökkentésre hivatkozva – elbocsátották férjét állásából. De ekkorra már a feleség lendülete megtört, az Úrban való szabadsága, öröme úgy megromlott, hogy árnyéka lett önmagának.

Most is élnek, bizonyára férje új munkát talált, ő is tovább tanult, istentiszteletre is jár, de a tűz kihunyott, a lendület oda, bizonyára az Úrban való öröm is.

De jó lenne, ha újra megállna Jézus keresztségében és mindent elmondana, bocsánatot kérne hitetlenségéért és újat kezdhetne. Talán akkor a férje is megismerné az Urat és megtörténne, amiért sok évvel azelőtt kicsi lányával imádkozott: „Úr Jézus, add, hogy apa is velünk lehessen egykor majd a mennyben!

Végh Tamás lelkipásztor

„Kire nézünk? A visszacsúszás veszélye fenyeget. Az, hogy visszatérünk a holt cselekedetekhez, meg Isten kijelentését keverjük a saját gondolatainkkal. A hívő embernek késznek kell lenni mindig arra, hogy újra és újra megtisztul. Kész bármikor bűnbánatra jutni a tévedéseit illetően. Kész újakezdeni azt, amit Isten kegyelméből elkezdhetett, és így fiatalos és fejlődőképes marad a hitében egészen élete végéig. Ne magunkra nézzünk, ne a bajokra, ne másokra, hogy mit szólnak hozzá. Nézzük a hitnek elkezdőjére és bevégzőjére.”

Cseri Kálmán

“LOVE IS LOVE”

Nehéz, embert próbáló időkben élünk, és most nem a vírus-helyzetre gondoltam csupán. Lelkünk ellensége az ördög mindig is támadta a házasságot és a családot, s ez napjainkban sincs másként. Néha a világgosság angyalának képében érkezik, például Isten törvényére, a szeretetre hivatkozva, (Jézus megkísértésekor is ezt tette), máskor egészen durva, istentelen módon lendül támadásba, melynek elszenvedői vagyunk napjainkban.

Mindegy, hogy jön, a célja az, hogy lopjon, öljön és pusztítson, hiszen embergyilkos volt kezdettől fogva. Pontosan tudja, hogyha a társadalom legkisebb egységét, a családot lerombolja, akkor nyert ügye van, épp ezért támadásainak kereszttüzében van ez az Isten által létrehozott intézmény, melyben védelmet, szeretetet, elfogadást adhatunk és kaphatunk, s melyben a következő generáció is cseperedhet, jó esetben Isten ismer-

retében, és szeretetteljes, támogató környezetben.

Mára oda jutottunk, hogy ha szét-nézünk a társadalomban, az előbb felvázolt kép alig-alig lelhető fel a környezetünkben, idillinek tűnő, mesebe illő vágyálom csupán.

A valóság ellenben kiábrándító és elkeserítő. Egyéjszakás kapcsolatok, gyermekek elleni erőszak, szétesett kapcsolatok, tönkrement házasságok, az elvált szülők között ingázó gyerekek, vagy éppen anya vagy apa nélkül cseperedő emberkék tömege vesz körül minket, s miközben belül mindenki nyögi a terhét, a felszínen azt hangoztatjuk, hogy el kell fogadnunk, hogy ilyen korban élünk.

Magyarázatokat is kreálunk, posztmodern társadalomról beszélünk, melyben felborultak a hagyományos szerepek, s ezért a hagyományos családtípus helyét „modernebb” együttélési formák váltották fel, mint például az élettársi viszony, a patchwork family, vagy a szivárvány család.

Milyen szép megnevezések, de mennyire eltér Isten törvényétől valamenyny! S legyen valami mégoly modern

vagy hangzatos nevű valami is, csak akkor funkcionálhat rendeltetésének megfelelően, ha az alkotó által megtervezett módon működtetjük. Így van ez egy gép, de a család esetében is. Milyen érdekes, hogy míg egy értékes berendezés esetében eszünkbe se jut kísérletezgetni a megadottól eltérő módszerekkel a használatát illetően, addig a házasság, és a családi élet vonatkozásában

nagyvonalúak vagyunk. Pedig az emberi léleknek nincs érzékenyebb, sebezhetőbb és értékesebb berendezés. A kocsinkra vigyázunk, a laptopunkra is, meg az okos telefonunkra is, mert mi lenne, ha tönkre menne! Talán még létezni is megállnánk! És mi van a férjünkkel, a feleségünkkel, és a ránk bízott gyerekekkel? Ők nem érnek annyit, mint a tévénk, a telefonunk, vagy a karrierünk? Félek, hogy sokan csak akkor döbbennek rá, hogy mennyire elvétették a fontossági sorrendet, amikor már túl késő, s talán már a helyrehozás se elképzelhető. Épp ezért, még időben érdemes megvizsgálni a Bibliában kinyilatkoztatott isteni tanácsokat, mert később, bár a megtérő bűnösnek Isten megkegyelmez, de azt nem ígérte, hogy rossz döntéseink minden következményét is elveszi. Néha bizony azzal együtt kell élnünk, épp úgy, mint jó döntéseink áldott következményeivel. Válasszuk hát az életet, s meneküljünk a bűntől! S mi van, ha már mindent elrontottunk?

Akkor is van kegyelem és bocsánat, ha őszintén megbánjuk elrontott döntéseinket, és még az is megtörténhet, hogy a látszólag javíthatatlan helyzet megoldódik, az elmérgesedett emberi kapcsolatok oldódnak, s talán egy új kezdet is kibontakozhat. Istennél ugyanis semmi sem lehetetlen. De, ez az Ő kezében van, mi csak alázattal munkálkodhatunk a helyreálláson.

Különös köszönet

Szeretném megköszönni a hétről hétre elmondott aktuális áhítatokat! Nagyon nagy segítség volt ez nekem a nehéz időkben, amikor is ápolónőként márciustól kivezényeltek a kiskunhalasi mobil járványkórházba! Rengeteg fiatal és középkorú haldokló beteggel találkoztam és láttam el őket utoljára...

Nagyon megviselt lelkileg, pedig 27 éve dolgozom felnőtt műtétes osztályon és hosszú ideje a soltvadkertői baptista gyülekezet tagja vagyok. Mégis mély szomorúsággal, tehetetlenséggel, csalódással éltem meg ezt a helyzetet, pedig éreztem végig Isten jelenlétét, vezetését és a testvéreken keresztül a vigasztalást, hitet! Hálás szívvel köszönöm a igei bátorítást, megerősítést és a sok imádságot!! Így tudtam újra és újra elindulni, a munkámat végezni és Szolgálni!!!

Hála az Úrnak, a csökkenő esetszámok miatt ezen a héten újra megnyitott a régi osztályom és újult erővel, beöltözés nélkül dolgozhatom!

Szeretném megdicsérni a háttér feladatot végző testvérnő szolgálatát is: a felvétel készítését és a gyönyörű virág kompozíciókat! Isten áldását kívánom a testvérek életére és nagyon várom a következő „alkalmat”!

Testvéri Szeretettel:

K-né Hufnágel Lilla

Kulcsár Anikó

VAN REMÉNY?

Vajon miben, kiben reménykedünk? - Ez a kérdés! Most a legtöbben a vakcinában bíznak, erről szólnak a hírek..., de lesz-e egyáltalán vége? A vakcinákról is nagy vita folyik: ez jó, ez csak félig, ez meg nem jó! Teljes a bizonytalanság, és ha meggondoljuk, gyakorlatilag kísérleti stádiumban van az egész... Tavaly írtam egy levelet a gyermekeimnek, mert nagyon vitatkoztak az akkor még friss állapotokon, és az első karantén helyzetben. Mivel ma sem tudok jobbat felelni a dilemmára, ebből idézek:

„...Az a baj elsősorban, hogy most CSAK, és majdnem kizárólag a VÍRUSra koncentrálnak. Miért van, honnan jött, meddig tart, kit hogyan érint, vagy mi lesz a következménye, és ki mennyire hibás?

Igen, őszintén nekem is ezek a gondolatok villantak át a fejemen, már a múltkor is végig gondoltam magamban, mi lenne, ha utolérne engem is, sőt át is kéne élni ezeket a borzalmakat, amiket egyesek leírnak, mi több mutatnak is (videókat) szenvedő emberekről... Akkor, milyen hívó lennék? Hogyan tudnék helytállni, bizonyosságot tenni, vagy örülnék-e ha ilyen szenvedések közben kéne elköltözni a világról?

Újra letettem az Úr kezébe az egész életemet, mert a Gonosz mindig részen van, hogy aggodásban és félelemben tartsa az embert. De az Úr megnyugtató: „Elég néked az én kegyelmem...” – Vagyis: ráérek majd akkor erőt kapni ezekhez, ha valóban megpróbál.

Ti se amiatt nyugtalanodjatok, hogy mi lesz veletek: az Úr megpróbálhat betegség, munkanélküliség, vagy egyenesen halál által. DE: és itt jön, amit főleg írni szeretnék, hogy tegyétek le újra, vagy először ANNAK a kezébe az életeteket, Akitől van! Nem tudnék nyugodtan gondolni arra, ha valaki közületek hit nélkül menne át Isten elé. „Ne attól féljétek, aki a testet öli meg, hanem attól, aki miután megölte a testet, el akarja veszíteni a LELKET a gyehennában.” Mt.10,28 „Mindnyájan, mint a juhok eltévelyedtünk, és ki-ki a saját útját járta...” De az Úr Jézus azért jött, hogy megkeresse, és MEGTARTSA, azt, aki elveszett. Nos, inkább az a szomorú, hogy még

mindig egyesek viccet csinálnak még most is a legdöbbenetesebb helyzetben, holott Isten komolyan rázza az emberiséget.

Ne mondjátok, hogy már eddig is voltak járványok, és háborúk, és azt is túl élte az emberiség...!

Igen, de soknak az élete végét jelentette, másoknak még kegyelmi időt adott az Isten... Viszont az az érzésem, és hitem, hogy ez a kegyelmi idő nagyon végére jár, és nagy romlás fog bekövetkezni minden vonalon (Jézus visszajövele előtt) „Figyeljétek, vigyázzatok, és IMÁDKOZZATOK” – mondta Jézus (Máté 24. rész), és persze olvassátok az IGÉT, mert ez által tud Isten szólni hozzánk.

Néhány napja arra ébredtem, mint ha ringatna valaki ágyastól...felné-

Tehát nem lehet nem észrevenni, hogy Isten már „rázza” az egész emberiséget. Ha értitek, már egyszerre MINDENKIT, mert ilyen még SOHA nem volt...! Hogy az egész világ egyszerre ilyen halálos veszélynek lett volna kitéve, és egy láthatatlan ellenség, ráadásul a neve is furcsamód KORONA...

Most az jutott eszembe, AKI viselte értünk AZT a tövises KORONÁT. Volt aki haragból, volt aki irigységből, volt aki hatalom féltésből, és volt aki csak játékból (csúfolódásból) tette a fejére. Az asszonyok is csak siratni tudták, s amikor Jézus feléjük fordult, azt mondta, ne engem sirassatok, hanem magatokat, és a ti fiaitokat... (ez be is teljesedett, amikor a zsidókat milliós szám kivégezték)

De azt is jelenti, hogy nekünk magunkat kell siratni, a mi bűneink miatt, és megtérni, mert Jézus halála (vére) árán elkészítette nekünk a helyet a Mennyben. Jaj nekünk, ha ezt nem igényeljük.

De még ostobább az az ember, aki elszalasztja az örökkévaló alkalmat. Márpedig az idő sürget, és az alkalmas idő lejár! Kérjétek az Úrtól új, fehér ruhát: A jelenlegi, („színes”, saját) nem alkalmas a Menyegzőre. Oda csak az Úrtól kapott, és megtisztított ruha jó. És ha azt gondolod, ezt mind már tudtad, akkor miért nem élsz úgy? „Már tanítóknak kellene lennetek, és most mégis újra tejnek italára van szükségetek, mint a csecsemőknek...?”

„Az ÚR áldjon meg titeket, hogy megszívleljétek mindezt: „... íme az ÉLETET és a halált adtam életetek: Válasszátok hát az ÉLETET!” 5.Mózes 30,19.

Itt a levél vége, s még egy megjegyzés: A család több tagja is átesett a betegségen, de kórházba nem kerülünk...még.

Aztán jött a második, sőt harmadik hullám... tényleg megvéd-e a vakcina? Nem tudjuk, de továbbra is csak az Úrban bízhatunk, hiszen: „életünk ideje is az Ő kezében van...!” „Az Istenhez kiáltok, és az Úr megszabadít engem...” (Zsolt 55,17.)

Rózsa Lentiből

NE FÉLJ!

*Mintha látnám a fehérruhás szentet,
amint Jairus házához közelget,
s hírül hozzák, hogy meghalt a leánya!
Jézus ránéz az elsápadt apára:
„Ne félj, csak higgy!”*

*Ha ránk is így szakad a fájdalom,
szerettünket látva a gyászpádon,
s kiáltjuk: Nincs már aki segítsen!
Törjön át Jézus szava a bús csenden:
„Ne félj, csak higgy!”*

Gárdonyi Géza

zek: nincs persze senki a szobában. Mi volt ez? Földrengés! Megyek ki a konyhába, és tényleg hallom a rádió híreket, hogy Zágrábban volt az epicentrum, és itt Zalában is érezhető volt. Hát még ilyen nem történt velem soha.

Az az IGE jutott eszembe, hogy: „Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is. Ez a még egyszer pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg... Annak okáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel.” Zsidókhöz írt levél 12,28

Legyen meg a Te akaratod!

„Bizony a ti gondolataitok nem az én gondolataim /.../ Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyi- val magasabbak az én utaim a ti utaitoknál” Ézs.55,9

A mögöttünk lévő hónapokban sok egyéni és családi tragédiáról, vesztéséről hallhattunk. Gyülekezetünk életében egy különösen fájdalmas esemény okozott gyötrő kérdéseket az érintetteknek. Minden reggel izgatottan olvastuk az ifjú feleség helyzet jelentését férjéről, aki elkapta a covidot és heteken keresztül szenvedett az intenzív osztályon. A népszerű ifi vezetőért nem csak a korosztálya, hanem aki csak hírét vette, kitartóan, bizalommal könyörgött az „Áldott Orvos”-hoz, hogy gyógyítsa meg és adja vissza egy éves fiacskájának, családjának és a gyülekezetnek. Ilyen közösségi tusakodásra csak egy esetre emlékszem hosszú gyülekezeti tagságom idejéből, amikor lelkipásztorunkért könyörgtünk! Akkor meghallgatásra találtunk. Soha nem felejttem el azt a vasárnapot, amikor újra megláthattuk a szószéken – megrendítő volt. Ebben az esetben az Úr nem teljesítette a közösség kérését, a fiatalember meghalt. Halálhíre megdöbbenést és gyötrő kérdéseket idézett elő a fiatalok között. Lelkészeink is tartottak attól, ha nem tudják ezt feldolgozni, az háttással lehet Istenben való bizalmukra. Sok lelkigondozói beszélgetés követte a tragikus eseményt, Isten Igéje alapján együtt keresték a válaszokat. Az Ézsaiás 55,9 mellett a Filippi 4,6-7 versei alapján szembesülnünk kell azzal, hogy Isten elé úgy mehetünk kívánságainkkal, ahogy egy gyermek az édesapjához, de a döntés jogát Ő magának tartja fenn: nem kérésünk teljesítését, hanem békességet és megtartást ígér! Isten válaszát imáinkra csak a Vele való kapcsolaton keresztül érthetjük meg úgy, hogy bizonyosak vagyunk abban, hogy szeret minket tetteit másként nem érthetjük meg. Egyik fiatal lelkészünk ezzel kapcsolatos igemagyarázatában arról

is beszélt, hogy az imádságban két akarat találkozik: Istené és a miénk. (Ézs.55,9) Mégis hogyan sikerülhet elfogadni Isten akaratát? Ha nem is értjük cselekedetét, abban hihetünk, hogy szeret minket és békességet ígér Jézus Krisztusban.

A gyászoló családot nagy szeretettel vette körbe a gyülekezet. A fiatalember édesanyja egy évvel ezelőtt temette el a férjét, most a fiát. A fiatal feleség azzal búcsúzott közösségi oldalán, hogy bizonyosságuk van afelől, hogy szeretett férje drága Megváltójához költözött, és ez megnyugvást, közös gyermekük pedig célt és feladatot ad neki.

Természetesen a veszteségek szenvedéssel, lelki harcokkal, sírással járnak, de ezt nem kell titkolni, hiszen az Úr Jézus is sírt Lázár barátja sírjánál, Dávid pedig megrendítő sirató éneket írt barátja, Jonathán halálakor.

A pandémia áldozatai között vannak gondoskodásra váró, árván maradt gyermekek is, imádkozunk értük, hogy Isten adjon megoldást az életükre! Egy ismerős fiatal

erdélyi lelkipásztor halála után nagy család és gyülekezet maradt magára. Édesanyja a hír hallatán majd' esztét veszítette, de lassanként eljutott odáig - biztos vagyok benne, hogy a hívő közösség kitartó imája is segítette abban, hogy ki tudta mondani: „Igen Atyám!” A szenvedés része a mi életünknek is. Elgondolkoztam azon, mintha számunkra is valami különálló bibliai esemény lenne Jézus tusakodása a Gecsemáné kertjében. Tudjuk, hogy a legközelebbi tanítványai sem értették meg, nem virrasztottak vele. „Atyám, ha lehetséges, müljék el tőlem ez a pohár!” Jézusnak olyan lelki harca volt, hogy még vért is izzadt tusakodása közben. A végeredmény: „Ne az legyen amit én akarok, hanem amit Te!”

Amikor mi szenvedünk, nem gondolunk arra, hogy Isten nem ígért nekünk szenvedések, próbák és harcok nélküli életet, hanem azt mondta: „Ezeket azért mondom, hogy békességetek legyen énbenem. A világban nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot!” János 16, 33

Zika Klára

BIZALOMTELJES KÖNYÖRGÉS

*Atyám, benned bízom.
Nincs más reményem.
Te vagy erős váram,
Kösziklám nékem.
Egyszülött Fiadban,
Drága Megváltómban
Küldj segítséget.
Hall meg szívem szavát,
Ó, adj szabadulást,
Bűnömből tisztulást,
Mint megígérted.*

*Atyám, benned bízom,
Áldom szent neved.
A bűn hogyha kísért,
Én győzök veled.
Sátán hogyha támad,
Nekem mítsem árthat,
Hű karod megvéd.
Megváltott népeddel,
Szentek seregével
Ujjongó örömmel
Áldalak üdvömért.*

*Atyám, benned bízom,
Vezess utamon.
Ha néha fáradok
Te légy támaszom.
Melletted nem félek,
Szüntelen rád nézek,
Tudom, hogy szeretsz.
És bár a halálnak
Bús völgyében járjak,
Én ott is imádlak,
Mert mennybe vezetsz.
Cseh szöveg alapján:*

Gerzsenyi Sándor

„Az ima: kérés. a kérés lényege pedig az, hogy vagy teljesítik, vagy nem – ebben különbözik a kényszerítéstől. S ha egy végtelenül bölcs lény hallgat a véges és ostoba te-remtmények kéréseire, akkor néha teljesíti, néha visszautasítja kívánságaikat. az imádság biztos „sikere” egyáltalán nem bizonyítaná a kereszténység igazát. Sokkal inkább valami varázslatra utalna – némelyeknek hatalmuk van arra, hogy kontrollálják és befolyásolják a természeti folyamatokat...”

C.S. Lewis

FOLYAMODJATOK AZ ÚRHOZ!

Az ember születése pillanatától érzi, hogy szüksége van valakire, aki védi, oltalmazza, bátorítja, akinek segítségére mindig számíthat. Kezdetben ez az érzés ösztönös, csak később válik tudatossá. A csecsemő az anya testének közelségétől nyugszik meg. Ott van biztonságban, bizonyos idő múlva az apa bátorsága, ereje az, ami nemcsak csodálatot, de bizalmat is ébreszt a gyermekben. Azonban eljön az az idő is, amikor anya és apa együtt sem képesek megadni az elrejttség érzését. A serdülő ideálokat, az ifjú eszméket és csoportokat keres, melyektől megértést és támogatást remél.

Van, akinél ez a keresés élete végéig tart, s mégis eredménytelen. Annak eredményes a sóvárgó kutatása, aki eljut Isten megismerésére. Az Úr mindenütt jelenvaló, mégsem találkozik Vele mindenki. Miért? A vak ember a hozzá közel lévőket sem látja. A lelki- leg vak ember nem látja Istent, bármily közel legyen is hozzá.

Isten nemcsak engedi, hanem elő is segíti, hogy megkeressük, megtaláljuk Őt. Kudarcok és sikerek által, negatív és pozitív tapasztalatok által egyaránt közelebb akar vonni magához.

Hozzá vezethetnek a kudarcaink, természetesen csak akkor, ha felismerjük, hogy azért nem sikerültek oly szépnek ígérkező terveink, mert csupán önmagunkban, emberi erőforrásainkban bízunk, s nem vittük „hő imában” Isten elé dolgainkat. A lélektan ismerői szerint az egészséges személyiség-fejlődéshez szükség van „kudarc-élményekre” is. A tapasztalat azt bizonyítja, hogy a bajba jutott ember könnyen megtanul imádkozni. Ily módon egy-egy sikertelenség a megoldásra vezető eszköz lehet számunkra. Hidd el, Isten ott is tud segíteni, ahol az emberi reménységek már csődöt mondtak!

Istenhez vezethetnek sikereink is, ha van bennünk elég alázat kimondani: egyedül Istené a dicsőség! A költő felismerte győzelmeiben Isten kezét. „És hogyha néha-néha győzök, Ő járt, az Isten járt előttem, Kivonta kardját, megelőzött.”/Ady: Ádám hol vagy?/

Boldogító tudat, hogy olyan kísérőnk van földi vándorutunkon, Aki jobban szeret, mint anyánk-apánk és hatalmasabb minden embernél - a legnagyobb balgaság lenne elmulasztani ezt a segítséget. Aki munkánkban sikert, harcunkban győzelmet adhat, Aki így biztat: „Hívj segítségül a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, s te dicsőítsz engem.” /Zsolt 50:15.)

Persze nemcsak a nyomorúság idején szabad az Úrhoz jönni. Emberi viszonylatokban sem bölcs dolog, ha valakit mindig csak segítségért keresünk fel. Isten készségesen segít a bajban, de örül annak is, ha egyszerűen azért közeledünk Hozzá, mert jó Vele lenni, beszélgetni, élvezni áldott társaságát.

A tapasztalatok közelebb vonhatnak Istenhez, de mi az ami a közelében is tart? A szeretet. Az Ő szeretete. Akinek jóindulatáról már meggyőződünk, attól nem félünk, abban bízunk. Annak el merjük mondani örömről-bánatunkat. Ki az, aki mellőzne egy határozó segítséget, ha emberi céljainak eléréséhez igénybe veheti?

Ne utasítsuk vissza mennyei Atyánk szeretetét sem, Aki világteremtő hatalmával kész a mi hangyányi gondjainkat is felvenni, s nekünk mindent felülmúló biztonságérzetet adni. Te aki már sokfelé kerested problémáid megoldását, folyamodj a legmagasabb fórumhoz: az urak Urához, királyok Királyához: szerető mennyei Atyánkhoz!

id Nemeshegyi Zoltán

Menjete be kapuin!

„Menjete be az Ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel; adjatok hálákat Neki, áldjátok az Ő nevét!” (Zsolt. 100,4)

Ismét túl csordul a szívemből a hála, a mi Urunk drága Megváltónk felé, így ismét tollat ragadok, hogy veletek együtt örvendezzek, ill, hogy megosszam veletek az örömeimet. Először azzal kezdem, hogy az augusztusra várt ötödik gyermek - Simon=meghallgatás - személyében két hónappal előbb megérkezett, egy azonnal végrehajtott császármetszés útján. Gondok merültek fel a fellépő oxigénhiány miatt, de sokak buzgó imádságát meghallgatva az Úr végül is egy egészséges kisfiúval ajándékozta meg a családot.

Saját jogon is folyamatosan is élvezem a kiáradó kegyelem áldásait. Tavasszal múltam 80 éves és a szédülésem állandósulása miatt két túra bottal közlekedem. Ráadásul egy nyolc napos betegség is nehezítette a helyzetemet, de a mai napon már bemehettem az otthonba Bibliaórára. Ott tapasztaltam meg mentális segítőmmel, Piroskával együtt az Úr hatalmát és felséges jelenlétét az alkalmon, már harmadszorra. Az egyik lakó -Terike - hosszú évekig járt az órákra, de annyira leépült, hogy ágyba rekesztve tölti a napjait. Piroška ma is kitolta őt és amikor meghallotta az Evangéliumot, össze tette a kezét, az arca ragyogott, így hallgatta az öröm üzenetet.

Egyik drága testvérem Livia - sok dolga közben - felvett és hazahozott, hogy a nagy melegben ne kelljen gyalogolnom és a járműre várnom. Hogy még teljesebb legyen a napom, felhívott egy rokonom, aki még nem ismeri az Úr Jézus Krisztust, élete megváltó, megszentelő győzelmes Urának, de ismét közelebb került Isten országához.

A nap ma sem fejeződhet be úgy, hogy a lányommal Nóraival ne beszéljek, és magasztaljuk az Urat az ő és az én életemben átélt jelenlétéért és felmérhetetlen csodáiért. Akkor még nem is említettem azokat az örömeiket, amelyeket a műsoraitok: az ígéhírdetések, a Biblia magyarázatok, a riportjaitok jelentenek sokunk számára.

Szeretettel és hálával:

Csilla néni

Kegyelmezek...

Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok. 2Móz 33,19

December elején késő este csörgött a telefon és egy kedves lelkitestvérem fia szólalt meg a telefonban rémült hangon – Győző bácsi, kérem, imádkozzon apuért, elkapta a covid-ot, kórházba került, súlyos állapotban van. Leállt a tüdője, a veséje, lélegeztető gépre került.

En éppen egy izgalmas tévéműsort néztem feleségemmel és teljesen a film hatása alatt voltam. A fiú szava-

ira figyelve, mint ha egy másik lelki dimenzióba kerültem volna.

A háttérben sírást hallottam, és a kételty, fájdalom, félelem szellemisége járta át a gondolataimat, érzelmeimet. Abban a pillanatban tehetetlennek, tanácstalannak éreztem magam, hisz teljesen hirtelen, váratlan volt a megkeresés. Gondolataim cikázni kezdtek – Atyám mit mondjak? Miért imádkozzok? Ilyen gondolataim jöttek – Isten biztos meggyógyítja, hisz egy 53 éves hívő testvérről van szó... Másik gondolat – mi van, ha haza

akarja vinni. Atyám mit mondjak? A fiú eközben megszólal: itt az egész család, kihangosítom Győző bácsit, imádkozzon apuért. Nem mondhatam, hogy majd visszahívlak és utána imádkozunk, de valami belső nyugalom töltött el és Isten jelenléte járta át a gondolatimat. Mielőtt imádkozni kezdtem tartottam egy rövid csend pillanatot. Megszólítottam a Mennyei Atyánkat és az egyik mondat jött a másik után és egyre jobban átéltük Isten vigasztaló jelenlétét az imádság által. A család megnyugodott, reményt kapott abban a pillanatban. Jézus ígerte: *Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, Jn 14,27.* Másnap érdeklődtem a felségénél, hogyan van a férje; a válasz – nem javult. A beszélgetés a lelkigondozás irányába fordult el, és a feleséget kellett erősíteni. Két nap után még mindig kritikus a helyzet, a testvér élet és halál között volt. Harminchárom napon át volt kómában és mindvégig kérdés volt, hogy életbe marad-e. Miután – Isten kegyelméből – felébredt, az orvosok közötték: teljesen lebénult nyaktól lefelé, ezután huszonhét nap intenzív osztály következett, ekkor már volt remény arra nézve hogy életben marad. Következő téma a benuulásból való felgyógyulása volt. Ezt követte hat hét rehabilitáció. Isten kegyelme munkálkodott testvérünk és a család életében. A testvér lassú felépülése után hálát adott a Mindenható Istennek, hogy él. Első személyes találkozásunkkor elmondta, olyan Isten közeli élménye volt a betegsége ideje alatt, amit addigi hitéletében nem tapasztalt. A betegség ideje alatt a belső gondolatait, érzelmeit Isten megtisztította. Hat hónap elteltével már lassan tud járni, de lelkileg, szellemileg sokkal erősebb, mint valaha.

Amiért írtam ezt a cikket! Sokszor széttárt kezekkel állunk családok előtt mi hívő emberek, amikor kérdezik tőlünk, hogy van az, hogy az egyik ember meghal, a másik pedig felépül – legyen az covid vagy bármilyen betegség. Nem tudok más választ adni az embereknek, mint a fent olvasott ige: *Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok. 2Móz 33,19*

Higgy és számíts rá!

Bizony már évek is elteltek, hogy írtam nektek. Bocsánatot is kérek Tőletek és a Mennyei Atyától is. Az írásra a most jelen levő koronavírus készített és az, amit személyesen megtapasztaltam. Már januárban regisztráltam, hogy kérem beoltásomat. Bizony csak teltek a hónapok és nem akart jönni az értesítő, hogy mikor mehetek.

Aztán március 23-án megkaptam az első Covid elleni oltást a Szőnyi kórház oltópontján. Elolvastam az utóhatások listáját, de már csak akkor, amikor rettenetes fejfájás, hányinger gyötört. Ez az esteli órákban lépett fel, mellé jelentkezett egy pörgő szédülés, ez olyan, hogy alig lehet járni tőle és ha fekszel, akkor az egész ágy forog veled. A kínzó fejfájás nem akart szűnni. Megijedtem, mert a 2007-ben átélt agyembóliára emlékeztetett. Aztán másnapra elmúlt, de fizikailag teljesen elment az erőm, nagy fáradságot éreztem. Nem csak most mentem Istenhez elmondani a történéseket, hanem attól a perctől, hogy eldöntöttem, nem tudom, kell-e nekem az oltás vagy nem. „Uram Istenem Te jobban el tudod dönteni, legyen meg a Te akaratom. Most is és a második oltás beadásánál is, vagy talán nincs is rá szükség? – Hogy legyen?” Erre egy ember nem tudott pontos választ adni. Az egészségügyben

dolgozók is mást-mást mondtak. „Uram Jézusom! - nincs rajtad kívül senkim sem. Sem a földön, sem a Mennyeben nem gyönyörködöm másban”.

Elérkezett április 13-a a második oltás ideje. Délutánra kellett menni. Amikor a doktor úr megkérdezte, hogy probléma nélkül zajlottak-e le az oltás utáni napok, elmondtam neki a 2007-ben kapott agyembóliát is és az erős hányingerrel járó fejfájásokat, a pörgő szédüléssel együtt. Maga elé nézve gondolkodott, aztán megszólalt: igen az erek falai nem bírják a terhelést! Aztán a körülötte álló asszisztenseknek mondván – inkább oltassuk be, mint hogy lélegeztető gépre kerüljön, és már ő maga el is végezte az oltást.

„Igen, Uram akkor így akartad, de hogyan tovább az este és az éjjel?” Enyhe hányinger és fejfájás mellett elaludtam. De reggel ugyanúgy, mint az első oltásnál gyengén és fáradtan ébredtem. Aztán a reggeli áhitat olvasásakor nagy öröm és hála töltötte el szívemet. „*Ne félj, Sionnak leánya.*” (János 12,15.) „*Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak*” (5 Mózes 33,27) Higgy és számíts arra, hogy Isten megjutalmazza hitedet, hiszen Ő megígérte, hogy közbelép érted, amikor a legnagyobb szükséged lesz rá.

Komáromból Éva néni

Cségi Győző

Még kellett térnem...

Amint kézen fogva ballagtak hazafelé a délelőtti istentiszteletről, Lacikát megkérdezte anyukája:

– Mire emlékszel abból, amit ma délelőtt hallottunk az Imaházban?

– Hát, leginkább arra, amit egy idős bácsi mondott a bizonyágtételében, hogy a „jóságból is meg kell térni.” Ez „elsőre „ furcsa volt egy kicsit.

– Hogy is volt ez a „megtérés a 'jóságból',?

Lacika helyett megpróbálom magam elmondani, hátha tömörebbre fog sikerülni:

„Kezdetől fogva nagyon öntudatos, célratörő gondolkodású kisfiú voltam. Úgy gondoltam, hogy mindig csak azt fogom tenni, ami jó, /amit jónak tartok/ és egyben azt is gondoltam, hogy akik nem ehhez tartják magukat, azok értéktelen, haszontalan emberek. Ez egy határozott jóra való törekvés volt, de azt is magával hozta, hogy aki nem így élt, vagy nem így gondolkodott, azt leértékeltem, lebecsültem, és - kimondatlanul is - különbnek tartottam magamat náluk, mígnem egyszer megfogott a Filippi levél 2:3 verse: „Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. „

Hiába próbáltam magamat /és Istent is/ meggyőzni arról, hogy „ezek” valóban 'értéktelenebbek', az Úr ilyenkor mindig rámutatott olyan „értékekre”, amelyekkel én nem rendelkeztem, (amivel pedig ők igen), és - néha hosszabb harcok után - be kellett látnom, hogy mégis Istennek van igaza. Röviden szólva: meg kellett térnem abból a látásmódból, hogy bármiben is különbnek tarthatnám magamat másoknál.

Be kellett látnom, hogy ha mondjuk pl. az „önmegtartóztatás terén” képes is vagyok/voltam olyan „teljesítményekre” amelyekben sokan talán - még a megtért hívők közül is - elbuknának, azt is csak Isten kegyelmének köszönhetem, önmagamban „semmi vagyok”. Meg kellett térnem!

Persze a régen beégett formák kísértése még 7-8 évtized után is előjön. Az ember - természetszerűen - azt tarja jónak, amit maga gondol, amit önmaga jónak lát. Amikor az egyik négytagú családban - ahol az anyukán kívül még két tizenéves lány is van - azt tapasztalom, hogy a vasárnapi kávécsésze még szerdán is a mosogatóban vár a sorsára, akkor én hajlamos vagyok arra, hogy kikadjak ezen. Aztán, amikor egy kicsit mélyebben belegondolok, arra eszmélek, hogy a „mások ítélgetéséből/megítéléséből” már nekem évekkor ezelőtt meg kellett térnem. Most mégis mire engedem magam „elhajolni”?

Hiszen ezek az emberek nagyon szeretik az Úr Jézust! Az Ő „szeme fényei”, az Ő megváltottai ők. Tudomásul kell vennem, hogy Isten Szőlőskertjében nem egyformák vagyunk. Lehet, hogy az Úr még rajtuk is akar valamit formálni, de az nem az én dolgom.

Isten megengedte rányílni a tekintetemet arra, hogy az Ő Népe, az Ő Eklézsiája nagyon sok-féle egyéniségből tevődik össze, s az „egyének” önmagukban nem biztos, hogy mind „kiválóságok”. Sőt! Az Úr Jézus idejében sem tetszett a farizeusoknak, hogy Ő olyanokat is magához fogadott, akikre ők követ szerettek volna dobni.

Mélyen el kellett gondolkoznom azon az igehirdetésen, amit egy olyan ember szájából hallottam, aki a börtönben tért meg, 30 éves bentlakásos ciklusa során. Magam is találkoztam a Kozma utcában, meg a mária-nosztrai börtönben olyan „fogva tartottal”, akinek a szemén keresztül „átsütött” az Úr Jézus szeretete, s aki úgy kezdte a bizonyágtételét, hogy „ezzel a büntetéssel összesen 17 év van a hátam mögött, de amióta az Úr Jézus rám talált, azóta itt a rácsok mögött is szabadabb vagyok, mint annak idején a belvárosi utcákon voltam. /Szabadulása után be is merítkezett egyik Gyülekezetünkben./

„Kutyából nem lesz szalonna” - állítja a népi mondás, de ha az Úr munkáját figyelem, azt kell megállapítanom, hogy Isten kezében sokszor a „kutyából” lesz a legjobb „szalonna”.

A velünk érkezett fiatal lelkipásztor testvér a Kozma utcában, úgy kezdte az igehirdetését: „Én most innen beszélek az emelvényről, ti pedig ott ültök a sorokban. Tudjátok, kevésen múlt, hogy nekem is ott legyen a helyem közöttetek. Három évig Tengizben dolgoztam, és a napi fejadagom egy üveg Vodka volt. Kemény fiú voltam, s amikor egy rendőr „huzakodni” kezdett velem, figyelmeztettem, hogy „Vegye vissza magát, mert ő fogja a rövidebbet húzni”. Úgy is lett.

Ahogy szemelgetem megtapasztalásaimat, elgyönyörködöm abban, hogy az Eklézsia / Isten Népe/ milyen „sokszínű” személyekből

tevődik össze! Jellemük, személyiségük - sok esetben - egyáltalán nem hasonlít arra, ami az én elgondolásom szerint fontos lenne. /Szerencsére !/ Mégis tökéletesen beleillenek az isteni rendszerbe! Végül is arra a belátásra kell jutnom, hogy ez az „istenti sokszínűség” teszi igazán széppé, és hatékonyá az Ekléziát.

Sok belső harc után - végül - el tudtam fogadni, hogy nekem csupán annyi a feladat, hogy a magam tisztaságára, „tisztá szívére” viseljek gondot, hogy jó példát mutassak másoknak, és a nyáj többi báránycájának ügyét inkább bízzam a Pásztorra. A Jó Pásztorra!

Nagy Rezső

Hiszek! ..miben is?

A következőkben az utóbbi időben elémtel kapcsolatos kérdéseket, gondolatokat szeretném megosztani. Több lelki beszélgetésben, hétköznapi szituációban, gyülekezetben átélt események és bizonyosságtételek hatására gondoltam úgy, hogy talán segítség lehet másoknak is, ha ezeket röviden összegzem.

A mindennapi élet minden percében élünk kerülő események, információk, döntések kapcsán a hittel a legkülönbözőbb formában találkozhatunk, amit sokszor nem is veszünk észre. Könnyen belefuthatunk olyan újságcikkbe vagy beszélgetésbe, ahol arról beszélnek, hogy valaki nem hisz a vírusban, nem hisz a vakcinában, nem hisz a politikusokban, de sok minden másban igen. Van hite, csak ő dönti el, hogy az mire irányuljon (legalábbis úgy gondolja). Tudjuk, hogy nincs olyan ember, aki nem hisz valamiben. Lehet, hogy soha nem fogalmazza meg magának, csak éli az életét és természetesnek veszi a dolgok működését, elhiszi, hogy rendben fog menni minden. Az hozhat nagy változást a gondolkodásban, ha tudatosan végigvesszük, hogy mitől függhet az életünk. Lehet tökéletes a tüdejé valakinek és lélegezhet tökéletes tisztaságú levegőt, pszichés zavar miatt is meg lehet fulladni. Nem hiszi el, hogy képes lélegezni, vagy hogy valóban levegő jut a tüdejébe.

Egy gyakorlati tudományokkal foglalkozó kutató mondta, hogy addig nem tud lenyugodni, amíg nem tudja meghatározni, hogy miért nem hisz valamiben. A hitet ugyanúgy megfoghatatlan dolognak tartja, de az, hogy ezt a megfoghatatlant elfogadja-e, azt végig akarja vezetni és megérteni, hogy miért is döntött így. Ezt Jézus Krisztusban, Isten Fiában való hittel kapcsolatban sem hanyagolhatjuk el. Félreértés ne essék: nem a gyermeki hitet tartom kevésnek. Azt szeretném

hangsúlyozni, hogy a hitünk természetével, tárgyával, irányával legyünk tisztában. Ha ezt elmulasztjuk, akkor könnyen kerülhetünk olyan helyzetbe, amikor egy ártatlannak tűnő dolog, éveken keresztül rombolja (akár csendben, észrevétlenül) Istennek tetsző hitünket és úgy veszítjük azt el, hogy igazából nem is tudjuk, hogy miért nem hiszünk már.

A hit körülvesz minket. Nem lehet megkerülni, még-

is sokan kellemtelenül érzik magukat, ha a hitről kezdünk beszélni. Nem határozzuk meg pontosan, hogy miről, csak úgy általánosságban. Hallottam egy híres színészt,

aki úgy beszélt a hitéről fél órán keresztül, hogy semmilyen formában nem említette meg Istent. Az kiderült, hogy van valamilyen vallásos hite, de hogy az mire irányul, az nem. Ha a mondatait kiegészítjük, mondjuk a „zsiros kenyérrrel”, vagy a „szerencsével”, ugyanúgy működött volna a mondanója (bár előbbi esetben igen vicces lett volna). Gondoltam magamban: „Így kell bizonyosságot tenni a semmiről.”

A Bibliában is számos formában, direkt és indirekt módon merül fel a hit kérdése. Vannak híres bibliai alakok, akiket már kisgyermek kortól ismernek a vallásos nevelésben részesülő apróságok. Versben, énekben ismételtetik, hogy mi a helyzet hit kérdésében Ábrahámmal, Tamással és a többiekkel. Nekik ez elég, de aki érettebbnek gondolja magát, az jól teszi, ha mélyebbre ás.

Érdemes a Szentírást olyan szemmel is olvasni, hogy adott helyzetben Isten mivel kapcsolatban várta volna el a hitet és ki, hogyan győzedelmeskedett vagy bukott el benne. Egyik kedvenc történetem, amikor az egyiptomi fogásból szabadult nép küldöttéi ki-

kémlelik Kánaánt (IV. Mózes 13-14). Sokat lehetne írni arról, hogy ebben az esemény-sorozatban ki kinek és mit hisz el vagy nem hisz el (ajánlom végiggondolásra), miközben az alap helyzet egyszerű: Isten tett egy ígéretet. Ennek valóra válása, nem Izráel önmagába vetett hitétől függött, hanem az abban való hitben, Aki valóra tudta volna váltani az ígéretet. Ha valaki azt gondolja, hogy ez csak játék a

szavakkal, az gondolja meg, hogy Izráel hitetlensége miatt soha nem teljesült be az, ami a Föld legáldottabb népévé tette volna őket. Helyette jött a halál és a szenvedés, mind a mai napig.

Sok kérdés fogalmazódott meg bennem az elmúlt időben és sok érdekes kérdést hallottam olyanoktól, akik valamilyen nagy nehézségbe kerültek és szembe kellett nézniük azzal, hogy valójában mire is irányul a hitük. Vannak kérdések, amelyekkel foglalkoznunk kell. Érdemes időt fordítani rájuk és őszintén megválaszolni magunknak.

Hadd hívjam a Kedves Olvasót elmélkedésre. A következő kérdések komoly és drámai élethelyzetekben fogalmazódtak meg. Hiszem, hogy többek találkoztak már ezekkel, de lehet, hogy lesz, akinek segítséget jelenthetnek.

Ki vagy mi a hitünk tárgya? Meg tudjuk fogalmazni? Ha valami nehézség áll előttünk, abban hiszünk, hogy meg tudjuk oldani? Vagy abban, hogy ha Isten jónak látja, akkor van hatalma arra, hogy még természetfeletti módon is megoldást adjon?

Hiszem-e, hogy ha az Úr nem adja meg a kérésem, az azért van, mert Ő így akarja, és ez inkább a javamat szolgálja, mint a saját kívánságom? A fizikai gyógyulás hit kérdése? Azért

Ige szerint

Ige szerint van itt a részünk:

„Hogyha élünk, az ÚRNAK élünk, ha meghalunk, Neki halunk meg”, s Ő áld vele, nem pedig büntet.

Füle Lajos

gyógyulok, mert hiszek, vagy azért, mert Isten gyógyulást ad?

Hitemmel tudok pozitív energiát bevonni a testembe, mely a gyógyulásomat segíti elő?

Ekkora hatalmam van, hittel gyógyítok?

Isten szeretete a hitemből fakad? Abban hiszek, hogy Isten szeret, bármit is teszek (tehát nyugodtan követhetek el bűnöket)?

Optimista vagyok, pozitív gondolkodású vagy valódi hitem van?

Mennyire „korlátozom” hitemmel Isten hatalmát és áldásait (II. Királyok 13,14-19)?

A sort sokáig lehetne folytatni, mélyebben mélyebb kérdéseket lehetne még feltenni. A lényeg, hogy szánjunk időt a valóban fontos dolgok tisztázására.

Higgye el (bizony, megint a hit) Kedves Olvasó, hogy ha őszinte válaszokat ad magának és kételyeivel, kérdéseivel együtt ezeket az Úr Jézus elé tárja, akkor az meg fogja hozni gyümölcsseit és olyan mértékben erősíti meg Istennel való kapcsolatát, ami valószínűsíti a gonosz nyilával szemben élete minden percében (Efézus 6,16).

Nemeshegyi Zoltán

MEGTÉRÉS

*Nem kérdezi, hol voltál eddig,
Szép napfelkeltétől napestig.*

*Azt sem kérdezi, merre jártál,
Ó, nem kíváncsi, mit csináltál,*

*Hányszor csúfoltad, hányszor
hagytad
Ha drága keresztjén kacagtak.*

*Elfelejtette minden vétked...
Csak átölel... csak szeret téged.*

*...Reszket a lábod? Szemed könnybe?
Mit mondjal neki, hogy köszönj be?*

*Csak hullj le szótlanság elébe.
Neki nincs szüksége beszédre.*

Kovácsné Huszár Jolán

Van remény!

Hálát adok a jó Istennek, hogy megoszthatom veletek azt az örömhírt, hogy november óta ma volt az a csodálatos nap, mikor elmehettünk az Isten házába. Meghallgatta Isten az imánkat és a reménység, ami a szívünkben volt-élt beteljesedett. Zsoltárok 26. rész 8. vers: „*Uram, szeretem a te házában való lakozást és a te dicsőséged hajlékának helyét.*” Sok imameghallgatást éltünk meg ebben a vírus helyzetben, egy párat leírok közülük.

Építkezünk egy kicsi fizetésből és Isten annyira megáldja azt a keveset, hogy sokszor úgy vagyunk, mint a sareptai özvegy asszony korszója: nem ürül ki, nem fogy el, mert az Istenben való hit és reménység megsokasítja. Hála és dicsőség mindezt az Istennek. V. Mózes 8. rész 17-18. vers: „*És ne monddjad ezt a te szívedben: Az én hatalmam és az én kezemnek ereje szerezte nékem e gazdagságot! Hanem emlékezzél meg az Úrról a te Istenedről, mert Ő az, aki erőt ad néked a gazdagságnak megszerzésére, hogy megerősítse az Ő szövetségét, amely felől megesküdt a te atyáidnak, miképpen e mai napon is van...*”

Reménységünk volt, hogy megvéd a vírustól, hiszen nagyon sokszor kellett elhagynom a házat különböző okok miatt, a lányom is végig emberek között dolgozott. Most én is el kezdtem járni a gyülekezetbe, bibliáórára. A reménység megtart, ha jön is a kétség. Isten útjai kifürkészhetetlenek, áldjuk és magasztaljuk ezért az Ő szent nevét. Zsoltárok könyve 136. rész 3-4 vers: „*Magasztaljátok az Uraknak Urát: mert örökké való az Ő kegyelme. Aki nagy csodákat művel egyedül: örökké való az Ő kegyelme.*”

Az örökké való Isten nagysága felfoghatatlan a halandó ember számára. A teremtő Isten szól hozzánk, tanácsol, bátorít és int, felüdíti lelkünket és betölti szívünket örömmel, de csak annak, aki hittel olvassa a Szent Igét. Így válik életünkben erős kösziklává Isten. Milyen felüdítő, hogy van Bibliánk és olvashatjuk. A jó Isten adja, hogy ilyen bizalommal és reménységgel várjuk az Ő eljövetelét, hogy erősödjünk meg igéje által és erősítsünk másokat is a hitben, reménységben, mert amit Ő megígért beteljesíti!

Egy ének sorai jutottak eszembe: „*Jertek el a menegzőre nyitva áll még az út; Van-e fehér ruha rajtad, van-e meghívód oda, hallgattál-e kellemes időben Megváltód parancsára.*” Ezt a reménységet erősítse bennünk a jó Isten, hogy mindannyian, akik szeretjük Őt és egymást, legyen boldog találkozásunk nála, a mennyben.

„*Mert te vagy az én reménységem óh Uram, Istenem, én bizodalmam gyermekségemtől fogva. Reád támaszkodom születésem óta; anyámnak méhéből te vontál ki engem: rólad szól az én dicséretem szüntelen. Mintegy csudává lettem sokaknak; de te vagy az én erőm, bizodalmam. Megtelik szájam dicséreteddel minden napon a te dicsőségeddel. Ne vess el engem az én vénségemnek idején: mikor elfogy az erőm ne hagyd el engem!*” (Zsolt 71. 5-9)

A jó Isten kegyelmes volt hozzám, többször is a halálból hozott vissza, mert formálni, tisztítani akart, még nem voltam kész, nem éltem tetszése szerint. Ma sem tudok mindig akaratá szerinti élni, de törekszem.

Sz. Irénke

Gyerekszárj

Egyik prédikációjában a lelkipásztor ezt mondta: „*Minden egyes fűszál egy prédikáció.*” A következő kedden az egyik gyülekezeti tag gyermeke meglátta őt, amint a háza körül fűnyíró géppel vágta a pázsitot és megjegyezte: „*Úgy látom, mostantól rövidebbek lesznek a prédikációk.*”

Álarcosbál

Utazok a buszon és elgondolkozgatnak a „maszkos” emberek. Még mindig hordjuk, majd másfél éve. Egy új rend, melybe kénytelen - kellett-

bele kellett szoknunk. Bevallom, néha reggelente én még most is visszazaladok a maszkomért, mert simán otthon felejttem. Utazok a buszon és nézem a tiniket, nézem az időseket és nézem a gyerekeket... olyan, mint egy véget nem érő álarcosbál.

Középkorú hölgy megszólít egy idősebbet: „Hát nem tetszik megismerni?” Idős hölgy kissé zavarodottan: „Te vagy az?” (de nem mond nevet). Nézem őket és mosolygok... mégis hogy ismerné meg, amikor maszkot visel, mi több még a szemét is eltakarja egy óriási napszemüveg? A nő még mindig méltatlankodik, hogy miért nem ismerte meg elsőre a régi szomszéd... a néni pedig szabadkozik, és kezdi dicsérni, hogy mennyit fogyott... Kínos a helyzet, mégis olyan emberi. Álarcosbálban vagyunk.

Majd tovább révedek és leszállok. Ezernyi mintával, felirattal díszített maszkkal találkozom az utcán jártamban keltemben. Vajon mi/ki lehet mögöttük?

Isten ígéje azt mondja: „*Öltsétek magatokra Isten fegyverzetét!*” Néha ezt is otthon felejtjük, nem? Pedig minden nap fel kellene öltönnünk a lelki/szellemi életünk védelméért. Nem véletlen, hogy a Biblia részletesen

taglalja, hogy mit mire kell viselni. Komoly szerepe van minden egyes öltözéknek.

Hogy is írja? „*Öltsétek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.*” (Efezus 6,10-17)

Azt tapasztalom, hogy amikor „nem felejttem otthon” a szellemi ruhatárat, akkor megerősödve és felfrissülve indulok a mindennapi csatátra. És valóban jön is az ördög mindenféle mesterkedéseivel, hogy eltántorítson attól az elhívástól, melyet Isten adott nekem, vagy épp sunyi módon behúzzon értelmetlen vitákba. Résen kell lenni és csak az öltözékkel lehet védettnek lenni. Tovább tűnődök... nézzük a másik

ember arcát és várjuk az egymás felé küldött hangok természetes velejáróját, a mimikát. De hiába. Várjuk a jeleket egymás arcáról, mégis sehol egy mosoly, egy ásitás, vagy egy sírásra görbülő száj... így megtanulunk a szemünkkel jelezni, és végre, újból egymás szemébe nézni. Persze ettől még nem látjuk a megszokott arcokat, melyek ott vannak a maszkjaink mögött... micsoda furcsa álarcosbál.

S hogy vagyunk a láthatatlan maszkjainkkal? Megszoktuk már a viseletüket? Lelkünk páncéljára milyen logót tettünk a mai nap? Reggel felvesszük az épp divatos vagy aktuális maszkot, hogy mások ne is lássák valódi énünk? Esetleg különféle kapcsolatainkhoz egyéni maszkot választunk?

Szükségünk van egymásra, Isten már tudta előre:

az embernek nem jó egyedül lenni, akár boldogan akár boldogtalanul. Átölelni és átölelve lenni, mert akkor érezzük, hogy fontosak vagyunk a másoknak. Együtt sírni és

együtt nevetni... Testvérként egymás mellett állni...Egyszerűen

őszintének lenni... Tudunk-e még?

Eszembe jut egy gyönyörű bibliai igazság ezzel kapcsolatban, amit Pál apostol jegyzett fel, amikor a Korintusban élő korai keresztényeknek írt:

„*Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.*” (2 Kor. :18)

Ölöttem csak fedetlen arccal érdemes és lehet megállni. Mert Ő ismer minket, belát az álarcaink mögé, és bár megérti színjátásainkat, mégis szíve mélyéből várja, hogy felé fordítsuk maszkos arcunkat. Őszinte szeretettel minden nap van ideje ránk nézni és Jézus Krisztusban bátorító jelenlétével mellettünk, előttünk járni – álarcok nélkül...

Cerina-Elek Éva

Gyerekszáj

Nagyon messzire utazott egy édesapa négyéves kislányával egy kis horgászkaland érdekében. Minden ötven kilométer után az izgatott fiú megkérdezte édesapjától, hogy ugye, már majdnem ott vannak. Az apa többször is azt felelte, hogy még elég sokat kell utazniuk. Ezért a fiúcska megint várt néhány percig, és újból fölöttette a kérdést apukájának, aki ezt felelte: „Sajnálom, fiam, de még újabb kétszáz kilométert kell megtennünk.” Ötven kilométer után a kislány ismét megkérdezte: „Apu, én még akkor is négyéves leszek, amikor odaérkezünk?”

Reménység Istene

Agyon hajsolt, szívtelen, harácsoló periódusához értünk a világ menetnek. A gonoszság zsigerig hat, behálózta a világot, fojtogat, tapos és öldököl. Ilyen méretű világjárvány szinte elviselhetetlen érzéseket, élethelyzeteket teremt. Sok a seb, a bánat, testi-lelki szorongatás, és mégis igyekszünk feladataink betöltésére. Ki hit-

tel, jó reménnyel, Krisztusba kapaszkodva, ki „csak azért is”, saját kútforrás-

ból. És van, aki tesped, vár, szorong és jajgat. De vajon miért van ez a sokféle csapás, elhúzódó járvány? És lesz-e vége? Tudni szeretnénk és szabadulni. Sok mindent átvészelt az emberiség, igaz, emberéletekkel fizetett, fizet. S a még élők: a bezártságot, az érintés hiányát, a felemelő, kedves együttléteket még meddig nélkülözik? És a sok gyászoló tengernyi könnye...

Az Isten teremtett és uralt világában a miértekre nincs magyarázat, annál inkább sürgető az üzenet: Nézz magadba, segíts! Oly sok a nyomorult, netán te is, de amit tudsz, végre tedd meg! Másokért! A szétdobálót csak így lehet visszazsorítani, ha nem magadnak kedvezel, hanem ahogy Pál is írja: Másokat különbnek tartásatok magatoknál. Mikor értjük meg már végre, akár hiszünk, akár nem, hogy a súlyos, hosszú próbákra csak törődéssel, áldozattal, tiszta, érdek nélküli szeretettel válaszolhatunk. A kis diákok az iskolában addig gyakoroltatják, míg helyesen, szépen leírja azt, amire kéri. Isten nem kér sokat, csak ami a lényege: Egymást szeretni, de jól szeretni! A magamnak való kedvezés, a minden áron előnyhöz jutás óriási gátja a jobbra fordulásnak. Tudunk-e, merünk-e másokkal törődni? A pandémia távolságot, óvatosságot követel, ez nem hivatkozási alap! Dupla maszkot feltéve, kis fertőtlenítővel a zsebben, bátran mehetsz szomszédot vigasztalni, erősíteni, aki talán beteg, vagy gyászol, vagy csak öreg és elesett, nem tud magának beszerezni semmit. Hja, te is magad alatt vagy, szeretteidet nem ölelheted, nem is láthatod? Igen, nehéz sokunknak, nagyon nehéz. De ha mindannyian így gondolkodunk, abból nem

lesz kilábalás, együttérző, kedves szó vagy cselekedet. Neked is ez kellene? Hányszor megkaptad már, csak talán nem vetted számba: I Nyáj immunitásra várunk. De hol a nyáj? Egy szét-széledt, meggyötört, reményvesztett kózsaság most a világ. Pedig a Pásztor itt jár köztünk. „Hívj engem segítségül a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te diócsitesz engem.” Zsolt. 50:15. Meghalljuk ezt? Vagy belefásultunk a hosszas, elborzasztó szenvedésekbe, és testünk, le-

künk elalélt. Tűrök, nyögök vagy elindulok másokon segíteni? Sok borzalmat átéltünk már. De a Szabadító Jézus soha nem hagy magunkra! Hisz az oltások is Isten oltal-

mának, szabadításának, szeretetének bizonyítékai. A világ egy óriási csatater. Nagy és kis hatalmak küzdenek növelt profitért, befolyásért. Az ember uralkodni vágyik, nem áldozatot hozni. A világ sok helyén fegyveres öldöklés folyik. Másutt családon belül marják szét egymást az emberek. Bármilyen nagyok és fájdalmasok a próbák, a veszteségek, ne az árnyékra és a sötétre bámuljunk fásultan, roskadozva. Jézus szelíden terelgető ölelésébe mindenki belefér, aki csak Belé veti minden reménységét. A reménység Istene áll az ajtó előtt, ne várakoztasd. Szabadítód, gyógyítód szeretne együtt élni veled, az élet él és élni akar, adjunk esélyt neki Jézussal, Jézusban gyógyulni!

A. Júlia

Történt valami...

12 évesen ismertem meg az Urat, az 1949-es nagy ébredés idején, Pátyon. Akkor a református gyülekezetünkben minden héten lejárt hozzánk Füle Lajos testvérünk és a gyerekekkel is foglalkozott hétvégén. Egész nap rendelkezésünkre állt a parókia. Ez 3,5 évig tarthatott így. Sok verset, igét tanultunk. Festettünk, játszottunk... Igazi messiási idő volt. Füle Lajos testvérral haláláig tartottunk a kapcsolatot. Megjegyezni kívánom, hogy az akkor tanult igéket, verseket még ma is elmondom, de ma az előző pillanatok, teendők sokszor nem jutnak eszembe. „Mindennek rendelt ideje van.” Ezért fontos, hogy a fiatalok tanuljanak!

„Van remény”. Amikor megkaptam az Antenna újságot, arra gondoltam, hogy írni fogok erről. Közben azonban történt valami. Egy 30 éves rokonom covidos lett, lélegeztető gépre került. Ima -testvéreimmel imádkoztunk érte és reménykedve vártuk állapota jobbra fordulását. Azonban három hét után hazament az Úrhoz. Itt hagyta hívő hitvestársát és pár hónapos kislányát. „A reménység nem engedi, hogy megszégyenülés legyen a vége.” (Új fordítás) Én biztos vagyok benne, hogy jobb helyen van. A „jobbra fordulás” megtörtént, csak másként.

Egy másik eset is eszembe jut. Két éve jöttem ide (az Úr vezetése és irányítása folytán), az épületünkől egy karnyújtásnyira van egy baptista testvéremék háza. A férj egy évig segített nekem bevásárolni stb. Pontosan egy évre rá, a feleségével a Balaton környékén jöttek hazafelé, amikor autóbaleset következtében a férj elhunyt, feleségének pedig semmi baja nem esett.

Amikor 25 évvel ezelőtt egyik lányunk külföldre ment, majd bele pusztultunk. A Jeremiás 29,11 vigasztalt és erősített meg bennünket. „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr – jóléte és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amit nektek szánok.” Ma ezt a beteljesült, reményteljes jelent élhetem. Anyyra javamra vált a keserűség, hogy azt elmondani nem lehet. A külföldre távozott és az itthon maradt lányom is törődik velem, gondoskodnak rólam, és nagyon szeretnek. Kérésükre mesét írok a dédunokáimnak, illusztrálva. Festek, rajzolok, olvasok, szolgálok. Küldetésem van a körülöttem levőkkel szemben, a „távozni” készülőkkel is. „A reménység Istene pedig áldjon meg Titeket, és töltsön be Titeket minden jóval!”

Testvéri szeretettel:

özv. F. Ferencné

Egyedül maradtam!?

Tudomásul kell vennünk, hogy az élethez a halál is hozzátartozik. S egy házaspár életében legkritikább esetben fordul elő, hogy ez egy időpontban következik be, így általában az egyik egyedül marad. Most én kerültem ebbe a helyzetbe. Azért szántam rá magam az írásra, mert hátha segítek vele annak, aki majd legközelebb kerül ilyen körülmények közé.

Először is mikor, hazaérve Palikámat a földön találtam, megpróbáltam újra éleszteni, de éreztem, ő már nem valószínű, hogy visszajön. Valami megmagyarázhatatlan módon nem a kétségbeesés, hanem a végtelen hála és öröm töltötte el a szívemet, hogy eddig az enyém lehetett és eddig is szerethettük egymást.

Isten eszembe juttatta, hogy két esetben is előfordult olyan baleset az életében, amikor meghalhatott volna. Az egyik egy erős áramütés volt mikor a fiúk 2 illetve 4 évesek lehettek. Nekem is csak hónapok után mondta el. Az iskolában nagyon nyomatékosan megtanították nekik, hogy a fekete vezetékét meg ne fogd, mert akkor jó anyád feketébe öltözhet. Akkor ugyanis olyan szerelő után végezte a javítást, aki ezt nem tudta vagy nem vette figyelembe és fölcserélte a színeket.

A másik pedig a fiúk építkezésén történt mikor hat méter magasból esett le. Méghozzá olyan helyre, hogy csoda, hogy élve megúszta. Mindkét esetben Isten volt az, aki megőrizte nekünk. Számomra is érthetetlen, hogy folyt a szememből a könny, de a szívemben végtelen hála és nyugalom volt. Viszont láttam az unokáimat, akiket nagyon váratlanul ért a papa halála. Segíteni szerettem volna nekik, de nem tudtam hogyan. Ebben is a jó Isten jött a segítségemre. Szombat este felhívott valaki, akivel Pali nagyon sokat dolgozott együtt. Sokáig beszélgettünk, a végén megköszönte, hogy rászántam ezt az időt, hiszen a családjával nem tudta ezeket megbeszélni, mert ők nem is ismerték őt. Neki meg sokat segített a gyász feldolgozásában. Hát ezt a beszélgetést megtehetjük a családban is, gondoltam.

Másnap, vasárnap reggel körbe telefonáltam mindenkinek, hogy mindenki hozza magával, amit ebédre készített és ebédeljünk együtt. Ebéd után

imádkoztunk, elénekeltük Pali kedves énekét és hosszan beszélgettünk. Először csak én mondtam el hogyan ismerkedtünk meg, hogyan kezdtük közös életünket meg sorban mindent, ahogy jött. Később a gyerekek, az unokák, majd még Attila fiunk is bekapcsolódott a beszélgetésbe, mert on-line velünk volt. Délután hat óráig tartott ez az együttlét. Úgy érzem ez a beszélgetés sokat használt nekem is és mindannyiunknak. Attila később azt mondta: „De jó, hogy ez eszedbe jutott anyu.” Ott távol a családtól egyedül ezzel a teherrel nehezen tudott volna megbirkózni. Pedig ez egyáltalán nem az én érdemem volt. S ezt mindenkinek csak ajánlani tudom ilyen esetben, mert a mi családjunkban ez megnyugvást és elfogadást adott. Nekem meg azt a tudatot, hogy nem vagyok egyedül. Van családom, akiket szerethetek és ők is szeretnek, és van gyülekezetem, akik imádkoznak értünk.

Elmondhatatlanul jó érzés volt, amikor a legkisebb unokám azt mondta: „Mama, papa meghalt, odaadom neked a cicámat, hogy ne kelljen egyedül aludnod.” A legidősebb unokám pedig hozta a klarinétját: „Mama megtanítom veled az én kedves énekemet.” Á. Sanyiék meg hoztak nekem kis üveg naspolya lekvárt. Meg a sok telefon. És sorolhatnám még sokáig, ami mind azt mutatja, hogy nem maradtam egyedül. S nem utolsó sorban - mert tapasztalom -, velem van az én Istenem, aki gondoskodik róla, hogy vigasztalást nyerjek.

Ezeken kívül közvetlen húsvét után Isten megajándékozott még egy álommal is. Pali megjelent mellettem, átölelt, erősen magához szorított. Meglepődve kérdeztem tőle: „Hát te hogy kerülsz ide?”. „Megengedték, hogy lejöjjek” volt a válasz. „És most mi lesz, itt maradsz?” Kérdeztem. Ő megrázta a fejét és azt mondta: „Nem. Vissza akarok menni, mert ott nekem sokkal jobb.” Erre felébredtem. Ehhez még azt teszem csak hozzá, hogy sem azelőtt, sem azóta nem álmodtam semmit. De akkor egész nap éreztem a szorítását.

Csodálatos a mi Istenünk! Legyen áldott az Ő neve!

K. Pálné, Kati

*Kedves Testvérek
az Úr Jézusban!*

Az Ézsaiás könyve 26. rész 2. versével köszöntelek titeket. „Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője.”

Elnézést kérek, hogy csak most írok. Nagyon szépen köszönöm az Antenna újságokat és a könyvet is. Hálás vagyok azért, hogy végre olvashatom a bizonyágtételeket. Különösen azért, hogy ilyen nehéz helyzetben együtt adhatunk hálát Isten munkájáért, amit végez az emberekben. Én is sokat tanulhatok és tapasztalhatok Isten szeretetéről és védelméről.

Az utóbbi időben elég gyakran eselek, talán a szédülések miatt - de a drága jó Atya megőrzött, nem tört el semmim. El tudom magam látni, még a kertben is tevékenykedem. Az Antennának különösen örültem, mert van néhány fiatalasszony, aki örömmel olvassa. Hiszem, hogy az Úr Jézus munkálkodik az Ő életükben is. Számomra az esti adások is nagy áldások. Mindig öröm hallgatni és lélekben együtt lenni veletek. Imádkozom értetek és azért, hogy az adásokon keresztül is sokakhoz eljusson a drága jó hír és változást hozzon az emberek életébe. Ezzel az igével búcsúszom és Isten gazdag áldását kívánom a MERA minden szolgálattevőjére: „Nem tudjuk mit cselekedjünk, hanem csak Te reád néznek a mi szemünk.” II. Krónika 20. rész 11. vers.

G.-né Irénke Farádról

„Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak”.

Zsid 2,14-15.

ÉHEZTEM ÉS...

Amikor az Emberfia eljön az ő dicsőségében és vele együtt a szent angyalok, elválasztja az embereket egymástól, mit a pásztor a juhokat a kecskéktől. Akkor a jobb keze felől állóknak azt mondja: éheztem és ennem adtatok, jövevény voltam és befogadtatok, beteg voltam és meglátogattatok. A bal keze felől állóknak: éheztem és nem adtatok ennem, jövevény voltam és nem fogadtatok be, beteg voltam és nem látogattatok meg. És ezek elmennek az örök kárhozatra, amazok pedig az örök életre. (Mt 25:31-46)

Azt hisszük, ahhoz hogy az Úr Jézus példázatban megfogalmazott parancsát elérjünk a fülünk mellett, valamilyen hitbeli fordulatot hozó nagy döntést kell hoznunk. Például: ma már ezt a jézusi tanítást is felül kell vizsgálnunk; más kor, más erkölcs, más kultúra. Vagy egy nagy csalódás után: „ettől kezdve mondhat nekem amit akar”, ez is a gyengítéssel vagy a tagadással egyenértékű döntés. Pedig nem így van.

- Kért valaki? Bocs! Nem vettem észre. Ja, nem is kért?...
- Láttam, de..., későn vettem észre...
- Rosszkor kért. Siettem valahova. Már úgyszólván késésben voltam. Momentán nem is volt aprópénz a zsebemben.
- Nem gondoltam annyira szükségben levőnek.
- Előzőleg összekulönböztünk az asszonnyal, és nem voltam olyan hangulatban.
- Bűdös volt. (Akkor nem is gondoltam rá, hogy ezért nem adtam.) Látod, az ilyenek miatt piszkos a város, (az egyház meg a gyülekezet).
- Csak. Nem is tudom... Pedig szoktam adni.
- Hogy én látogassam? Mért pont én?
- Ennek meg csak egy jó szó kellett volna? - Nekem is.
- Neki? Ha tudnád, hogy ez milyen! Nem hallottad? Na gyere elmondom.
- Hogy lelke is van?... Ennek?...
- Pénzér meg jótettekkal lehet

- üdvösséget vásárolni? Nem hallottál a kegyelemtanról?
- Tényleg Jézus mondott ilyeneket? Nem tudtam!
- Be kellett volna fogadnom?
- Nem gondoltam, hogy ő a Jézus.

* * *

- Segíthetek? Miben segíthetek?
- Hogy vagy? – Sokat gondolok rád.
- Ne hagyd el magad, - Isten melletted áll most is. Ne keseredj el, az Úr gondot visel rád!
- Gyere be hozzánk! Főzök egy teát. Vagy inkább kávé?
- Nem gondolod, hogy az rossz lépés lenne?
- Kinéztem már régen, hogy ez milyen jól áll neki! Örülök, hogy tetszik.
- Ne haragudj, megbántottalak - neked volt igazad.
- Egyébként éppen arra volt dolgom. Ó, semmiség az egész.
- Csak tessék szólni, máskor is. Kiváltom én, csak tessék ideadni.

- Tessék elhinni, nem fáradtság.
- Tessék már értem imádkozni, mert...
- Én is elbuktam ebben, de Isten megkönyörült rajtam.
- Van időm, hallgatok, csak tessék mondani bátran...
- Tessék elhinni nekünk is jobb, ha megbocsátunk.
- Úgy izgultam, jól tetszik lenni?
- Gyere, az ifinkben van, aki tud segíteni.
- Fiúk, el kellene mennünk Kovács nénihez, behordani és összeválni a fát.
- Jól sikerült a vizsgád? Izgultam ám érted.
- Mért ne adtam volna, amikor kért? Illetve azt láttam, hogy szüksége van rá.
- Nem tudtam, hogy az ott Jézus.

A visszatérő Úr Jézus jutalmazó vagy büntető szava egyetlen pontra irányul: adtunk? - vagy nem adtunk? Minden más szó fölösleges!

Hegyi András

Tisztelt Szerkesztőség!

Örömben ragadtam tőled, mivel egyik nap felfedeztem a rádióban az Önök műsorát. Igaz egy kicsit (recsegve, ropogva) tudom hallgatni az AM hullámhosszon, de az Úr mindig „beállítja” a fületem és így mégis csak tisztán és érthetően hallgathatom az Igét. Nagy szükség is van erre, hiszen ebben a járványos időszakban nagyon nehéz az Ige közelébe kerülni, hacsak otthon nem. A magam részéről idáig a Trausch Liza (néni) által alapított és Cselényi László által vezetett Biatorbágyi Magyar Belmisszióba jártam. Nagyon megörültem, amikor először a rádióban meghallhattam ezen az adón az igehirdetéseket. Rögtön felfedeztem a közösséget, azaz az egyiséget a Krisztusban. Hálát adtam az Úrnak, hogy nem feledkezik meg az Övéiről és gondoskodik az Ő igéjéről, minden körülmények ellenére is. Meg kell állnunk szilárdan a hitben. Isten népének ma különösen

nagy szüksége van a vigasztalásra, megerősítésre, bátorításra, de a figyelmeztetésre is, ha szükséges. Természetesen mindezek előtt, hogy hangozzék az Ige, Istennek szava tisztán, érthetően, nem hozzátéve és nem elvéve belőle. Ennek alapja a Szentírás, a Biblia, a lélek tápláléka. Hangozzék az Úr szava teljes erővel, hiszen az „ellenség” már készül elhallgattatni Isten Igéjét, félre tolni Szentlelkét, Aki még feltartóztatja a nyílt törvénytípust. Adjunk hálát Istennek, hogy senki nem ragadhat ki Jézus kezéből: „Sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők...” Az üdvtörténet befejeződött! (Róma 8,39-39.) Elvégeztetett! Jézusnak csak egyetlen fegyvere volt: „Mivelhogy szerette az Övéit e világon, mindvégig szerette Őket!” (János 13.1.) „Mert hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek a mennyben, az Atya, az Ige és a Szent Lélek és ez a három egy.” (I János 5,7.)

P. Zsuzsanna, Törökbálintról

Ébredj fel!

Ébredj fel, aki aluszol, támadj fel a halálból és felragyog neked a Krisztus. Efézus 5, 14.

Hosszú évek óta könyörög a család egy súlyos beteg hozzátartozóért. Már a legkisebb családtag is felsorakozott az imádkozók közé. A vasárnapi Istentisztelet után alig várta, hogy megoszthassa gondolatait szeretettivel. - Ha majd beengednek a kórházba, ugye elmondjuk neki azt, amiről ma itt hallottunk?- tette fel a szívemelengető kérdést.

- Ha Isten ad még időt neki és beengednek, természetesen elmondhatod - válaszolok csendesesen, s közben az jár a fejemben, hogy vajon megéri-e a beteg a holnapot?

Bárcsak megérné, hogy felragyoghasson neki is a Krisztus!

Az efézusi levélből idézett ige eszembe juttatta saját megtérésemet. Amikor végre tudatára ébredtem bűneim súlyának és felismertem addigi hiábavaló életemet, óriási megkönnyebbülés volt, hogy Jézus Krisztus érdeméért mindent otthagyhattam a keresztnél. Akkor tudatosult bennem az, amivel korábban nem akartam foglalkozni, hogy Isten ingyen kegyelméből megmenekültem a kárhozattól. Azóta teljesen új, jó irányt vett az életem. Épp úgy, ahogyan a „Szirének éneke” című versben, az én „kis hajós” életem útját megörökítettem.

Olyan felszabadult boldogságot, mint a lelki újjászületésemkor, azóta sem éreztem. Ebből a boldogságból máig erőt meríthetek. A kegyelmi ajándékok tárháza, melyekben nap, mint nap méltatlanul részesülök, kimeríthetetlen. Amikor egyet-egyet felfedezek belőlük, szinte ujjongani tudnék a boldogságtól. Közülük egyet, hadd osszak meg az olvasóval! Egy mai pé-

dázaton keresztül, amelynek részese lehettem, sokakat foglalkoztató kérdésre kaptam választ. Mit tehetünk mi, mások ébredéséért? !

A vakáció első hetében történt. Kis csapatunkkal /40 gyerek, 8 egyetemista segítő és jómagam, mint a tábor vezetője/ útra keltünk a Dunakanyarban levő táborhelyünkre, hogy egy hétig, Isten ígéje mellett elcsendesedjünk, megpihenjünk és új erőre kapjunk. Szokásomhoz híven, az első közös esti alkalmunk után, igyekeztem röviden csokorba szedni azokat a szabályokat, amelyeket minden táborlakónak be kellett tartania ahhoz, hogy jól érezzük magunkat, ne botránkoztassuk a falubelieket s ami a legfontosabb, ne hozzunk szégyent Isten nevére. Egyik kérésem az volt, hogy a reggeli csendesség ideje alatt valóban teljes csend legyen a házban. A napi programból ez az egy óra volt az, amit nem a természet lágy ölén töltöttünk, hanem a szobákban a szobafőnökök felügyeletével. A hét vége felé, azon az emlékeztető napon, váratlan esemény történt. Abban az egy órában, az egyik földszinti fiú szobából, éktelen ordítás zavarta meg a csendességünket. Mintha kórusban skandáltak volna valamit. Hanyatt-homlok rohantam le az emeletről, hogy véget vessék a rendbontásnak. Már a szoba kilincsén volt a kezem, amikor Isten Szentlelke

eszembe juttatott egy figyelemztetést. „Nem erővel és hatalommal, hanem az én lelkemmel.” Zakariás 4,6. Épp jókor jött az intés, mert ó-emberi természetem haragja bizony nagyobb volt a hangoskodók hangerejénél is. Beléptem a bűnösök szobájába. A látványtól földbe gyökerezett a lábam. A négyágyas szobában a fiúk az ágyuk tetején hahotázva ugráltak. Repültek a párnák, miközben azt kiáltották. „Imi ébresztő, Imi ébresztő!” A szobafőnök ezalatt a földre helyezett matracon félig fekve, félig ülve, békésen szunyókált. A fiúk későbbi - aligha hihető - beszámolója szerint még horkolt is. Emiatt tört ki a hadd el had. Feje félre billent, vállával az asztal lábához dőlt. Nyitott Bibliájából a kihulló igés lapocskák szanaszét

SZIRÉNEK ÉNEKE

Kicsoda téríthetné el őt? Jób 23,13

Szirének énekét hozza a déli szél, a távolból sok hajó közeleg.

Elegáns nagy hajók, s kicsik törekenyek. Dagadnak a vásznak, feszülnek a kötelek.

Szirének éneke oly hívogató, az élen irányt vált a vezér hajó. Kis kitérő, ennyi szépség megéri! Nem nagy kerülő közelről megnézni.

Csattognak a vásznak, fordul a mezőny. Ez lesz a jó csapás! Nosza mind utána! Szirének éneke balga szívük vágya, s követik, mint birkák, önként a halálba.

Hátul egy kis hajó hirtelen megfordul. Feladta? S épp ellenkező irányba? Elkerüli a száguldó mezőnyt, szirének énekét ő nem kívánja.

Nem vágyik veszélyes vizekre, ő is a célba tart, de más irányból, szikláktól, szirénektől távol. Veszít vagy nyer? Azzal is számol.

Mint mágnes, úgy vonz a világ, s szirének búvóló éneke. Vesztere jut, kit a bűn beszippant, halálra visz csábító szépsége.

Testvér! Légy te a kis hajós! Ki mindvégig jó úton halad, a versenyt csak az nyerheti, ki szirének énekétől szabad.

Itt-ott roncsok tört darabjait sodorja a szél a sziklák felől, egy kis hajó ér a célvonalra, vajh, hová lett a népes mezőny?

Tartsd szilárdan a kormányrudat! Ne hallgass szirének énekére! Kinek az Ige az iránytűje, a végső célba csak az ér be.

Szalóczyné Mórny Inke

(folytatás a 15. oldalról)

hevertek körülötte. Vészjósló szikrákat szórhatott a szemem, mert mire becsuktam magam mögött az ajtót, már négy büntudattól megszeppent szempárral néztem farkasszemet. A hirtelen támadt csendben felriadt a szobafőnök, akit az addigi ordítózás egyáltalán nem zavart az alvásból. Elnézést kért, hogy elnyomta az álom és alig akarta elhinni a történeteket, amiről a bűnösök, később bűnbánattal beszámoltak neki. Gondolatban én is bocsánatot kértem az Úrtól, amiért nem vettem észre, hogy az egyik, egyébként kiváló munkatársam elfáradt. Estére helyre állt a rend. A hét végéig, ennek a szobának a lakói feszülten figyeltek az alkalmakon, aktívan részt vettek a kiscsoportos beszélgetéseken. Egyedül Istené a dicsőség, hogy ma már ők is ifi vezetőik és aktív tagjai a gyülekezetnek. Ezen a régi történeten keresztül értettem meg az Efézusi levél 5. fejezetében olvasható üzenetet. „Ébredj fel, aki aluszol, támadj fel a halálból és felragyog neked a Krisztus.” Vagyis azt, hogy ne mi erőlködünk, hangozva erőszakoskodjunk a lelkileg alvók ébresztése érdekében, hanem hagyjuk azt egészen az Úrra. A legkilátástalanabbnak tűnő helyzetben is várjuk be, hogy Ő fűjjon ébresztőt. Csak Neki van hatalma arra, hogy a halálból bárkit életre keltsen s, hogy aki akarja, annak felragyoghasson a Krisztus. Ő nem erővel és hatalommal viszi végbe üdvtervét, hanem az Ő lelke által. A mi dolgunk ebben csupán annyi, hogy higgyünk Benne és mindvégig kitarva könyörgőre fogjuk a ránk bízottak ügyét. Ahol az emberi szó hiábavaló erőlködés, ott az Ő szavára, még az utolsó pillanatban is meggyógyulhat a beteg, felébredhet az alvó. Isten, a halálból életre szerető hatalmát Jézus Krisztusban tette mindenki számára elérhetővé. Mert a mi Megváltó Krisztusunk Nagypénteken egyszer s mindenkorra legyőzte a halált. Hiszem és vallom, hogy ezért ragyoghatott fel a Krisztus az én életemben is és felragyoghat mindenkinek, aki csak Benne bízunk és egyedül Neki hisz!

Testvérem! Hiszed-e ezt?

Szalóczyné Móra Inke

VAN REMÉNY

E mostani sok nyomorúság, halálesetek hallatán régi ígéim jutottak eszembe. Ezek voltak újból válaszok kérdéseimre.

Isten a hosszú élet alatt sokszor megmentett, megtartott már, amikor a halál vett minden oldalról körül. 7 évesen halottak között kellett hazafelé menni - a tífusz elleni injekciót kaptuk akkor. Több közeli, szeretett hozzátartozóm halállal való küzdését kellett látnom, robbantásos eseteket is átélnem - Isten tartott meg egyedül. Minden Óra mutatott - én voltam és Ő. Minden róla beszélt. A későbbi életem sem volt rózsás. Csak a helyzetek, események változtak. Annyiszor kérdeztem: miért tartott még életben Isten?

Az Úr Jézusnak adtam az életem. Ő tudja mire teremtett, mi a célja az életemmel. Párszor mondtam, már nem írok az újságnak, de Istenem biztat. A kezem sem úgy működik már, az írásom sohasem volt szép, ötöst nem kaptam rá. Látom a MERÁ-ban, hálásak az emberek és várják velem együtt az Újságot. Szükség van rá. Nem tudni mi jön még? Jézus a reménységünk, Megtartónk. A keskeny út végén Ő vár haza engem is és minden benne hívó

gyermekét. Nekünk minden helyzetben van reménységünk!

Az Úr az Ő ígéjével biztatott, éltetett. Most megmutatta, micsoda az ember: az egész világ egyszerre beteg! Hozzá kellene egyszerre kiáltani! Nem viseltünk gondot e szép világra. Milyen szomorú lehet miattunk a Teremtő Isten! Annyiszor jutott ez mostanában eszembe. Nézem a fákat, elfagytak, szenvednek a szeszélyes időben. A falunkban reggelente csordák masíroztak - manapság szinte nincs is állat -, ma autók. A gyerekek alig ismernek valamit, lassan nem csak nagyszülőt, szülőt sem, csak a sok élettelen telefont. Olyan „szegények” lettek! A felnőttek közül valakik Istennek mondták magukat egy újságban. Állítólag az Ószövetséget félre kell tenni, nem nekünk írták és lejárt az ideje?!

Ámulok a sok vakmerőségen. De van remény! Isten ígéjéből egy szó sem vesztet el. Én is bizonyíthatom. Kikerestem a betegség óta több régi ígémet: ezek erősítettek most is. Ézsaiás 43,1-5., Zsoltárok könyve 49. rész 17-21., I Kor. 15,19-20. Isten áldja meg munkájukat!

Pápainé

Régi hallgatójuk vagyok, mindegyik adást szeretem: a Biblia üzenete sorozatot, a Nehéz esetek az Újszövetségben sorozatát, sok erőt és áldást nyerek az Úrban. Azért imádkozom, hogy még nagyon sokáig szóljon az adás ezekben a nehéz időkben.

Én már 88 éves vagyok, egyedül élek, de az Úr Jézusom itt van velem, vigyáz rám és nyugodalmat ad. Mert azt mondja a Máté ev. 6. rész 31-33.-ig: „Ne aggodalmaskodjatok tehát és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” Én ebben a hitben és reményben várom az én Uramat, Megváltómat amíg hazavisz. Testvéri szeretettel:

Ilonka néni

* * *

Az áldott szolgálatok, bizonyágtételek, megrázó történetek hozzájárulnak, hogy éberek és józanok legyünk, ne aludjunk, mint a balgató szüzek - olaj nélkül. Várjuk Őt, aki megígérte az övéinek, hogy visszajön értünk. Közben hallgatjuk az Úr jóvoltából a szerdai, vasárnapi videó szolgálatokat is, kérve az Urat, bárcsak megalázná magát népünk. Imádkozva gondolok Testvéreimre, hogy az Úr adjon erőt, bölcsességet a további szolgálatokhoz. Ézsaiás 55,1 és Ézsaiás 26,20.

W.-né Erzsike

Az evangélium...

“Szeressük egymást gyerekek.” - szól a refrén egy régi magyar slágerben. Ezzel a felszólítással egyet tudunk érteni, hiszen természetesen vágy fogalmazódik meg bennünk a mondat hallatán: szeressenek és mi is tudjunk másokat szeretni. Szeretetre mindenkinek szüksége van, és sokszor úgy látjuk, a szeretet oldana meg minden problémát a világban. Ha az emberek szeretni tudnának és nem gyűlölködnének, akkor a világ is jobb és szebb lenne. Talán így van,

bár személyes meglátásom az, hogy ez az állítás nem állja meg a helyét az ember bűnös természete miatt. Igaz, hogy fogékonyak vagyunk a szeretetre, és nagyon nagy szükségünk van rá, nagyobb, mint egy a falat kenyérré („*Jobb egy tányér főzelék ott, ahol szeretet van, mint a hizlalt ökör, ahol gyűlölet van.*” Péld 15,17), de a szeretet nagyon elhibázott is tud lenni. Ismerünk majomkodó, önző, kisajátító, feltételekhez kötött és még sokféle szeretetet, amelyeket ugyan adhatnak bizsergető szívkönyvéki érzéseket, de mégsem nevezném szeretetnek. Az az igazság, hogy a szeretetet tanulni kell, nem alakul ki ösztönösen. Ráadásul – minden különösebb magyarázat nélkül – állítom, hogy sokkal inkább egy döntés, mintsem egy kellemes, bizsergető érzés a szeretet. Összességében azt kell hinnem, hogy nem sok olyan érzésünk van, amelyet annyira félreértett volna az emberiség, mint a szeretet.

Például manapság éppen a szeretetre hivatkozva bélyegeznek meg embereket, akik másképp gondolkodnak, mint a fő irányú gondolkodás, vagy látják el a keresztyéneket kirekesztő címkével, különböző „-fób” jelzőkkel. Kifordult világban Jézus Krisztus szeretetét hirdető vallásból gyűlölködő vallást gyártottak, és szembe állítják ezt az új jellemzővel ellátott ősrégi vallást, a saját, szeretetet hirdető ideológiájukkal. Persze igaz az is, hogy a keresztyénség is hozzájárult ehhez a kialakult képhez a maga

megalkuvó és Isten igazságát elhallgató magatartásával.

Ilyen megalkuvó és Isten igazságát elhallgató magatartás például az evangélium hirdetése akkor, ha az már csak az örömhírt tartalmazza. Igaz, az elnevezés - evangélium adja, hogy jó-hírt hirdessen a keresztyén. Hiszen valóban jó hír, sőt a lehető legjobb hírral tud kiállni az emberek

elő a keresztyén hívó: hiszen

Isten kedves eszten-

dejét hirdette meg

Jézus Krisztus is

a Názareti zsinagó-

gában (Lukács

4,16-19), és ezt

folytatjuk mind

a mai napig,

Krisztus élő tanú-

núi. De az evan-

gélium hirdetését

megelőzi Isten ha-

ragjának bemutatása is.

Hibát követünk el, ha csak a szerető, a kegyelmes, az irgalmas Istent mutatjuk be bizonyágtételeinkben és nem tesszük az üzenetet azzal teljessé, hogy előtte beszélünk Isten jogos haragjáról, mely minden embert elér, megítél és elpusztít, hacsak a jó hír üzenetét meg nem hallja, érti és fogadja be az ember.

Az így teljessé tett isteni üzenetet persze nem fogadja akkora lelkesedés, és könnyen rátámadnak a keresztyénre, hogy milyen istenről beszél, ha haragvó istenről tanít, hiszen Isten mindenkit szeret! Haragvó Isten nem kell, csak a megbocsátó és mindent elnéző Isten. Olyan Isten iránt van kereslet, aki mindent megért, tolerál, és a szeretet nagy, mindent elfedő köntösével befed. Ahol helye van mindenkinek. Nem kérdez semmit az embertől, de legfőképpen nem firtatja a bűneit.

Csakhogy a Biblia Istene továbbra is Szent, tökéletes, hibátlan, miközben egyedül őrá mondhatjuk ki, hogy Ő a szeretet. Ha a szeretetet meg akarjuk érteni, akkor a Bibliában önmagát kijelentő Istent kell megismernünk. Az az Isten pedig – és csak róla mondható el – joggal haragszik. Éppen a haragja igazolja, hogy ő egyszerre szent,

tökéletes, igaz, egyúttal szerető, kegyelmes és irgalmas Isten. Másképp nem lenne Isten! Hiszen azt várjuk el Istentől, hogy Ő Tökéletes, Igaz, Szent legyen. Ez összeférhetetlen a bűnnel. Ha szó és következmény nélkül hagy-ná a bűnt, akkor nem lenne Tökéletes és Szent. Nem mehet el a bűn mellett. Sőt, azt várjuk el a Tökéletes Istentől, hogy a bűnt végérvényesen megszüntesse. Egyszerűen nem tűrheti meg a bűnt a szentsége miatt! El kell, hogy pusztítsa, meg kell, hogy semmisítse a bűnt!

Lássuk be, ez az emberi elme számára feloldhatatlan csapda helyzet. Ha Isten hűséges akar maradni és Tökéletes és Szent, akkor a bűnös embert el kell, hogy pusztítsa! A Sátán mesterien állított csapdát Istennek, de elszámította magát. Nem számolt az evangéliummal. Azzal, hogy Isten önmagát fogja feláldozni Fiában a bűnnek. Fiában tökéletesen betölti a törvényt, azaz érvényt szerez Igazságának, Tökéletességének, Szentségének és mégis kegyelmet gyakorol és irgalmaz azoknak, akik Fia helyettesítő halálát elfogadják saját maguk helyett bemutatott bűnért való áldozatként! Ez az **ÖRÖMHÍR**: Jézus Krisztus értem és helyettem halt meg, ezért nekem nem kell második halált halnom. Mindez azért történik, mert Isten jogosan haragszik a bűnösre, és a bűnt meg kell szüntetni, el kell törölni, nem lehet következmények nélkül hagyni. Csak és kizárólag a Fiú miatt és reá nézve adhat kegyelmet Isten!

Így teljes a keresztyén öröm üzenet! Az evangélium Isten haragja nélkül erőtlén üzenet. A „szeressük egymást gyerekek” üzenet egy szép szalagcím, énekszöveg, de erőtlén. Könnyű megfogadni, és még könnyebb megszegni. Isten jogos haragja, annak várható és biztosan eljövendő következménye, valamint az ítélet alóli felmentő kegyelem és irgalom viszont erőt adó, valóban megmentő, örök életet adó üzenet.

A világnak ma is erre az üzenetre van szüksége! Sokkal jobban, mint egy falat kenyérré!

Horváth Zsolt

VEDD FEL AZ ÁGYADAT ÉS JÁRJ!

Bizonyára sokunk számára ismerős a Betesda-tavi, 38 éve beteg ember gyógyulásának a története (Jn 5,1-18). Valahol itt kezdődik az enyém is, azzal a jelenettel, ahogy fekszem az ágyamon, várom a víz mozdulását, azt, hogy a körülmények változásának segítségével megszűnjének a fájdalmaim és a kilátástalanságom. A zajos világban, a nagy embertömegben nem vagyok teljesen egyedül. Azok, akik szeretnek, nem hagynak magamra, tanácsaikkal és tapasztalataikkal segítenének, de meggyőződésem, hogy nekem nem szavakra van szükségem, hanem valakire, aki megfog, és odavisz a vízhez. Valakire, aki az én lábam helyett teszi meg a gyógyuláshoz szükséges lépéseket. Ahogy telik az idő, egyre kilátástalanabbnak tartom a helyzetem, egyre gyengébb vagyok és egyre kevésbé igénylem az engem szeretőket, azokat, akik ölelnének, ha engedném. Nem engedem, mert félek, karjaik takarásától nem látom, ha mozdul a víz. Megrögzött víznéző leszek, várok egy tőlem független eseményt, azt, hogy magától történjen valami.

Gyűlölöm az ágyamat, azt a létformát, amibe belekényszerültem, azt a lelkiállapotot, amit okoz és mindazt a sok személyiségjegyet, ami ezen fekvé alakult ki. Ez az ágy lett életem mélypontjának megtestesítője: a sokáig nem mozdított és tisztított vászon így feketedett a félelmeimtől, a gyászaimtól, a szorongásaimtól és az ezekből fakadó elmagányosodástól.

Valaki mégis kitartott mellettem, Aki végig ott állt mögöttem és várta, hogy ne azt a vizet bámuljam, amit megrögzött módon hittem gyógyulásom forrásának, hanem fordítsam meg a fejem és nézzek Rá. Ez a Valaki rendszeresen jelezte, hogy mögöttem áll. Többször megérintette a vállamat, de én mindig azt hittem, hogy ez is csak egy kéz a sok közül, amiért nem érdemes a szemem levennem a vízről.

Végzettségemet tekintve tanító, református hittanoktató és kántor vagyok. 7 évet jártam főiskolára, s mindez idő alatt nem csak a város, hanem a körülöttem levők is nagyon a szívemhez nőttek. Jól éreztem ott magam, lelkileg nagyon sokat kaptam nem csak barátoktól, hanem a tanáraimtól is, akik kimentettek engem a gimnáziumból magammal cipelt „semmire sem vagyok jó” állapotomból. Az utolsó nyáron, szeretett főiskolámat elhagyva azt éreztem, hogy sehol máshol nem fogom tudni megtalálni a helyem, gyászoltam az elmúlt időket, a hátrahagyott kapcsolatokat, a lelki biztonságot. Úgy éreztem, ezen a világon sehol máshol nem fognak úgy értékelni engem, mint ott és attól féltem, hogy lecsupaszodva az el-

múlt időszak álmából, felébredve a valóságban, semmi más nem marad belőlem, mint az az énem, akit a gimnáziumban hagytam.

Közeledett a nyár vége és egyre nyomasztott a hovatöbb kilátástalansága.

Ekkor két erőteljes kontrasztban levő lehetőség állt előttem. 5 évvel ezelőtt fél évet Ausztráliában töltöttem ösztöndíjasként, ahova azóta is várnak vissza- ez a lehetőség ebben az időszakban is fennállt. Nagyon boldog voltam ott, így szívesen visszamentem volna, de mégis, valahogy azt éreztem, nem ez az én utam. A másik lehetőség pedig a gyakorlatvezető tanárom kezdeményezésére került elélem: egy dél-magyarországi kis faluba kerestek hittanoktatót és tanítót. Ebben sem tudtam megnyugodni, nem voltam motivált a pedagógiai végzettségemmel való elhelyezkedésben. Az iskola igazgatónöje háromszor hívott telefonon a nyár során és én mindháromszor nemet mondtam. Azzal az elképzeléssel ámitottam magam, hogy én ennél többre vagyok hivatott; kalandozni vágytam, élményeket szerezni, ismerkedni, megtalálni újra azokat a kapcsolatokat, amiket magam mögött hagytam. A családom sem támogatott engem ebben, féltő szeretettel tanácsolták, hogy ne vállaljam el, mert ez pont nem az a hely, ahol előbb felsorolt igényeim kielégülhetnének, sőt, párkapcsolati szinten sincsenek a világ ezen rejtett kis zugában igazán reménykeltő lehetőségeim.

Sokan vannak körülöttem. Óvó és ölelő karjaik között azonban érzem Valaki másnak is az érintését a hátamon és olyan a hangja, mintha a jótanács-szólamoktól eltérő, magasságában kiemelkedő szólamban énekelne. Ismerős a hangja és értem is, amit mond, de nem tudom beazonosítani. Úgy döntök, az Ő hangjára figyelek, bár a szemem azért biztos, ami biztos még az ő kedvéért sem veszem le a vízről.

Addig dilemmáztam, míg elkezdődött már a tanév, de szeptemberben közepén végül elkezdtem tanítani ebben a kis létszámú, „párvkapcsolati szinten reménytelen” falusi iskolában. A körülöttem levőknek nem tudtam magyarázatot adni arra, miért emellett a lehetőség mellett döntöttem, amiben az sem segített, hogy a kezdet sem

A 38 éve beteg éneke

Úgy gyötört a szomj és nem volt erőm,
Már elhagyni bús fekhelyem!
Bár hiába volt sok vízmozdulás:
Ott feküdtem reménytelen.

Ó, miért is élek, ha nincs reményem?
Felelj hát, nagy Istenem!
Hát hiába van sok vízmozdulás,
Ha más gyógyul, mit ér nekem.

Egy ünnepnap reggel hajolt felém,
Egy fehérruhás idegen.
Ő, nem ajkam szólt, csak könnyes szemem.
Ő megfogta hideg kezem.

Szent erő vonult át a testemen,
És otthagytam búsfekhelyem.
A Bethesda fényes tükrében állt
Az én gyógyító Mesterem.

Most szökdelj és ujjongj! Van már erő,
Te nemrég még oly béna láb!
És hagyd el most 38 év után
A Bethesda hideg tavát.

Ó, dicső reményem, ezért kell élnem.
Felelt az én Istenem.
És elküldte Jézust, szívem Urát,
Ki dicső Megváltóm nekem.

lelkileg, sem a körülmények tekintetében nem volt teljesen zökkenőmentes. Isten azonban nem hagyott elbizonytalanodni abban, hogy jó hangra hallgattam-e: már november végén kézen fogva sétáltam az iskola egyik tanárával, akivel a következő 2 évet töltöttem örömteli együttlétben. A javarészt nehéz sorsú gyerekek között való munkámon is áldást éreztem, nagyon megszerettek engem és egy idő után kialakult a csoportjaimban közösségi szinten és legtöbb tanítványommal személyesen is egy nagyon bizalmi, szeretetteljes kapcsolat. Ebben egyre könnyebb volt azt az Isten- és egymás iránt érzékenyítő nevelést alkalmazni, ami nagy lehetőség és motiváló erő annak a pedagógusnak, aki minden igyekezetével azon van, hogy ezeket felismerve, talentumait „kiterítve” és bölcsen forgatva Isten jó sáfára legyen.

Én mindent megtettem, hogy jó sáfár legyek, de egy idő után elfáradtam és azt éreztem, hogy nekem ez nem elég. Megint nem elég. Azt éreztem, hogy túl álmos itt nekem minden, minden nap ugyanaz történik, nem úgy rezegnek körülöttem az ingerek, ahogy arra nekem igényem lenne. Megint elkezdtem félni, megint elkezdtem álmodni egy másik valóságról, arról, hogy Ausztráliában is lehetnék, meg arról, hogy bárhol, csak itt nem és az sem érdekel, ha emiatt a páromnak rossz lesz, csak el innen, de hogy hova, azt nem tudom, csak azt, hogy itt nem jó, itt nem elég jó.

Látom, ahogy a körülöttem levők beszélnek hozzám, de mintha csak tátognának, nem hallom amit mondanak. Már az Ő hangját sem hallom, mintha minden elnémult volna körülöttem. Egyedül maradtam megint. Én és a víz. Csak a víz, csak a víz! Bárcsak mozdulnál felém! Bárcsak ne azon múlna minden, hogy én elhagyom-e az ágyam. Belülről egyre inkább szétfeszít a kétségbeesés, legszívesebben kifutnék a világból. Persze tudom, hogy ahhoz is meg kéne tudni mozdulni.

Belefagytam ebbe az állapotba. Ahogy telt az idő, egyre magányosabbnak éreztem magam és egyre kevésbé láttam szépek már az álmaimat és az elvágódásomat is, semmi és senki nem érdekelt. Felismertem, hogy a magány az egész világon az. Lehetek bárhol és bármilyen kalandban, vehetnek körül zakatoló események és érhet

ezer inger, a békességemet nem fogom megtalálni. Mert a békétlenségem legfőbb eredője, hogy nem tudok hálás lenni azért, amim van. Nagyon megtört ez a felismerés, mert azt éreztem, hogy ezen én nem tudok változtatni. Nem tudok úgy tenni, mintha elégedett lennék, miközben egyáltalán nem vagyok az! Elfelejtettem hálásnak lenni. Nem emlékeztem, hogyan kell. Elfelejtettem örülni és bármit is megbecsülni. Nem éreztem semmi mást, csak nyomasztó, mardosó ürességet.

Lüktetett bennem a kétségbeesett útkeresés. Felemésztett a düh, mert úgy éreztem, hiába imádkozom, hiába kérem Istent szépen, hiába kérem sírva vagy éppen kiabálva, mintha a segítségkérésem csak a plafonig jutna el, visszhangzik a nagy semmiben, megáll a levegőben.

Utáltam magam azért is, amiért azt az embert is bántottam, akit Isten ajándékkal adott. Pedig nem akartam bántani, de mégsem tudtam uralkodni magamon. Ő még így is szeretett engem, neki nem volt kérdés, hogy Isten ajándéka vagyok-e, sőt, velem szerette volna leélni az életét. Ezt többször ki is mondta és ha hagytam volna, megkérdezte volna tőlem is, hogy én is így gondolom-e. De én nem így gondoltam. A „minden kérdéses” állapotomban már abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán szeretem-e őt, hogy ő elég-e nekem. Ajándék-jellegét sosem vesztette el, mert nem tudtam elfeledkezni arról a tényről, hogy egyértelműen Isten hozta össze az útjainkat, mégsem érdekelt. Borzasztóan gyűlöltem ezt az érzést, azt, hogy nem tudok hálás lenni érte és magamat is gyűlöltem, hogy ennyire szomorúvá teszem őt. Mégsem tudtam tenni semmit.

Nagyon szorosan, szerelmesen ölel engem, érzem, hogy nem akar elveszíteni. Mégis lebontom magamról a karjait, nehogy akadályozzon, amikor valamilyen csoda folytán mehetnék a vízhez.

Ezzel a mozdulattal maradtam teljesen egyedül.

A tanév végén szakítottam vele. Úgy éreztem, megszakad a szívem, arra gondoltam, nem vagyok normális, mégis megtettem, mert nem akartam tovább terhelni magammal. Nem tudtam úgy szeretni, ahogy szüksége lett volna rá, nem akartam feleségül menni hozzá, pedig ő erre vágyott. Ő sem volt elég.

A következő hetek váltakozva teltek vagy a kanapén vagy a parkettán. Nem csak a szakítás miatt sírtam egész nap, hanem a félelemtől is, hogy mi lesz velem, ha nem tudok ebből a gödörből kimászni, ha végleg itt maradok. Attól is félttem, hogy ennek a súlyát már nem tudom sokáig cipelni és semmiféle kiút nem körvonalazódott előttem. Ráadásul az iskolában is felmondtam, egyéb munkale-

hetőségem nem volt, de már ez sem számított. Így teltek a napok és már a víz sem érdekelt. Feladtam. Feladom. Itt ülök már majdnem harminc éve, ugyanazon az ágyon, a fájdalom nem múlik, a napok viszont telnek, ugyanúgy lomhán és végül is, minnek. Mert nem történik semmi. Nem változom, nem tudok változtatni. Mindenki itt hagyott, mert mindenkit

elzavartam magam mellől. Úgysem értetek engem! Úgysem tudok a miértjeitekre válaszolni! Minek maradnátok.

Egy kéz mégis a vállamon maradt.

Egy álmatlan éjszaka úgy határoztam, hogy kinyitom a Bibliámat. Haragudtam Istenre, de nem volt más választásom, mert innen a földről nézve reménytelennek tűnt minden. A túléléshez válaszokra volt szükségem.

„...elviszem őt a pusztába és a szívére beszélek.” (Hós 2,13) A puszta állapotában, emberi számításainktól és elképzeléseinktől megüresedve, amikor nem zajong bennünk semmi és körülöttünk senki, akkor halljuk meg igazán az Isten hangját. Ezzel az ígérettel indultam el az én pusztai vándorlásomon és minden lépéssel egyre feljebb kerültem abból a bizonyos gödörből. Élveztem ezt az utazást,

már csak azért is, mert megértettem, hogy a válaszok másodlagosak. Nem a cél a fontos, nem a döntések kimondása, hanem azoknak megértése és az az út, ami elvisz odáig. Nem a cél a maradandó – minden cél elérésekor jön egy újabb -, hanem az a lelki érlelődés, az a tanulási folyamat, ami által megértjük, hogy mi a teendők. Arra számítottam, hogy Isten egy „nagy bumm”-mal fog megérkezni, de csendesen jött, szinte észre sem vettem. Halkan lett úrrá az szívemen, finoman táplálta belém a megnyugvás és a békesség érzéseit. Napról napra jobban lettem, egyszerre már nem nyomasztott a magány és a kilátástalanság. „Isten itt állt a hátam mögött, de én megkerültem érte a világot.” (J.A.); legalábbis elvágódó, kalandkereső álmodozásaimban megtettem ezt a nagy, lelkileg kimerítő utat.

Nyár végére rengeteget tanultam magamról, közel éreztem magam Istenhez és nagyon sokat változott a hozzáállásom. Augusztus közepére az is megért bennem, hogy Isten nem azért adja az ajándékait, hogy utána elvegye vagy úgy intezze, hogy ne legyen tartós. Hirtelen – tényleg egyik pillanatról a másikra! - a felbontott kapcsolat is újra megjelent az életemben és azóta jobban szeretem őt, mint bármikor. Ez az érzés is csendesen érkezett és a mai napig nem tudok rá magyarázatot találni. Egész egyszerűen egyszer csak megjelent bennem. Talán azért, mert a lelki szelektálás és szabadítás után önmagamon kívül végre más is befért a szívembe. Nem volt tovább kérdés: megfogalmazhatatlan boldogsággal, hálatelt szívvel és őszinte meggyőződéssel mondtam neki igent 3 hónap múlva. Ez év februárjában összeházasodtunk.

Romantikus valótlan-ságot állítanék, ha azt mondanám, hogy felismerésem azóta is tartós eufóriát jelentenek az életemben, mindenesetre nagyon sokat emelkedtem fölfelé és innen föntről, Istenhez közelebb teljesen más a kilátás. Boldog vagyok.

Végre csönd van benned és hallasz engem. „Kelj fel, vedd fel az ágyadat, és járj!” Ne... ne hagyd ott! Vedd fel és vidd magaddal. Az ágy nem szűnik meg, mindig veled lesz, hogy emlékeztessen téged a gyógyulásodra. „És azonnal meggyógyult ez az ember, felvette az ágyát, és járt... elment és megmondta, hogy Jézus az, aki meggyógyította.”

Dorka

„Hol a boldogság mostanában”?

Fiatalkorunk óta - hála a kegyelemnek - hitben jártunk. A Biblia tanításait igyekeztünk lámpásként használni. A jó Istentől kértünk társat is.

Annak idején úgy imádkoztam: „Uram, én nem kérek gazdagságot, egyéb földi kincseket. Kérésem olyan, ami egy életen át elkísér: szeretet, békeség, hűség, megelégedés.” Hála a jó Istennek, meghallgatta kérésünket, 52 éve járhatunk kéz a kézben. Azt egyáltalán nem mondom, hogy zökkenő mentes volt az út.

Egy ilyen zökkenő a kezdetekből: hét vége volt, sütni készültem, de nem boldogultam a gázpala sütőjének begyújtásával. Nagyon beszorult a csap. Egy jelzőt találtam mondani rá. Ebből félreértés keletkezett. Páročskám úgy értelmezte, hogy a jelzőt neki szántam. Ebből nehezítés született. Bocsánatkérés, megbocsátás után megbeszéltük, ha a jövőben előfordulna akaratomon kívül zökkenő, azt csak kisbetűvel rendezzük le. Szólás mondás lett közöttünk: „Csak kisbetűvel!” Egy közmondás is segített ebben: „Ha leesik a konyhakőre egy kanál, nagyot szól.”

Hála a jó Istennek nálunk szőnyegre esett. Tehát bocsánatkérés, megbocsátás, a szeretet erősítése. Volt egy kolléganőm, s az egyik nap azt kérdezte: Ti mindig megbíztok egymásban? Furcsa kérdés: Igen, mi mindig bizalommal vagyunk egymás felé. A kölcsönös bizalom a hűség alappillére. Tehát megbízom férjem őszinte megbocsátásában, ami szeretetből fakad és igazi békességet terem.

Egy pár emlék gyermekeink aranykoráról, arany szájáról (3-5 évesek voltak). Tanyán laktunk, férjem szüleinél. Mindig nagyon vártam az 5 órát. Akkor volt az otthon otthon, ha ő hazajött. Szóltam: na, gyerekek, most jön édesapátok, mehettek elébe, és ők futottak elé a dülőlúton. Férjem a kisfiút a nyakába, a lányokat a két karjába kapta. Benn elmesélték egésznapit élményüket.

Egyik nap túl elevenek voltak. Többször rájuk kellett szólnom. Csendesebben

vígadjatok! De nem jutott el a fülükig. Na, megmondalak benneteket apátoknak, ha hazaért. A középső kislányom reagálása: Akkor az nem nagy baj.

Ez a lányom állandóan mesélt. Olyan szép meséket talált ki. Sokat nevettek az ilyen rögtönzött meséken.

Áldott aranykor. Életünk egyik legszebb korszaka. Aztán Ócsára költöztünk. Építkezni kezdtünk. Küzdelmes életszakasz. A gyerekek elkezdtek az iskolát. Nekem letelt a gyés. Napi 8 órát töltöttem szalagon. A férjem Pestre járt dolgozni. A sok, napi harc után rendszeresen leültünk ígét olvasni együtt. Reggelente a gyermekekkel csak én tudtam Bibliát

olvasni. Küzdelmes napjainkban itt kaptunk felüdülést – Jézus lábainál.

Egy nap kislányunk osztálytársának az édesapja eljött látogatóba. Azt kérdezte: építkeznek ennyi keresettel? Ez az apa községünk előjárója, ill. egyik képviselője is volt. Akkoriban az iskolában írásban kellett közölni a szülők keresetét. A kérdésre a válaszuk: „Nagy nyereség az Istenfélelem megelégedéssel”. Ez nagy igazság - mondta ő.

Voltak nehézségeink, de minden hiányunkat csak Istennek mondtuk el, és sok megtapasztalást tudnék leírni Isten gondviseléséről. Gyermekeink megértőek voltak. Nem követelőztek. Nagy segítség volt a gyermek bibliakör. Itthon is bibliaköröst játszottak a szomszéd gyerekekkel.

Elteltek az évtizedek. Mindegyiknek saját családja van. Most ők harcolják az élet harcát. Ha földi sátorházunk dülőlélemben van is, de ha föntről elszólitának e földi létből, bár lenne úgy, hogy békét hagyunk magunk után. Hálás szívvel köszönjük, hogy Ő hordozta és hordozza életünket. Az Ő áldása szeretet, békesség, hűség megelégedés. A jó Isten legnagyobb ajándékai kísérték házassági utunkat. Övé az áldás, a tisztesség és dicsőség. Ámen

B. Tiborné, Ócsa

IGENIS SZÁMÍT, MIT ADUNK TOVÁBB

Bern melletti otthonukban látogattuk meg Wilf Gassert és kedves feleségét. Wilf Gasser pszichoterapeuta, a Svájci Evangéliumi Alliance elnöke. Évekkel korábban az élet több területéről beszélgettünk, mostani látogatásunkkor viszont személyes kérdésekkel készültem...

Tibor: *Miért döntöttél úgy, hogy pszichiáter leszel?*

Wilf: Vidéki családban nőttem fel, tehát világos volt, hogy valamilyen gyakorlati munkát szeretnék végezni, nem elméleti dolgot tanulni. Eredetileg mezőgazdasági mérnök akartam lenni, Zürichben tanultam, de aztán rájöttem, hogy nem elég személyes. Így Bernbe jöttem orvosi képzésre és eredeti tervem szerint orvos-

Wilf Gasser és felesége

misszionárius szerettem volna lenni. Később megnősültem, gyerekeink születtek, és 80-90 órát dolgoztam egy héten, így egy kicsit kiégttem, emiatt áttértem a pszichiátriára, hogy normális munkarendben dolgozhassak. Rájöttem, hogy maradnom kell, mert az embereknek segítségre volt szükségük. A családterápia szakot is elvégeztem, mert azt tapasztaltam, hogy a családok sokszor magukra maradnak, őket is segíteni kell. Egy teljes pszichiátriai képzés után lelkipásztor lettem egy új gyülekezetben, és 15 évig teljes idős lelkészként dolgoztam. Minden érdekelt, ahol Isten királysága előtérbe kerül, ahol a gyülekezet, társadalom, világ találkozik, ahol a gyülekezet megpróbál válaszokat adni a társadalmunk problémáira. Sok évig pásztoroltam egy férfiak felé való szolgálatot (Promise keepers) itt Svájcban, üzletemberek tanácsadójaként is dolgoztam. 4 évig segítettem a World Evangelical Alliance-nek kiterjeszteni a globális együttműködést a gyülekezetek és más hálózatok között a társadalmi igazság és a misszió, evangelizáció, teológia kapcsán, és a Svájci Evangéliumi Egyesület vezetője is voltam. Tehát beleláttam a helyi gyülekezet munkájába és érdekes volt megtapasztalni, hogy ezek globális szinten, hogy kapcsolódnak. 2016-ig végeztem ezt a munkát, majd visszatértem a pszichiátriához – de a feleségemmel továbbra is folyamatosan dolgoztunk párokkal, családokkal.

Tibor: *Fontos tudni, hogy nem gyermek nélküli házaspár vagytok, tehát nagy családból származol és saját gyerekeid és unokáid is vannak.*

Wilf: Igen, egy hétgyerekes családban nőttem fel, nekünk három gyermekünk van, szerettünk volna többet, de csak három van. Mindenki házasságban él, és hét unokánk van, amit nagyon élvezünk. Ebben a házban egy közösségben élünk három másik családdal, akiknek

szintén fiatal gyerekeik vannak. A család és a közösség tehát mindig is fontos része volt az életünknek.

Tibor: *Amikor pszichiáterként dolgozol, minden órában ilyen-olyan problémákkal találkozol, és amikor a munkádról beszélsz, úgy tűnik, hogy ez több mint egy munka számodra: Istentől kapott hivatás. Hogy gondolkodsz erről?*

Wilf: Az életem elején rájöttem, hogy nem számít, mit teszek Istenért, mert a mi emberi hozzájárulásunk Isten hatalmas, örökkévaló királyságához mindenképpen kicsi lesz – a legfőbb dolog, hogy amit teszek, azt szenvedéllyel tegyem.

Tibor: *Amikor visszagondolsz az első alkalomra, amikor elkezdted párokkal foglalkozni, tudod, hogy mi volt az eredeti oka? Véletlenül kezdtétek el ezt a szolgálatot, vagy az élet hozta úgy, mint amikor beleesel a vízbe és kénytelen vagy úszni?*

Wilf: Öt éve voltunk házasok, amikor barátaink elváltak, a feleség elhagyta a családot és ez egy sokk volt számunkra, mert nekünk jó családi életünk volt. Úgy döntöttünk, elkezdünk fiatal házaspárok számára szemináriumokat tartani, hogy lehetőséget adjunk nekik a tapasztalataikat át gondolni, megvizsgálni, tanulni belőlük. Később egyre több témát érintettünk, például betöltetlen elvárások vagy konfliktusmenedzsment. Így kezdtük, majd a pszichiátriai képzésem alatt több családterápiát tartottam, és egyre többet foglalkoztunk családokkal. Később megismerkedtünk egy amerikai házaspárral, akik szexualitással és az intimitás témakörével foglalkoztak, és rájöttünk, hogy ezekre a témákra nem volt válaszunk a gyülekezetben, mi pedig segíteni akartunk. Felfedeztük, hogy ha a szexualitásról beszélünk, akkor egyéb más téma is felmerül, ezért erre a területre fókuszáltunk – most már 25 éve.

Tibor: *Sok ember gondolja úgy, hogy ha van egy probléma, akkor elmegyünk egy szakemberhez, aki segíteni fog. Ha valakinek a csappal van problémája, hív egy vízvezeték szerelőt. Házassági problémákkal ugyanez a helyzet?*

Wilf: Igen, de természetesen nem tudjuk megoldani az emberek problémáit, nekik kell megtanulniuk kezelni azokat. Azok az emberek, akik hozzánk fordulnak, hogy meg tudjuk-e oldani a problémáikat, azt kell mondanunk, hogy egy utat mutathatunk: ha úgy érzed, hogy a ház-

„...emberi hozzájárulásunk Isten hatalmas, örökkévaló királyságához mindenképpen kicsi lesz – a legfőbb dolog, hogy amit teszek, azt szenvedéllyel tegyem...”

társad ellened van, akkor mindig áldozatként fogsz reagálni és ellenségként fogsz rá tekinteni, hacsak meg nem változtatod a nézőpontodat és megtanulsz bízni a párodban, hogy érted van és nem ellened. Tehát segíthetünk a pároknak megérteni, hogy mi is történik a kapcsolatukban, miért jutottak arra a következtetésre, hogy a párjuk ellenük van, pszichológiai szempontot tudunk nyújtani ezekre a mintákra, de nekik maguknak kell változtatni.

Tibor: Nagyon nehéz, amikor valakinek változtatni kell magán, hiszen az emberek még házasságban is a másikat próbálják megváltoztatni. Tudsz egy olyan történetet említeni, ami nagyon nehéz, tragikus volt, reménytelennek tűnt, de végül megoldódott?

Wilf: Tudod, amikor a pároknak például egy megcsalással kell megbirkózniuk, amikor valamelyik fél szerelmes egy másik emberbe, akkor általában egyértelműnek látják, hogy ki az áldozat és ki az elkövető. Meg kell viszont érteniük, hogy mindketten felelősek a kapcsolatukért. Lehetetlen, hogy az egyik fél az áldozat, a másik pedig kizárólag az elkövető, a házasságtörő. Mindkettőjüknek akarni kell - és ez időbe telik -, hogy meglássák mindkét oldalt és a saját felelősségüket, ami ehhez a situációhoz vezetett. Igaz, hogy az egyik fél áldozat ezekben az esetekben, de meg kell értenie a saját felelősségét is.

„Mindkettőjüknek akarni kell - és ez időbe telik”

Tibor: Mondhatja az ember, hogy ez kereszténység nélkül is működhet. Ad valami pluszt a kereszténység ilyen helyzetekben? Mi a különbség keresztény és nem keresztény házaspárok esetében?

Wilf: A keresztényeknek lehetőségük van megérteni a megbocsátást és tudni, hogy ők maguk is bocsánatot nyertek. Ezzel egy keresztény megpuhíthatja a szívét és kereshet megbocsátást, vagy ő maga megbocsáthat a társának. Úgy látom tehát, hogy a megbocsátás területén vagy a második, harmadik, sokadik esély adásában könnyebbségük van azoknak, akik Jézus követői.

Tibor: Találkozol-e azzal, ha valaki keresztényként jön hozzád, hogy más a hozzáállás a szegyen, az úgynevezett keresztényi büszkeség miatt? Van bármilyen különbség ezen a területen?

Wilf: Nem nagyon tudom megmondani, hogy mennyi különbség van, mert főként keresztény párokkal dolgozunk, de azt látom, hogy keresztények és nem keresztények ugyanazokkal a gondokkal küszködnek, és sokszor elszomorít, hogy keresztények, akik ismernék a megbocsátás hatalmát, a kegyelmet és az új kezdetet, sokszor nem ragadják meg ezt a lehetőséget. Úgy gondolom, hogy ez a legnagyobb kihívása ma a gyülekezetnek: olyan hely legyünk, ahol ragaszkodunk az ideálokhoz, de egyben reális képünk is van az ember törtségéről, ahol megoszthatjuk például a pornográfiai függőségünket vagy házasságtörési ügyeinket, büszkeséget, vagy bármit. A keresztények is élhetnek bűnben sokféleképpen, de a különbség, hogy mi

bocsánatot nyertünk, és ebből a megbocsátásból megtalálhatjuk az erőt a változáshoz, és egyre inkább Krisztus képére formálódhatunk.

Tibor: Említettél egy olyan szót, amit nem gyakran használnak keresztények között: pornográfia. Olvastam egy statisztikát, ami szerint majdnem 90%-a a társadalmunknak érintve van a pornográfiával, de olvastam egy másikat is, ami megdöbbenett, hogy a férfiak majdnem kétharmada rendszeresen foglalkozik ezzel és a keresztények több mint fele függő vagy legalábbis érintve van. Mi a véleményed erről?

Wilf: Úgy gondolom, hogy a számok, amiket a világi emberekről ismerünk, nagyon hasonlóak a keresztény statisztikához. Külön aggodalomra ad okot, hogy egyre több nő is pornográfia függő, különösen a fiatalok. Úgy gondolom, hogy ez a jövő egyik hatalmas kihívása, mert sok férfinak és nőnek a valóságostól teljesen más elvárásai vannak a szexualitástól. Ez egy virtuális világ, de valahogy azt várjuk, hogy a kapcsolatunk elérje az élénk tárt magas elvárásokat, ami viszont nem lehetséges. Úgy gondolom, hogy keresztény körökben nyíltan kell beszélünk a szexualitásról, ami összeköt egy párt. A legtöbb ember megérti, amikor arról beszélünk, hogy egy pornográf beállítottság mihez vezet, amikor az ember különféle képeket lát és mit vált ki belőle. Ez nagy kihívás, mert a legtöbb ember önzően, pornográf módon néz a szexualitásra és megpróbálja megélni azt a házasságban is, ami előbb-utóbb konfliktushoz vezet.

Tibor: Ez igazán veszélyes, de valaki azt mondta, hogy a pornográfia valódi függőség, és nincs különbség, hogy valaki pornográfia függő vagy éppen heroin-, kokainfüggő. Szerinted ez igaz?

Wilf: Úgy gondolom, hogy igen. Nem mindenki függő, aki néha pornográfiával él. De amikor az emberek megkérdezik engem, hogy amikor pornográf dolgokkal foglalkoznak, szerintem ez függőség-e vagy nem? Akkor azt mondom: próbálj meg nélküle élni. Ha meg tudsz lenni nélküle, az nem függőség, de ha folytatod valamit, amit nem szeretnél

„...bocsánatot nyertünk, és ebből a megbocsátásból megtalálhatjuk az erőt a változáshoz, és egyre inkább Krisztus képére formálódhatunk...”

tenni, az egyértelműen függőség. Ismerek embereket, akik napi több órát foglalkoztak pornográf dolgokkal és ismerek embe-

reket, akik elvesztették a munkájukat emiatt a függőség miatt. Mások jobban kontroll alatt tartják a függőségüket, de nem számít, mennyire kontrollálsz, ez ugyanúgy befolyásolja a gondolkodásodat és azt, hogy mit vársz el a házastársadtól, mi az, ami kiváltja az erotikus érzéseket. Ahhoz, hogy ezt megváltoztasd olyan szexualitássá, ami kölcsönösen ad élményt és intimitást mindkét félnek, az egy élethosszig tartó tanulási folyamat.

Tibor: Azt mondtad, hogy ez egy élethosszig tartó tanulási folyamat, de emlékszem valakire, aki azt mondta,

hogy ő csak szeretné a házasságát izgalmasabbá tenni.

Wilf: Amit ez az ember néz vagy érez, azt lehetetlen lesz lemásolni a saját kapcsolatában. Tehát ha egy férfi azt mondja, hogy csak azért foglalkozik pornográf dolgokkal, hogy erősítse az erotikus érzéseit, elmondhatod neki, hogy ez nem járható út a házasságban. A feleségem és én a szemináriumokon megpróbáljuk megtanítani a párokat, hogy hogyan tudnak igazán kapcsolódni egymáshoz, beszélni ezekről a dolgokról és természetesen szeretetteljes módon érinteni egymást, és hogyan tudnak egymásból erotikus érzéseket kiváltani, amikor már minden elmúlt. Voltak olyan párok a szemináriumunkon, akiknek nem volt semmilyen szexuális kapcsolatuk 10 éve, de úgy döntöttek, hogy újra megpróbálják és megtanulják, mit jelent kapcsolódni egymáshoz, ami szexualitást és erotikus érzéseket is tartalmaz.

Tibor: Sokszor találkozom olyanokkal, akiknek az erotikus érzések egyenlőek a házassággal. Ha ez működik, a házasság jó, ha nem, akkor a házasság nem jó, mintha ez lenne a házasság motorja.

Wilf: Mina Urban-nak van egy könyve németül, aki olyan párokat tanulmányozott, akik azt mondják, hogy elvesztették a szexuális érdeklődésüket, továbbra is kötődnek egymáshoz, de szexualitás nélkül. Azt mondja a könyvében, hogy ezek a párok elmondják, hogy jó a kapcsolatuk, de már nem tudnak intimitási szinten kapcsolódni egymáshoz. Feltételezem, hogy ez a pornográfiai beállítottságuk és elvárásaik miatt van. Érdekes, hogy azt mondja, és egyetérték azzal, hogy lehet jó kapcsolata egy párnak szexualitás nélkül is, de azt is írja a könyvében, hogy a párok a szexuális kapcsolatban megerősítik egymás felé érzett szeretetüket és elkötelezettségüket. Tim Keller, amerikai teológus azt írja a házassági könyvében, hogy a szexuális kapcsolat mindig olyan lesz, mint a házassági fogadalom megerősítése.

A házassági fogadalomban Isten segítségével igent mondtál, „téged választottalak, és te vagy az egyetlen”, és ha úgy értjük a szexualitást, mint a házassági fogadalom megerősítését, az egy szép kép, ami motiváló lesz arra, hogy folytassunk egy egészséges, jó szerelmi együttélést.

Tibor: Házasságról beszélünk, párokról, de azok az emberek általában szülők is. Hogyan tud a házasság a következő generációnak segíteni? Példát tud adni? Fényt mutat az úton?

Wilf: Minden gyerek a szüleitől tanul, és azt is az ő példájuk alapján veszik át, hogy mit jelent a házassági elköteleződés. Ezért lehet „örökölni” a válást, a megszakadt kapcsolatnak a képe tovább öröklődik a következő generációnál. Ugyanakkor még szétment családként is lehet

beszélgetni a gyerekekkel elköteleződésről, és át lehet adni az értékeket a következő generációnak. Számomra nagyon fontos, hogy a gyerekeink megértsék, hogy a házasság nem azért van, hogy betöltse minden álmomat, a házasság sokszor kemény munka. Minden gyerekünk eljutott a házasságában arra a pontra, amikor rájöttek arra, hogy szükségük van valakire, aki segít a problémáik megoldásában. Büszke vagyok arra, hogy mindegyikük segítséget keresett tanácsadónál, mert ez azt mutatja, hogy a gyerekek megértették, hogy a házasság nem egy tökéletes kapcsolat, ahol soha nincsenek konfliktusok, hanem munka és befektetett energia eredménye. Úgy hiszem, igenis számít mit adunk tovább a gyerekeinknek, hogyan adunk esélyt arra, hogy lássák, mi hogyan oldjuk meg a

konfliktusainkat, hogy kezeljük a nehéz helyzeteket.

Tibor: Múlt héten olvastam egy nagyon érdekes mondatot, ami így hangzott: a hűség

„...a házasság nem egy tökéletes kapcsolat, ahol soha nincsenek konfliktusok, hanem munka és befektetett energia eredménye...”

semmi más, mint a bátorság hiánya arra nézve, hogy változtass.

Wilf: A hűség azt jelenti, hogy nem vagy elég bátor, hogy változtass? Számomra ez teljesen más. Látjuk Isten hűségét Izrael népe felé, aki sokszor nem viselkedett jól. Sokszor elrontották, de Isten hűséges Atyjuk maradt. Úgy hiszem, ez ugyanaz a házasságban: a hűség egy döntés. Amikor Christát választottam feleségül, akkor nemet mondtam mindenki másnak. A választás tehát értéket ad nekünk, de egy fogadalom is, ami úgy hiszem sok gyümölcsöt hoz, ha úgy döntünk, hogy hűséges emberek leszünk. Hamar rájöttünk a házasságunk idején, hogy Isten a mi teremtőnk, aki a legjobb személy, akihez jöhetünk, Ő is mondana valamit és segítene kialakítani a szexuális kapcsolatunkat. Elkezdtünk imádkozni és kérni Istent: „Uram, segíts olyan szemekkel látni egymást, ami látja a személyt, és nem csak élvezetet keres vagy beteljesülését a szexuális vonzalomnak”. Azt, hogy behívtuk Istent a kapcsolatunkba, – ami az emberi élet talán legösszetettebb eleme –, tanítani kellene minden párnak, hogy próbálja ki. Ezzel szeretném útjára engedni a hallgatót.

Tibor: Köszönjük és az Úr áldja a tanácsadói munkádat is.

Kulcsár Tibor

Gondolkozz el rajta!

- Aki őszintén tudja, hogy nincs benne semmi jó, nem keres másban hibát.
- Míg magaddal meg vagy elégedve, lehetetlen, hogy másokkal megelégedett légy
- Mennyi önzés van sokszor abban, amit az emberek szeretetnek látnak
- Értékesebb egy hibás gyémánt, mint egy tökéletes kavics.

Vida Sándor gyűjtése

Kommentár nélkül..

A szövetségi kormány döntése értelmében 2022-től Németországban megtiltják a hím naposcsibék leölését – adta közre számos hírportál 2021 januárjában az MTI-re hivatkozva. Ezzel Németország lesz a világ első országa, ahol véget vetnek a kakas-

A néma vád

*Holdfényes éjjel. Havány Krisztus–arc.
Rajt szívet–tépő, szelíd fájdalom.
A várost nézi... és Őt nézem én
hónapok óta... hűvös hajnalon,
ha ébredek és hideg éjszakán,
a nap zajának hogyha vége lett.
Mert itt sugárzik sápadt–csendes
szobám falán... s az életem felett.
Sokszor szíven talált a néma vád,
s hitetlenül harcoltam ellene.
Tudom, hogy miattam vagy szomorú.
Tudom, Uram, hogy másképp kellene.
Valahol mélyen elszakadt a húr.
Nem zengi tisztán a Te éneked.
De a szakadt húr felujjong–e még,
ha fájó könnyed reá pergeted?
Könnyed nyomán megzendül–e megint
a magasságokat mérő zene?
Sokszor szíven talált a néma vád.
Tudom, Uram, hogy másképp kellene.*

*Holdfényes éjjel. Havány Krisztus–arc,
Te, aki láttad minden harcomat,
nézd, ezen a nagyheti éjszakán
feléd fordítom könnyes arcomat:
ma én is sírtam a város felett.
Ma megéreztem, most is érzem,
mi fáj, amikor durván ellökik
a segíteni kinyújtott kezem.
Micsoda sajduló seb a szíven
a visszautasított szeretet!
És most leroskaszt az a néma vád.
Én, én szereztem ilyen sebeket!
Hisz a Te kezed győzelmet kínált,
új, zengőbb hűrt a régi, nyűtt helyett.
Nem vettem észre. Meg se láttalak,
és újra reggel, újra este lett
és újra este... holdas... hangtalan...
Szemed virraszt és a városra néz.
A visszautasított szeretet
nagyon, kimondhatatlanul nehéz!*

*Ó, az a város! És ó, az a szív!
Néz, néz szomorú váddal a szemed.
És lábaidhoz összetörve hull
Te megsíratott Jeruzsálemed.*

Túrmezei Erzsébet

csibék tömeges leölésének. Mindezt Martina Fietz helyettes kormány-
szóvivő jelentette be berlini sajtótá-
jékoztatóján.

A németországi keltetőkben évente kb. 45 millió hím naposcsibét pusztítanak el gazdasági okokra hivatkozva, mivel a kikelt kakascsibék felnevelése sem a hús, sem egyéb szempontok alapján nem hoz nyereséget. Rendszerint élve ledarálják őket, óriási szenvedést okozva az apró szárnyasoknak.

A kormány törvényjavaslata szerint 2022. január 1-től tilos a kikelt hím napos-

csibék leölése, és 2024. január 1-től tovább szigorítják az előírásokat. Annak ellenére, hogy már a tojásban kikelt embrió nemét is meg tudják állapítani, a törvényt tovább szigorítják, megtiltva a csibeembriók leölését (a tojás elpusztítását) is a keltetés 6. napjától. Ezt azzal indokolják, hogy a tudományos ismeretek alapján nem lehet kizárni, hogy az embrió a 7. naptól képes fájdalmat érezni.

„Nem lehet szó a teremtmény tisztelben tartásáról” - mondja Inga Günther, az Ökológiai Állattenyésztési Szövetség ügyvezető igazgatója a Süddeutsche Zeitung szerint. „A tojást 21 napig keltetjük, a kilencedik napon az in-ovo módszerrel szexálnak, vagyis az ivar szerint szelektálnak. Bebizonyosodott, hogy a csirkeembriók már a hetedik naptól éreznek fájdalmat” - mondja Günther. „Az állat él, szakszerűen kell megölni.”

Az új jogszabály megfelel majd az állatvédelmi törvénynek, miszerint ésszerű ok nélkül nem szabad fájdalmat, szenvedést vagy kárt okozni

az állatoknak. A törvényjavaslat parlamenti elfogadása biztosra vehető.

(A hír számos hírportálon megjelent)

Ehhez képest...

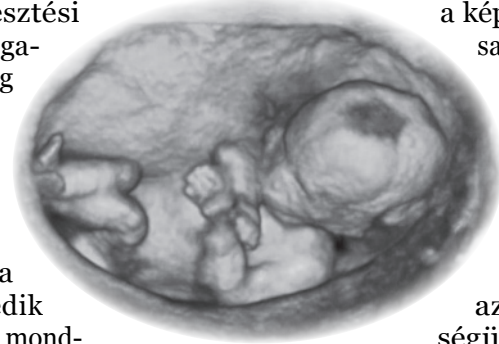
Az Európai Parlament 2021 június 21-én, csütörtökön 378 szavazattal, 255 ellenszavazat és 42 tartózkodás mellett megszavazta a szexuális és reprodukció jogokról szóló jelentést, amelyben a képviselők hangsúlyozták, hogy garantálni kell, hogy a nők rendelkezésére álljon a biztonságos és legális terhesség megszakítás.

Az uniós parlamenti képviselők többsége szerint néhány tagállamban még mindig szigorú korlátok közé szorítják a nők abortuszhoz való jogát, aminek következtében a nőknek illegális terhesség megszakításhoz kell folyamodniuk, vagy terhességüket akarataik ellenére ki kell hordaniuk, ami viszont az emberi jogaik megsértését jelenti.

A jelentés leszögezi: az uniós tagállamokban biztosítani kell a terhesség megszakítást, a kérésre történő abortusz legyen jogszerű a terhesség korai szakaszában, ha pedig a terhes nő egészsége vagy élete veszélyben van, akkor azon túl is. Az abortusz teljes tilalma a nemi alapú erőszak egyik formája - hangsúlyozták a jelentést megszavazó képviselők.

Az állásfoglalásban a képviselők sajnálattal állapították meg, hogy az orvosok, illetve az egészségügyi intézmények vallási vagy lelkiismereti okokra hivatkozva megtagadhatják az abortusz elvégzését, ami viszont nők életét és jogait veszélyezteti.

(forrás: Napi.hu)

Mi lett volna, ha...?

A kereskedő felesége reggeli áhítatra indult a templomba. Ahogy kilépett a kapun, megbotlott egy kőben és teljes hosszában elvágódott. Várandós volt, terhességének harmadik hónapjában. Sikoltására kiszaladtak a cselédek, felemelték az úrnőt, bevitték és lefektették.

– Hívjátok az uramat... – suttogta az asszony, de alig mozdultak a szolgálók, már sietve jött a házigazda is. Leült az ágyra, megsimogatta az asszony lecsüngő kezét.

– Doktort! – parancsolta a tétován ott ácsorgó cselédeknek, aztán a feleségére tekintve ezt mondta: – Nincs semmi baj, kedves...

Amikor az öreg doktor megérkezett, a kereskedő kiment a szobából és a kapu előtt megkereste azt a vétkes követ. Nekigyürkőzött, kicibálta a helyéről, aztán teljes erejéből az utca kövezetéhez vágta. Szikrázva pattant apró darabokra.

– Átkozott – lihegte a kereskedő –, és éppen az én kapum előtt... Kit okolják érte?! Kit?!

Erőtlennek érezte magát, idegesnek, alig várta, hogy az orvos befejezze a mustrát. Legszívesebben berohant volna a házba, hogy minél előbb megtudjon mindent. Óráknak tűnő percek vánszorogtak ezalatt.

– Minden lehetséges – jelentette ki a doktor a vizsgálat után. – Világra hozhat egészséges gyermeket is, de éppen úgy esendően nyomorultat. Vagy akár halottat. Bízunk Istenben, uram.!

– Nem akarok nyomorékot! – kiáltotta

a kereskedő. – Bizonyosságot szeretnék, tudni kívánom a valót!

– Istentől kérdezze... – tárta szét a kezét az orvos. – Tőle, aki látja a nem láthatót is.

Egy hétig fekiúdt a kereskedő felesége és amikor felkelt a betegágyból, igyekezett nem gondolni az esetre. De az ura szótlan volt, komor, csüggeteg. Többször elment otthonról, a barátok társaságát kereste. Aztán egyszer maga mellé ültette asszonyát és ezt mondta neki:

– Meglátogattam a menhelyet és szörnyű látványban volt részem. Megannyi torzszülött nyújtogatta felém a kezét, bambán rám meredve, idétlen, makogó hangon kéregettek. Aprópénzt szórtam szét közöttük, de a kezem remegett és megszedültem attól a töménytelen nyomorúságtól.

Az asszony sírt. A kereskedő nem vigasztalta. Keményen, makacsul hallgatott. „Az ember – gondolta –, tudjon úrrá lenni még a legreménytelenebb helyzeteken is. A sírás a gyengék menedéke.”

– Lakik a városban egy nő – mondta –, Reginának hívják... Sok szerencsétlen asszony, megesezt lány kereste már fel. Úgy hírlík jól dolgozik és segít a bajbajutottakon. Hallgass rám és ne ellenkezz. Amit kérek, annak az ártatlannak az érdekében is teszem.

– Négy gyermeket temettünk már el – nézett rá kétségbeesetten az asszony –, és most ezzel meg az angyalcsináléhoz küldenél? Átkozott legyen a gondolat, mely az agyadban megfogant!

– Akkor hát megszülsz nyomoréknak? – És ha nem lesz az? Honnan tudod te? Ki mondta ezt neked? A doktor? Ő sem tudja! Egyedül Isten a tudója! Mi vagy te? Isten?

– A fájdalom szól most belőled – csóválta fejét a kereskedő –, de könnyörögve kérlek, gondolkozz. Ha világ csúfjára nyomorultat szülsz, ítélet alá kerülünk egész életünkre.

Napokig kerülték egymást. Csak a pillantásukban megbújó néma vádaskodás ingerelte a lelküket. Az asszony gyűlölte az urát, de aztán egyre inkább bekerítette a kétségbeesés. A bizonytalanság. Hátha a másíknak van igaza. És a magzat, akit oly féltőn vigyáz a testében, nyomorék. Lefogyott, belesápadt ebbe a gyötrődésbe, míg aztán egy este felkereste azt az asszonyt.

– Már vártalak, lelkem – fogadta Regina és mosolygott rá bátorítóan. A kereskedő felesége nem ilyenre számított az álmokban fősvény éjszakákon. Csúfnak, boszorkánynak képzelte és mindenképpen öregnek. Ez meg csaknem egyidős vele, a háza mint bármely polgáré, a ruhája drága kelméből, ékszerekkel díszítve.

– Megértelek – mondta Regina –, hiszen magam is átok alatt voltam és nyomorékot szültem. Vízfejűt, torzat, ott van a menhelyen, megnézheted. Az uram elhagyott, egyedül maradtam, akkor határoztam el, hogy a ki nek tudok segítek.

Átvezette a kereskedő feleségét a másik szobába. Szerszámok, fogók,

kenőcsök, golycsok mindenfelé. Középen dézsa állt. Regina forró vizet töltött bele, meg egy tömlőből valami sárga folyadékot. Az így elkészített lébe füveket, gyökereket, magokat szórt, fehér vásonlepedőt kerített elő. A gríz megizzasztotta a kereskedőné arcát, a növények fanyar, kesernyés szagától öklendezett.

– Vetkőzz le – mondta Regina –, és ülj bele a dézsába. Mindig mondani fo-

MÉG EGY REFORMÁCIÓT

Még egy nagy reformot adj nekünk, Istenem, hogy hitünk dolgában végleges rend legyen! Sok-sok mulasztásunk ne égessen tovább, ezerféle bűnnek ne húzzuk a jármát.

Lelki megújodást adj nekünk, Istenem! Erőt, hogy járassunk e nehéz terepen! Elnyel embereket a bűn ingoványa... Neved, dicsőséged letaposva sárba...

Szívek újulását munkáld köztünk, Uram! Szívtelességünknek sok áldozata van. Pusztulnak értékek, hullnak az emberek, rohanunk a vészbe, nem törődünk Veled.

Újuljon hitünk is, nyíljon meg az ajkunk! Taníts imádkozni, könyörülj meg rajtunk!... Csak még egy reformot adj nekünk, Istenem, hogy hitünk dolgában végleges rend legyen.

Boros Gergely

gom, mit kell tenned. Ne félj, nem lesz semmi baj.

A kereskedőné szinte önkívületben bontotta ki a felső két gombot a magas nyakú zárt réklin, de a harmadikhoz érve elsötétedett előtte minden. A friss levegőn tért magához.

– Múló gyengeség – nyugtatta Regina –, mindenkivel megeshet ilyesmi. Bent majd pihensz egy keveset, aztán elkezdjük.

– Nem! – A kereskedő felesége úgy szorította a hasára a kezét, mintha máris a gyermeket ölelné. – Ez az enyém! Ha nyomorék, ha torz lesz, akkor is az én testemből, az én véreimből való! Nincs olyan hatalom se égen se földön, aki ezt tőlem elszakíthatná! Megfordult és csaknem rohanva tette meg az utat hazáig. Öt hónap múlva egészséges fiúgyermeknek adott életet. 1564 áprilisát írták ekkor az angliai Stradfordban. A gyermek a keresztségben a Vilmos nevet kapta. Családi neve: Shakespeare.

Tóth-Máthé Miklós

Bizalom

Ne bízzál azokban az emberekben, akik túl udvariasak és ne barátkozz azokkal, akik tudálékosak és gorombák. Ha valami gyanúsát vettél észre, légy résen! Állíts fel azonnal csapdát, ha észrevetted a patkányt, de vigyázz, nehogy odacsípd az ujjad.

Ne bízz senkire titkot! Bízzál Istenben, de a barátok iránti bizalmat mérd le a bölcsesség serpenyőjében. Az emberek csak emberek s minden ember garló.

C.H. Spurgeon

A DUDA

Budapest belvárosában járva és az irodában dolgozva, hallom, hogy folyamatosan szólnak az autók dudái (hivatalos nevén: autókürt).

No, nem valami különösebb ok miatt,

egyszerűen csak vannak olyan emberek, akik fontosabbnak érzik magukat és dolgukat másokénál. Valószínűleg ezek az emberek mélyen hihetnek a különböző mesékben és mítoszokban, hiszen meg vannak győződve arról, hogy egy végtelen erejű varázstárgy birtokában vannak, amit úgy hívnak: a Duda.

A Duda csodálatos dolgokra képes: ha megfelelő ideig nyomjuk, akkor mindegy, hol vagyunk, az előttünk álló 15-20.000 autó rögtön eltűnik és szabad lesz az utunk. Sőt, még ennél is többet tud! Ha történik egy szörnyű baleset, ahol tűzoltókra, mentőhelikopterre is szükség van, a Duda ezt is megoldja: hirtelen semmivé lesz az egész és mindenki boldogan és egészségesen megy tovább útjára. De ne gondoljuk, hogy ebben kimerül minden ereje a Dudának! Megteszi azt is, amit a politikusok éveken keresztül képtelenek: a hosszú hónapok óta húzódoó útépitések és felújítások is egy csapásra elkészülnek, ha megfelelően használjuk a Dudát!

Remélem, minden olvasó számára egyértelmű, hogy iróniából írtam az eddigieket. De érdekes, hogy az emberek, lehetetlen helyzetekben is azt gondolják, hogy egy egyszerű autókürt rész valamilyen módon segíteni fogja őket. Természetesen van, ami-

kor tényleg életmentő az autó-kürt helyes használata, de valljuk be, hogy az esetek többségében nem erre a célra használjuk.

A Bibliában olvasunk egy eget és földet megrázó és valóban csodálatos dolgokat hozó hangjelzésről: a végítélet kürtjeinek szaváról (Jelenések 8-9. fejezet). A különböző fordítások írják kürtöt, harsonát és trombitát. Tenorkürtön játszva, a szívemhez legközelebb a kürt van, de talán a trombita szó a legismertebb.

Ezeknek a hangszereknek valóban különleges hatalmuk és feladatuk van. Egyszerre hoznak halált, szenvedést, pokoli élőlényeket a Földre és szolgálják a mindenek felett álló Mindenható Isten dicsőségét. „*A hetedik angyal is trombitált, és hatalmas hangok szólaltak meg a mennyben: A világ felett a királyi uralom a mi Urunké, az ő Krisztusáé lett, és ő fog uralkodni örökkön-örökké. Ekkor a huszonnegyven, akik Isten előtt ülnek trónjaikon, arca borultak és imádták Istent...*” (Jelenések 11:15-16).

Nincs olyan emberi duda, kürt, harsona, ami felvehetné a versenyt ezekkel a hangszerekkel. Erre a hangra mindenki felfigyel majd és nem tehet mást, csak megadja azt a dicsőséget és tisztességet, ami megilleti és mindig is megillette az Úr Jézus Krisztust, Isten Fiát. Mindegy, hogy valaki hisz-e Istenben vagy Jézusban, mert nem bújhat el ezen dolgok elől. Ha áhítatos lelkülettel végiggondoljuk ennek jelentőségét, akkor nem az lesz a kérdés, hogy valahova 2-3 perccel korábban megérkezünk-e autóval, hanem, hogy egyáltalán, valaha, az örök életbe jutunk-e?

Ifj Nemeshegyi Zoltán

Gyerekszáj

A karantén helyzet az élet minden területét érintette, a templomba, imaházba járást is. Minden gyülekezet próbált valahogy megoldást találni, hogy a közösség hiányát legalább részben mérsé-

kelje. Egyik gyülekezetben egy kisgyermekes anyuka vállalta, hogy minden alkalomhoz internetes hozzáférést biztosít, azaz egy linket készít, hogy aki akar, úgymond személyesen is részt vehessen az alkalmon.

Gyedrmeke nagy odaadással figyelte, mit csinál, sőt emlékeztette is, hogy különben a bácsik nénik nem tudnak kapcsolódni. Am amikor eljött az enyhítések időszaka, kiderült, hogy nem mindenki tud, vagy mer részt venni a hosszú kihagyás után az istentiszteleten, s az internetre továbbra is szükség lesz. Az első vasárnap reggel az édesanya ijedten kapott a fejéhez. Jaj, nem csináltam linket! Kisfia kétségbeesetten kezdett kiabálni: Nem kell link, nem kell link, imaházba megyünk, nagy imaházba megyünk!

Szeretem? Nem szeretem?

Tapasztalatom szerint az ember mindig szeretné valahogy a saját oldalára állítani Istent, és elhinni, hogyha valamit Isten nevében mondok, akkor az úgy is lesz. Ez amolyan szómágia. Kimondok valamit, ráadásul Isten nevében, mintha Ő mondaná, s azt gondolom, hogy akkor Isten se tehát mást, mint hogy haptákba vágja magát, s egy „parancs, értettem” kíséretében indul, és teljesíti, mert hát milyen szégyen lenne Rá nézve, ha nem teljesedne az, amit neki akartunk tulajdonítani. Ez teljesen kifacsarodott gondolkodás. Ez ugyanis semmi mást nem jelentene, mint azt, hogy én vagyok a főnök, aki megmondja a beosztottjának - jelen esetben Istennek -, hogy mit kell tennie.

Pedig pont fordított a helyzet. Ő az Úr, én pedig az Ő szolgálója vagyok. Kegyelem és kiváltság az, ha ez a Mindenek fölött álló Úr, beavat a tervébe, kijelenti akaratát nekem, s az is, hogy szeretettel és kegyelemmel áll hozzánk emberekhez. Ez persze nem jelenti azt, hogy mindent elnéz nekünk, és azt se, hogy tetteinknek ne lennének néha fájdalmas következményei, de azt igen, hogy nem akarja a bűnös halálát, hanem azt, hogy mindenki megtérjen és éljen.

Ennek érdekében néha fenyít is, de nem bántó szándékkal, hanem a javunkra. Persze mi emberek ezeket a nehéz helyzeteket szívesen kihagyánánk. Nem kívánjuk se a betegséget, se a veszteséget, se a megpróbáltatást. Mi a kellemes dolgokat szeretjük, és szeretnénk, ha csak ilyenekből állna az élet. Pedig sok egyéb dologra is szükségünk van ahhoz, hogy valóban áldottak, és gyümölcsözőek lehessünk. Ha nem lenne eső, csak mindig napsütés, akkor minden kiszáradna és elsivatagosodna.

Kopár, kietlen táj venne körül minket, ahol nincsenek növények, ebből következőleg nincsenek állatok, sem emberek, egyszerűen nincs élet. Mégis azokat a prófétákat, igehirdetőket szeretjük, akik csupa szépet, felhőtlen boldogságot ígérnek nekünk. Valahogy erre vagyunk kiéhezve. Hogy ez mennyire így van, arra a koronavírus kapcsán újra rácsodálkoztam. Egyre másra hangzott el még a járvány kezdetén olyan

- Istennek tulajdonított - kijelentés, hogy ekkorra, vagy akkorra vége lesz a járványnak, s hatalmas ébredés söpör végig a keresztény világon. Hát azon a bizonyos dátumon már csaknem egy éve túl jutottunk, s a járvány mégse ért véget, és sajnos az a beharangozott ébredési hullám is várat magára. Miért is? Azért, mert a saját vágyainkat öntöttük szavakba, s ez még nem lenne baj, csak azt kellene mondani, hogy nagyon vágyunk a gyógyulásra és az ébredésre. Szeretnénk, kívánjuk, imádkozunk érte. Ez mind jó és érthető, hiszen emberek vagyunk, akik nem kívánják a betegséget, a fájdalmat és a halált. De az már igenis baj, sőt bűn, ha a saját vágyainkat vetítjük Istenre, s úgy állítjuk be ezeket az emberi óhajokat, mint Isten kijelentett akaratát. Ez szemfényvesztés, vagy egyszerűbben fogalmazva hazugság, s tudjuk, hogy a hazugoknak nem lesz része a menny dicsőségében, még akkor se, ha nagyon kegyes volt az a bizonyos Istennek tulajdonított üzenet.

Ugyancsak a járványhelyzet hívta fel a figyelmemet még egy elterjedt életszemléletre, mégpedig arra, hogy akkor komfortos az életem, ha azt csinálom, amit szeretek. Sokszor, sok formában hangzott el például az a kérdés az elmúlt évben, hogy szeretek-e főzni. Nem tudom.

Tulajdonképpen igen, de persze nem mindig.

De ha őszinte vagyok, soha nem gondolkodtam ezen. Egyszerűen főztem. Mégpedig elég kicsi koromtól kezdődően, besegítvén édesanyámnak. És azóta is, napról-napra. Néha lelkesebben, máskor fáradtabban, igyekeztvén egyszerűsíteni a teendőket, de tulajdonképpen hálásan, mert van mit ennünk, mégpedig finomat és egészségeset.

Az élet ugyanis nemcsak a szeretem, nem szeretem választásból áll, sőt a legtöbbször nem ebből, hanem sokszor a szükséges, meg a muszáj diktálja a tempót. Enni ugyanis kell. Megmosogatni is. De a munkahelyen is helyt kell állni, meg a diáknak az iskolában, ehhez pedig tanulni kell, ha szeretem az adott tantárgyat, ha nem.

Éjszakázni se szeret a legtöbb ember, de egy-egy beteg-ágy mellett kell, mert nincs más választás.

Sajnos, a keresztény életben is elterjedt ez a szemlélet: ha szeretek valamit, akkor az jó, az biztos, hogy Istentől van, ha nem, akkor hanyagolom, legyen az Bibliaolvasás, szeretet-szolgálat, imaházba járás, adakozás, vagy önmegtagadás. Pedig nem az a kérdés, szeretem-e, hanem az, hogy szükséges-e. Ebből a nézőpontból kellene vizsgálni a dolgokat, s csak ekkor jutnánk helyes következtetésre, különben végzetesen félrevezethet minket a saját kívánságunk. Kár lenne így járnunk!

Kulcsár Anikó

Gyerekszáj

Szörnyű a hőség, már hetek óta. Locsolni kell, mert kiszárad minden az utolsó fűszálig. Unokáink lelkes segítők ebben is. Valóságos született tűzoltóként tartja a 3 éves a kezéhez mérten vastag locsolócsövet, de közben megtanulja, hogyan és mit kell meglocsolni, minek használ és minek nem...

Ám eljön a nap, amikor megjön a várva várt eső. Édesanya és a két kicsi az ablakból nézik, ahogy minden alapos öntözést kap. A három éves bölcsesség egyszer csak megszólal: Anya, most az Úr Jézus locsol, ugye? Valahogy meg kellene mondani, hogy a járdát nem kell, mert abból nem fog kinőni semmi...

Állíts helyre minket!

„Seregek Istene, állíts helyre minket: világoltasd a Te orcádat, hogy megszabaduljunk.” (Zsolt 80,8)

80 éves elmúltam, védett korban vagyok, az oltásokat megkaptam, a családom vásárolt, postára ment. Én itthon voltam egyedül, de nem magányosan, mert az Úr velem volt és vigyázott rám.

Református vagyok, több mint egy éve nem voltam templomban. Nagyon hiányzott a gyülekezet, a bibliaórák, az ünnepi alkalmak, vasárnapok. A rádióban, tévében vannak istentiszteletek, ahol meg tudtam nézni, vagy hallgatni a válásos alkalmakat. Olvasom a Bibliát, a vallásos könyveket is és ezek az ilyen nehéz időkben a hívó ember lelkébe erőt, bátorítást, vigasztalást adnak. Én is aggodalmaskodtam, féltem, szorongtam, imádkoztam a családomért és az egész emberiségért, mindenkiért. Ilyet még én sem éltem át, de az Úr Jézus születése, kereszthalála, feltámadása, mennybe menetele és kegyelme által megnyugodhatunk és reménykedhetünk, hogy van örök élet!

A mi templomunkban is voltak istentiszteletek ünnepnapokon, vasárnapokon, és az okos telefonon lehetett kapcsolódni. Sajnos nekem csak vezetékes telefonom van. A Húsvét előtti 40 napos böjt idején reggel, este volt csoportos áhítat, ez is telefon. Néhány idős testvérnek, nekem is, egy presbiter testvér 2-3 naponként elhozta írásos formában. Volt olvasni valóm, és megragadtam minden alkalmat, hogy az Úr közelségében legyek, bízzak, reménykedjek, ne féljek, mert Ő nem hagy el és velünk lesz. Május 2-án megnyíltak a templomok, így én is ott lehettem és igen sokan voltunk. Hálat adok Istenünknek, hogy már idáig jutottunk, de még itt van közöttünk a vírus.

Isten áldását kívánom minden MERA dolgozónak, és egy igével búcsúozom: „Ah, Uram, Isten! Ímé te teremtetted a mennyet és földet, a te nagy hatalmaddal és a te kiterjesztett karoddal, és semmi nincs lehetetlen előtted!” (Jeremiás 32,17)

Egy régi hallgatójuk Vasadról

Voltak a nép között hamis próféták is

Miről is van szó?

A megadott címmel már egy kényes és bonyolult kérdést vetettem föl. Ami bonyolult, az sokszor nekünk, Biblián felnőtt és naponta Bibliával élő embereknek is feladja a leckét. Ha se igazságtalanok, se ítélkezők, se szeretetlenek, de félrevezettek vagy közönyösek se akarunk lenni. Hiszen hitben élő testvéreinkről van szó, akik felé csak a legnagyobb tapintattal, elfogulatlansággal szabad közelednünk. A magam tapasztalata az, hogy mikor bonyolult kérdéssel kerülök szembe, első dolgom, hogy magamat vizsgáljam meg és tegyem rendbe. Ekkor kerülök közel a tisztánlátáshoz. Indulat vezet? Féltékenység? Előítélet? Ha az Úr Jézusra gondolok, mindegyik távol állt tőle. Ezután az adott kérdést amennyire csak lehet, próbáljam meg leegyszerűsíteni, hogy Isten adjon benne világosságot. Okosabbat nem tudok, mint tőle kérni, hogy tartsa tisztán a szívemet és a gondolkodásomat. És ha ez a próféta kérdésé kényes kérdés, - hát bizony az. De annál szentebb terület is. Vagy legalábbis annak kellene lennie. Mert - ugyan nem először a történelemben -, de napjainkban is majd minden összezavarodott. Nehéz igazságosnak, ugyanakkor irgalmasnak lenni. A prófétáknak sem könnyebb.

Mert hogyan lehet azt józan ésszel fölfogni, hogy már az óvodába és az iskolába tanulni járó kisgyerekeinket is a biszexuális vagy homoszexuális kérdésben érzékenyíteni kell? Amikor erre még az érdeklődésük se ébredt föl. Vagy a fiataljainkat tanulás és alkotás helyett tüntetésre biztatni? Az idősebbek, az előttük járó generáció viszont hanyadik rendszerváltást, kormányváltást, munkahelyváltást élte át eddig? És pillanatnyilag van-e olyan állásuk, ahol megkereshetik legalább azt a minimumot, ami elég a havi kiadásukra? És mi van az öregekkel? Elég arra a nyugdíjuk, hogy télen ne fázzanak? Kapnak-e jó szót valakitől?

És mi van a keresztyén egyházakkal? Köszönik szépen, most éppen jól vannak. Mert ez a kormány nem bántja, hanem támogatja őket. De mi van az egyházak erkölcsi és spirituális állapotával, meg az Istentől rájuk osztott küldetésükkel? A tanító, a szociális, de akár a próféta küldetésükkel? És mi van az életszentségükkel? Papjaik tiszta lelkűek-e vagy tisztátalanok? Készek-e mindenkinek úgy szolgálni, ahogy szüksége van rá? Családokat látogatni, gyerekekkel, fiatalokkal foglalkozni, és butaságokkal ütközni, ha kell? És ha kell, szenvedni is? Meg merik-e kérdezni önmagukat?

A BECSÜLET, A JOG ÉS AZ IGAZSÁG

Egykor az istenfélő, idős Becsület együtt élt fiaival Joggal és Igazsággal. Szép napjait a Törvény látogatása tette tönkre. Az öreg jámbor Becsületnek az utolsó tehenét is elhajtották. Hiába kérte a szigorú Törvényt, hajthatatlan maradt, a tehen nagyot bődült, s örökre elbúcsúzott a gazdájától. Ekkor az öreg Becsület könnyes szemmel, és reszkető ajakkal magához hívatta két felcseperedett fiát, az Igazságot és a Jogot. Az öreg megsimogatta hóféhér szakállát és így szól:

- Édes fiaim, utolsó tehenemet is elhajtották, nem tudlak tovább tartani benneteket. Menjete Isten hírével világgá, keressetek magatoknak szolgálatot a nagyvilágban. És szomorúan homlokon csókolta őket.

A testvérek, az Igazság és Jog, ké-

zen fogták egymást, és útra keltek. Elmentek szolgálatot keresni.

- Én csak olyan gazdához állok be - mondta út közben az öregebbik testvér, az Igazság, - aki olyan jámbor és becsületes lesz, mint az édesapánk. Ha ilyet találok, híven szolgálom holtom napjáig.

- Én pedig csak olyan gazdához szegődöm - mondta a fiatalabbik testvér, a Jog - aki olyan erős lesz, hogy nála senki sem erősebb. Bánom is én a többit. Ígérem, hogy abban a pillanatban faképnél hagyom, ha nála erősebb gazdát találok.

A keresztyénnél megölelték egymást, elváltak. És soha többé nem találkoztak. Holtiglan elszegődtek. Az Igazság a mindenkori Szegénységhez, a Jog a mindenkori Hatalomhoz.

(forrás: internet)

Vagy egyenesen az Istent? A mennyei Atya, ha végignézi az Ő népén, hogy lássa papjait, püspökeit, elnökeket, ifjúsági vezetőit, prófétáit, (ha vannak egyáltalán ilyenek) - mit lát?

Én még nem találkoztam olyan fiatalokkal, aki azzal kezdte volna, hogy elhívott engem az Úr a hamis prófétájának. Akkor az elhívottak közül egyesek hol és mikor válnak azzá? Legalább gondolkodjunk el rajta! Azon is, hogy miért nincs se hamis futballista, se hamis polgármester? Hamis információ persze annál több van. De miért beszél az Írás hamis apostolokról, hamis krisztusokról és hamis prófétákról? És egy szót se ejt a hamis rablókról, hamis paráznákról, vagy egyenesen a hamis sátánról. Hacsak

Pál apostol meg nem nevezi őt - éppen az ál-apostolok és csaló munkások kapcsán „világosság angyalának”, aki félrevezeti az embereket (2Kor 11,12-15). Egyszer ugyan Jézus is beszélt ilyenről, amikor azzal vádolták, hogy az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket (Lk 11,14-23). Azt mondta, hogy ebben a kérdésben csak józan fejjel lehet tájékozódni. Akkor viszont minden világos: ördög nem fordul ördög ellen, csak az ellen, ami Istentől való. És tőle csak az erős fegyveres képes megvédeni. Méghozzá azzal, hogy lefegyverezi. Szabadító hatalma azonban minden csúsztatástól, hamiskodástól, álságtól mentes. Mert Ő az, aki a szívek szándékait is ismeri az emberek között. Semmi nincs tűzláng szeme előtt elrejtve (Jel 1,14). Ő az első és az utolsó. Egyedül az Ő kezében vannak a halálnak és pokolnak kulcsai is (Jel 1,17-20). Ő pontosan tudja, hogy ki kicsoda futbalistaként, polgármesterként, tanítványként, apostolként vagy prófétaként. Neki fogunk majd számot adni minden szavunkról és tettünkéről (2Kor 5,10). Ez az a bizonyos leegyszerűsödés. Nincs kivétel. Én sem vagyok az.

Jó ezt szem előtt tartani ebben a kényes kérdésben. Hogy ha hamis tanítókra, ál-apostolokra, hamis prófétákra hallgatunk, akik akár a világosság angyalának tekinthetjük önmagukat, - vagy mások őket - mégis a sátán megtévesztő útjára csalogatnak. De

vigyáznunk kell, mert akár mi magunk is megtévesztővé válhatunk. Hamis prófétává. Választhatjuk azonban ennek az ellenkezőjét is. Világosságban járva nem engedjük magunkat megtéveszteni (1Jn 4,1-6), hanem kérjük Istennek a gondolatainkat, érzéseinket, tetteinket, lelkünköt, életvitelünket átvilágító, megvizsgáló kegyelmét (Zsolt 139,23-24). Azért, hogy megmaradhassunk az Ő keskeny, meredek, de igaz útján, méghozzá egészen a halálunkig (Mt 7,13-14).

Mert néha érhetetlen a fordított Pálfordulás: az Istentől elfordulás! Igaz, ha nem ragyog már a kereszt fénye, Krisztusnak a végsőig értünk kitaró szeretetének jele, a bűneinket eltörölő vér..., és az a pillanat, ami-

kor először éltük át, hogy megtisztultunk. Akkor elhalványul a menny hívása is, és mi megerőtlenedünk. Emlékké válik az első szeretetünk is. Magyarozatot meg mindig lehet találni: a gyülekezeti feszültségeket, a szülők rossz példáját, a világ csábítását, stb. Ez azonban - különösen azoknál, akik a szolgálat felelősségét vállalták, - nem mentség. Mert minden Istentől elhívottnak van valami szent titka. Isten szolgálatára nem szoktak elindulni csak úgy. Valami történni szokott az elhívott és az Isten között. Ezt néha elmondják, sőt még ki is színezik, a szerényebbek hallgatnak róla. De a lelkipásztori szolgálatnak valamilyen nem evilági oka is kell legyen. Ha ez nincs, érthetetlen maga az indulás is. Akkor sajnálatra méltó az illető, de leendő gyülekezete még inkább. Mert az elhívó maga Isten. Ma is. Különben hogy bíránk ki a szolgálattal együtt járó terheket. Nem elsősorban a prédikálásra, liturgikus feladatokra gondolok, hanem azt a sok bevallott, vagy be nem vallott bűnt, bukást, emberi nyomorúságot, hitetlen makacsságot, ördögi erővel való birkózást, ami a szolgálat minden öröme ellenére ezzel a hivatással jár. Nem mehetünk ki a világból, de mégis itt tapasztaljuk az odaátról jövő gyógyító erőket. Csak meg kell látnunk. És ki kell tartanunk, méghozzá halálunkig, mint a mi Urunk Jézus Krisztus (Zsid 12,1-4).

Hegyí András

AZ IGE

*Betűnek látszik, mikor olvasom,
külsőre egyéb írással rokon,
Könyvbe van írva, mint más tudomány
és én megyek betűk, szavak nyomán,
– de egyszer csak a szavak erdeje
zengő, zúgó viharral lesz tele,
és remegni kezd szív és falevél:
a betűkben a nagy Isten beszél,
súlyos, kemény ítélet mennydörög:
ez Ige már, az Ő szava örök,
minden szó a szívekbe beletép
és földre omlik, jajgat, sir a nép!*

*– És az is Ige, éppúgy intelem:
Isten tűzben, álomban van jelen,
látnak Mózes, Jákób, Jób, Sámuel:
ekkor egyes emberhez van közel.*

*De éppen azért Ige az Ige:
az Isten nincsen soha messzire.
Bár bűn sötétlik a föld körül,
irgalmas szíve újra könyörül:
út lesz szent Fia föld és ég között:
szövetséget új módon újra köt:
csillagot gyűjt karácsony éjszakán,
– a leggazdagabb Ige ez talán!
Vagy felülmúlja, túlszárnyalja ezt,
mikor az Ige a véres kereszt?! –*

*Én nem tudom, csak érzem, hogy nekem
bérmelyik igen mindig kegyelem:
Isten sok szava tűrő irgalom.
És az Igét én mikor olvasom,
érezem, Ő mindig megfogja kezem,
és egy-egy ilyen áldott utamon
megtérek Hozzá: hazaérkezem!*

Szigethy Ferenc

SZÉLCSENBEN

*Ó ez a csend, e Szél-csend, némaság!
Nem hallani a megtérők szavát,
az újszülöttek, hálaénekét.
Kérés, könyörgés nem volt még elég?*

*Mióta szól már mindenütt Igéd,
s áldás-esőre nem nyílik az ég.
Hatalmas Isten, Megváltó Urunk,
szánj meg, segíts meg, mert elárvultunk!
Rút bűneinkkel roskadunk Eléd,
mert életünkben annyi kár, szemét!
Orcánkra égtek szemnyek, tegnapiak...
Adj újra nekünk bűnbocsánatot!
Hitünk kicsiny bár, hálánk is kevés,
de kérve kérünk áldást ébredést.
és várjuk, hogy majd kél, hogy újra kél,
a Szél, a Szél, a bibliai Szél!*

Füle Lajos

MIKOR BEMÉGY AZ ÚRNAK TEMPLOMÁBA

*Óhajtsd a percet, óhajtsd a napot,
Amikor minden gondod otthagysz,
S nem érdekel a kétes földi pálya,
Odavágyol az Úrnak templomába.
Oda vágyol, hol megtisztul a lelked,
S az örök békét sikerül meglelned,
S hol nem kísért a múlt, a jövő képe,
Őszinte vágygal hullsz Isten elébe.*

*Mikor bemégy az Úrnak templomába,
A békességnek igazi honába,
Rak le magadról minden földi terhet,
Újult lélekkel érjed el a termet,
Mikor kinyílik kapuja előtted,
Gondolataidat az égről szőjed,
És ne nézz vissza az eltűnt világra,
Mikor bemégy az Úrnak templomába.*

*Így a zaj, lárma, mind kívül maradhat,
S belül igazi áhítat fogadhat,
Szenteld ez órát a békét adónak,
Legyen szívedben hatása a szónak.
Éber legyél és ne csak hallgass csendben
És elfelejtsél mindent azon menten,
De úgy élj otthon és kint a világban,
Ahogyan élnél az Úr templomában.*

*Legyen kis hely, mit templomnak
nevezhetsz
Ahol felszállhatsz a te Istenedhez,
Mikor bemégy az áhítatos csendbe,
Mint ha ott lennél fent a csodás mennybe.
S amíg körülvesz a szent egyszerűség,
Érezd, hogy föléd hajolt a derült ég,
S ne legyen lelkednek sem nyugvása,
Ha nem mégy el az Úrnak templomába.*

*Mily dicső kegy és milyen dicső álom,
Hogy szállhat lelkünk fehér imaszárnyon,
Hogy száll a lélek fel, fel a magasba,
Valami szent vágy viszi, űzi, hajtja,
Repül, repül, és Isten közelében
Meggyszentelődik abban a reményben,
Hogy boldog, dicső lesz a szárnyalása
Az Úr örök és csodás templomába!*

*Óhajtsd a percet, óhajtsd a napot,
Amikor földi élted itt hagyod,
S nem csálhat vissza a világba semmi,
Búcsú nélkül és hirtelen kell menni.
Óhajtsd, kívánd a nagyszerű, hatalmas,
Dicsőséges, és örök diadalmat,
Mikor nem vágyol többé a világba,
Örökké élsz az Egek Templomába.*

Kárász Izabella

“Akik az Úrban bíznak” (Az olimpia margójára)

Eric Liddell presbiteriánus misszionárius szülők gyermekeként született Kínában 1902. 01.16.-n. Ötéves volt, amikor Skóciába költöztek.

Apja rajongott a sportért, mindig figyelemmel kísérte az olimpiai játékokat. „Úgy fuss, hogy elvedd a jutalmat” – mondogatta fiának mindennemű küzdelem kapcsoltában. Eric megfogadta az apai tanácsot, rendszeresen járt bibliaórákra, látogatta a betegeteket, mindig barátságos volt az osztálytársaihoz, különösen azokhoz, akik fizikailag gyengébbek voltak, mint ő. Az iskolában hamar kitűnt sportteljesítményével, megnyerte az Év sportolója címet, már tizenöt évesen kapitány mind a krikett-, mind a rögbi csapatban. Az iskola igazgatója szerint minden verseny előtt kezét rázott versenyzőtársaival, és „sohasem a dicsőségvágy hajtotta”.

Kifogástalan keresztény életvitele és népszerűsége folytán a Glasgow-i Evangélikus Szövetség (GSEU) szóvivőjének választotta. Abban reménykedtek, hogy Eric nagy tömegeket fog vonzani, és sokan fogják hallani az evangéliumot. Testvérével, Robbal felvételt nyertek az Edinburghi Egyetemre, ahol a tanulás mellett futott és rögbizett. Az egyetem Tom McKerchar edzőt jelölte ki számára, aki mikor

először látta őt futni, „ágaskodó cirruszi lónak” nevezte, de meglátta a benne rejlő lehetőséget. Az újságok hamarosan kedvenc útvonalairól cikkeztek, potenciális olimpikonként és a leggyorsabb skótként emlegették, hiszen Liddell előtt skót még nem nyert aranyérmet az olimpián.

Eric megdöbbentette a világot azzal a bejelentésével, hogy vasárnap, a nyugalom napján – amikor is az Úrral és pihenéssel tölti az idejét – esze ágában sincs holmi olimpia ürügyén megváltoztatni addigi menetrendjét. A döntését több hónappal az 1924-es nyári párizsi olimpia előtt meghozta, így éppen abban a számban, a 100 méteres síkfutásban diszkvalifikálta magát, melyben a legeredményesebb volt, és a britek is ebben a számban várták tőle az aranyérmet. Egyesek szerint maga az angol király is megpróbálta rábeszélni, hogy „a haza dicsőségéért” mégis versenyezzen, Liddell azonban így felelt: „Isten parancsa előbbre való, mint a haza dicsősége. Vasárnap nem futok.”

Eric célja Isten dicsőítése volt, nem engedte, hogy bárki vagy bármi közé és Isten közé férkőzzön. Végül az Olimpiai Bizottság két másik versenyt ajánlott fel számára, melyeket nem vasárnap tartottak: a 200 méteres

Rájöttem...

„Rájöttem, hogy az eredmények fontosak, de a siker nem adja meg azt a boldogságot, amire vágyunk. Én mondhatom ezt, hisz sikereket értem el. Amikor világbajnok lettem, nem éreztem azt a boldogságot, amire vágytam, s reméltem, hogy az egyéni olimpiai bajnoki cím megadja ezt. Én nem gondolom, hogy tehetségéből többet kaptam volna, mint a többiek, de akarásból igen. Ez pedig Isten ajándéka, így aztán még többet edzettem. 1972-ben Münchenben jól ment a lovaglás, a második versenyszám volt a vívás és nagyon jól kezdtem. Rájöttem, hogy ha ilyen jól megy a vívás, akkor megnyerem az olimpiát. Abban a pillanatban beállt a görcs, egyre rosszabbul teljesítettem. Aztán egyszer csak feladtam, csalódott voltam, de beláttam, hogy nem megy. Éreztem, hogy én ennyit tudtam tenni, itt már az akarat is kevés. Gondolatban bocsánatot kértem minden honfitársamtól, felmentem a pástra, s akkor valami érthetetlen derű töltött el és minden sikerült. Szeretetet éreztem, azt a boldogságot, amire vágytam. Abban a pillanatban, amikor átadtam Istennek az irányítást, minden jól alakult.”

Balczó András háromszoros olimpiai- és tízszeres világbajnok
(www.pannoniareformata.hu)

és a 400 méteres síkfutást.

A 400 méteres futás napján Liddell a rajtvonalnál állt, amikor váratlanul egy amerikai masször egy darabka papírt csúsztatott a kezébe. „Mert akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek” – szölte az idézet Sámuel első könyvéből. Liddell, markában Isten igéjével futotta végig a távot. Teljesítménye minden várakozást felülmúlt, hiszen nemcsak a versenyt nyerte meg, hanem világrekordot döntött 47,6 másodperces idővel, öt méterrel maga mögött hagyva az ezüstérmes versenyzőt. A verseny után megkérdezték a „szárnyaló skótot” sikere titkáról, mire ő annyit mondott: „Isten misszionáriusnak hívott el, de adott gyorsaságot is, és amikor futok, érzem, hogy Isten kedvéleli bennem... Az első 200 méterben mindent beleadtam, de a második 200 métert csak Isten segítségével tudtam végigfutni.”

Néhány nappal az „aranyfutás” előtt Liddell 200 méteren bronzérmet szerzett a döntőn, maga mögött tudva Harold Abrahamst, akivel ez volt a második és egyben utolsó alkalma a versenyzésre.

Párizs után Liddell visszatért Észak-Kínába, ahol – szülei nyomdokait követve – misszionáriusként tevékenykedett 1925 és 1943 között. „Mi mindannyian misszionáriusok vagyunk. Bárhol is vagyunk, vagy Krisztushoz vezetjük közelebb az embereket, vagy

eltaszítjuk őket Tőle. Isten királyságának dolgozunk” – szölte ars poeticája. Misszionárius munkája mellett továbbra is versenyzett, több bajnokságot nyert. A futás mellett misszionárius-tanárként tanított egy angol–kínai iskolában, majd a szegény gyerekek intézetében bibliai, tudományos és atlétikai ismereteit egyaránt megosztotta a gyerekekkel. Liddell segítségével épült fel a Miny-juan Stadion is, melyet javaslatára a Chelsea-futballpálya alapján készíttettek el.

Beleszeretett egyik tanítványába, a tizenhét éves kanadai származású Florence McKenzie-be, aki az eljegyzést követően Kanadába utazott, hogy három évvel később szakképzett ápolónőként térhessen vissza.

Eric Liddell és Florence McKenzie Tianjinben, 1934-ben házasodtak össze. Miután a japánok megtámadták Pearl Harbort, Amerika is belépett a háborúba. Kína és Japán háborúban állt, 1941-től már veszélyessé vált a helyzet, ezért a brit kormány felszólította az angol lakosokat, hogy hagyják el az országot. Liddell várandós feleségét két lányával Kanadába küldte, ő maga azonban Kínában maradt, orvos bátyjához csatlakozott, és Sanghaj közelében tanított. 1943-ban a területet elfoglalták a japánok, mindenütt banditák garázdálkodtak, éhség és félelem uralkodott. Időközben a japánok elfoglalták a missziós állomást is, amelynek minden lakosa hadifogolytáborba került.

golytáborba került.

A japánok hamarosan Ericre bízták a tábor megszervezését. Több mint kétezer ember, köztük négyszáz gyerek tartozott az irányítása alá.

Halála napján feleségéhez írt utolsó levelében ideg-összeroppanásról panaszkodott a túlhajszolettség miatt, de valójában gyógyíthatatlan agytumorban szenvedett. 1945. február 21-én, öt hónappal a felszabadulás előtt halt meg a japán weifangi munkatáborban. Utolsó két szava ez volt: „Teljes odaadás”.

Röviddel halála előtt Winston Churchill elérte, hogy néhány foglyot szabadon engedjenek. Liddell is köztük lett volna, de átengedte helyét egy állapotos fogolytársának. Nem csupán a táborlakók, hanem Skócia is gyászba borult, különösen a fiatalok napokig siratták. Hadifogolytársai szerint „ő volt a legkiválóbb keresztény, soha senkire nem volt egy rossz szava”.

Futócipőjét a tábor egyik cipőtlen gyerekének adta, aki később negyven évig volt misszionárius Japánban. Noha származására nézve nem volt kínai, Sicsiacsuangban, a Mártírok Mauzóleumában helyezték örök nyugalomra.

1991-ben tiszteletére emlékművet állítottak a weifangi táborhelyen, melyre Ézsaiás szavait vésték: „*akik az Úrban bíznak, erejük megújul szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg...*”

A Tűzszekerek című filmet élete ihlette. (1981)

Forrás: Wikipédia

A versenypálya

*Akik versenypályán futnak, mind jól szaladnak ám,
De csak egy nyer végül díjat a küzdelem után...
Ezért teljes gőzzel hajtok, én nem hagyom magam!
Tudom, célba érve, harcomnak nagy jutalma van.*

*Én tehát úgy futok, mint aki nem feledi célját,
Úgy öklözkök, mint aki nem levegőbe vág,
Hanem megsanyargatom testemet, és szolgává teszem,
Hogy a Krisztus hirdetésére alkalmas legyem.*

*Ki a versenypályán startolt, az mindenről lemond,
Azért harcol, hogy elnyerje a babérkoszorút.
Tudom, rám is vár egy fejdísz, mely nem hervad soha,
Futok, küzdök, míg az enyém lesz az élet-korona.*

*Mikor versenypályám végén a mennybe érkezem,
Igaz bírám elé állok, s ő így szól majd nekem:
„Nemes harcod megharcoltad, futásod véget ért –
Gyere, vedd át méltó díjadat a kitartásodért!”*

*Én nem gondolom, hogy már elértem,
vagy célnál volnék, de egyet teszek:
Ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami előttem van,
annak nekifeszülve, futok egyenest a cél felé!*

*Én tehát úgy futok, mint aki nem feledi célját,
Úgy öklözkök, mint aki nem levegőbe vág,
Hanem megsanyargatom testemet, és szolgává teszem,
Hogy a Krisztus hirdetésére alkalmas legyem.*

Mike Duó

Szeretnék arról írni nektek, hogy milyen nagy örömet szereztek nekem! Igazi karácsonyi ajándék volt (meglepetés), amint az új címemre megérkezett a várva-várt újság. Úgy örültem, mint egy gyermek, aki a kedvenc csokiját kapja! Nagyon-nagyon köszönöm mindazoknak a Testvéreknek, akik munkájukkal hozzájárultak, és így én is megkaphattam!

Inke írása nagyon átmelegítette a szívemet: az a szerető unoka-nagyi kapcsolat és Isten jókor közölt ígéje. Az a Zsoltár-ige jutott eszembe, hogy „*Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útját, ha nem a Te beszéded megtartása által!*” (Zsolt 119,9) Hiszem, hogy a gyermeki szívbe hullott ige által meg fogja keresni és őrizni őket az Úr az örök életre. Ha most még nem látjuk is az igemag szárba szökkenését és a gyümölcsstermést. (Sőt, sokszor az ellenkezőjét).

Isten Igéjében, ígéretében bízva hordozzuk őket imádkozó szívvel. Testvéri szeretettel búcsúzómon tőletek egy ének első versével:

„*Hűséged végtelen, Atyám, nagy Isten,*

*Elhat a mélybe, s az eget fölé,
Irgalmad nem fogy a múltó idővel,
Ki voltál, az maradsz mindörökké!
Hűséged végtelen, hűséged végtelen.
Minden nap új áldás árad reám.
Hiányom pótolod hatalmas kézzel,
Hűséged végtelen, Uram, hozzám!”*

Idős tesvéretek Budapestről,
kicsi, csendes otthonából

Gyerekszáj

Ebéd közben arról beszélgettünk a gyermekeimmel, hogy Krisztus korában milyen

népek lakták a Római Birodalmat, egyáltalán, kik azok a rómaiak. Az egyik néppel kapcsolatos kérdésre, azt a választ adtam, hogy: nem tudom.

Mire Báborka felkapta a fejét és a következőt mondta, olyan arccal, mint, aki az egyik legalapvetőbb információt készül megosztani (amit az apjának illene tudnia):

- De hát a Rómák, azok a cigányok!

Aha!

Néha Isten különös eszközöket használ, hogy megtévedt gyermekei lábát az igazság ösvényére visszaigazítsa... Íme!

A mérleg

A jómódú gazda, és a szegény ember üzletet kötött. A gazda minden héten ad két kiló túrót a szegény embernek, aki pedig viszonzásul két kiló összegyűjtött mézet ad.

Ment az üzlet rendben jó ideig, amíg egyszer csak a gazda arra gondolt, hogy bizony nem minden ember tisztességes, és meg kellene mérni amit kap. Úgyhogy mikor legközelebb vitte a túrót, és néhány perc múlva megkapta a mézet, azt hazavitte, és a pontos mérlegén megmérte - hát csak másfél kiló volt!

Felháborodva ment a szegény emberhez és indulatosan a szemére vetette, hogy becsapta őt.

A szegény ember lehajtotta fejét és így szólt:

- Nagyon sajnálom, hogy így történt, de én nagyon szegény ember vagyok. Egy kétserpenyős mérleget még tudtam szerezni, de súlyokra már nem volt pénzem. Így hát amikor megkaptam tőled a túrót és kivittem a kamrába, rátettem a mérleg serpenyőjére, és a

másik serpenyőbe kimértem az azonos súlyú mézet.

A gazda roppant módon elszégyellte magát és hazament.

(Bruno Ferrero)

* * *

A sánta róka és a tigris

Egy ember az erdőn ballagott keresztül. Egyszer csak megpillantott egy rókát, amelyiknek hiányzott az egyik lába. A férfinak az a kérdés motoszkált a fejében, hogy vajon hogyan maradt a róka életben? Aztán megpillantott egy tigrist, elejtett zsákmányával a szájában. A tigris teleette magát, s a maradékot hagyta, hogy a róka elfogyassza. A rókát Isten ugyanezen a tigrisen keresztül táplálta másnap is. Az ember ámulatba esett Isten jóságától. Nyomban el is határozta, hogy ő is meghúzza magát egy sarokban, és teljesen az Úrra bízta magát, aki majd gondoskodik minden szükségletéről. Úgy is tett, de hosszú ideig semmi sem történt. A szerencsétlen már majdnem halálán volt, amikor egyik napon hangot hallott.

- Ó, te tévelygő, nyisd ki a szemed, és pillantsd meg az Igazságot! Ne a sánta rókát utánozd, a tigris példáját kövesd!

Ki segített?

Egy kedves szolgatársam szüleinél volt nyaralni, és elmentek kirándulni. A Dráva partján járva a gyerekeknek kedve támadt megfürödni a folyóban, de nagyon gyors folyású örvények keletkeztek, nem mehettek beljebb. De az örvény sodrása a partig kiért, elkapta a három gyermeket, és magával sodorta őket. A testvér, látva a veszélyben lévő családját, mivel jó úszó volt, bevetette magát a hullámokba, de őt is elkapta az örvény. „Itt nincsen, ki segítsen, hát kihez folyamodjam, Uram!” A túlsó parton megjelent egy férfi, bevetette magát a hullámokba, és egy pillanat alatt átkarolta a négy tehe-

tetlen embert, felemelve a hullámokból a már-már fuldoklókat és kitétte őket a partra. Prüszkölve feküdtek a parton. A testvér tért először magához, kereste volna a megmentőjét, hogy megköszönje a megmentést, de nem volt sehol. A túlsó parton állt, és mosolyogva integetett. Eltűnt. Ki térden, ki hanyatt fekvé nem tudott szóhoz jutni. A testvér térden állva átkarolta gyermekeit, hálát adott az Úr Jézusnak, hogy elküldte angyalát megmentésükre. Sírva, örömmel telve érkeztek szüleikhez. Elmondták átélésüket, amit nekem is elmondott a kedves testvér.

Simcsik Mihály, Vésztő

Békesség néktek!

Micsoda különbség van húsvét hajnala és húsvét estéje között?!

Amikor a hét első napján virradni kezdett, asszonyok egy csoportja indult Jézus sírjához, kezükben szorongatva a nagy értéket képviselő, nagy áldozatok árán beszerzett balsamokat, amelyeket a „tisztességes végtisztesség” jegyében vittek. Ám szívük tele volt kérdésekkel és félelemmel:

Oda mehetünk-e egyáltalán a sírhoz? - hiszen a papi őr-ség vigyázta a a lepecsételt sziklasírt.

Ki hengeríti el a követ? – hiszen a sírüreget több mázsás malomkőszerű lap fedte.

Ugyanebben az órában tanítványai szorongva, félve bújtak meg az utolsó vacsora termében, teljes elbizonytalanodásban és félelmek között. Talán egymás szemébe se tudtak nézni, hiszen nem volt még olyan messze az utolsó vacsora órája, hogy ne emlékeztek volna fogadkozásaikra, Jézus figyelmeztetésére. Ott ült közöttük Péter, az erős, a bátor, akinek kisírt szeme bizonyára mindenkinek elárulta a magabiztos apostol teljes kudarcát. Ott ült János, aki bizonyára sokadszor mondta el a Golgotára vezető út eseményeit, a kereszten történeteket. Mindez csak egyre mélyítette a keserűséget, hiszen szembe kellett nézni a bűnnel, a gyávasággal, a tagadással,

a tanítványi közösség teljes kudarcával.

Ebben a helyzetben ragyogott fel húsvét hajnala, s érkeztek az asszonyok - „a magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok” (Lk 24,10) ragyogó szemmel, ragyogó arccal újjongó örömhírral: „Feltámadott!”

S ez a hír egyszeriben „közösség formáló” erő lett. Az addig szomorúan gubbasztó apostolok kara nagyon hamar egy véleményre jutott: „üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik.” (Lk 24,11) Csak Péter indult a sírhoz, futva vitte a lelkiismeret, hátha mégis jóvá lehet tenni a jóvátehetetlent, a tagadást. János eredt a nyomába, s együtt látták az üres sírt, a gondosan összehajtogatott lepedőket, de csak Jánosról olvassuk, hogy szívében hit ébredt...

Pedig az asszonyoknak sem adatott meg a „látás”. Egyedül a többiektől elvált és a sírhoz visszaforduló Magdalai Mária találkozik az először kertésznek hitt Feltámadottal. A többieket a hallgatott ígére, Jézus előre megmondott szavaira emlékezteti az angyal, s ennek alapján visszaemlékezve viszik a jóhírt, az örömmüzenetet, a megváltás drága hírét.

Ám Jézus nem mond le tanítványairól. Azt mondta magáról: „Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, aki elveszett.” (Lk 19,10) S van-e elveszettebb a hitében megrendült tanítvány csapatnál? Van-e nagyobb

munkája az ördögnek, mint elhítni a kiválasztottakat azzal, hogy tanítványi jogaikat tagadásukkal, félelmükkel, gyáva megfutamodásukkal végképp eljátszották? Hogy számukra már nincs helyreállítás?

„Azért jött az embernek fia, hogy a Sátán munkáját lerontsa!” (1 Jn 3,8) – írja János, aki mindezt átélte. Ő pontosan tudta, hogy a Húsvét hajnala nem történelmi, de üdvtörténelmi esemény. Mert hogy Jézus él, ezért van ki előtt megbánni bűneinket, van kitől bocsánatot kérni, van kinek az áldozata érdemében az Isten elé járulni. A feltámadt Mester átszegzett kézzel-lábbal, átdöfött oldalával egész napját úton tölti. Emmausba gyalogol két tanítvánnyal, s órákon keresztül magyarázza a két rest szívűnek a próféciákat, de mire azok visszatérnek a felházba, már az a hír várja őket: „A Mester valóban feltámadt, megjelent Simonnak...” (Lk 24,34). Hogy mikor történt ez a nap során, nem tudjuk, de az biztos, hogy Jézus megkereste a négyszemközti beszélgetés lehetőségét. Azt akarta, hogy tanítványa elsírhasssa bűneit és meggyőződhessen a bocsánatról.

De aznap este még a teljes tanítványi körben is megáll. „Békesség néktek!” – köszön rájuk. S az elmúlt napok összefüggésében ez a köszöntés messze meghaladja a szavak pusztá jelentését.

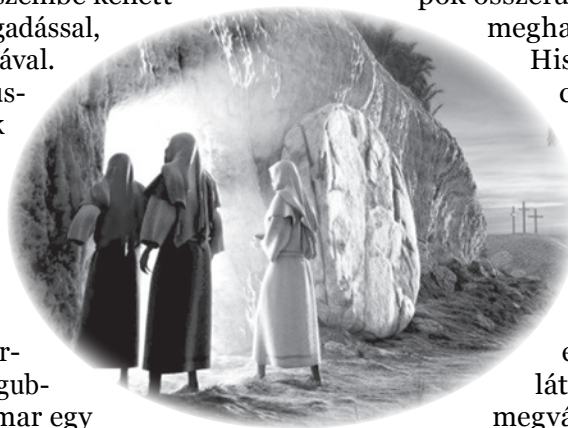
Hiszen aki így köszön, az utolsó vacsorán már előre értelmezte ezt a köszöntést: „Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen. (János 14,27). Az elmúlt napokban mindez reménytelenül elérhetetlennek látszott. Most egyszeriben minden megváltozik. Persze, hogy más ez a bé-

kesség, hiszen egy olyan valaki mondja, akinek volt hatalma letenni az életét, s lám volt hatalma visszavenni is. (Jn 10,18) Valaki olyan köszön így, aki azt mondta, hogy Ő „a feltámadás és az élet”, s most kézzel fogható valóságban áll előttük. Aki azt mondta: „Ne nyugtalankodjék a szívetek!”

Ez a békesség nem foszlik szerte az első nehézségen, mert Istentől való, és túlmutat a körülményeken, az életen. Ezen van mit tovább adni, hiszen egy örök, kiapadhatatlan forrás van mögötte.

Húsvét hajnala a teljes letargia, a megváltoztathatatlanak tűnő kudarc órája. De estére a feltámadás örömhíre, s a feltámadott személyes jelenléte mindent felülír. Ő bátor asszonyok, akik már az angyali szóra is mertek hinni, s az örömhírt tovább vinni! Bárcsak lennének, akik örökötökbe lépve ma is az örömhírral érkeznének bevilágítva a csüggedéstől, félelemtől terhelt szívekbe!

Kulcsár Tibor

PÁLYÁZATI HÍREK

Az „Egy életre megtanultam” c pályázatunk kapcsán érkezett írások közül az alábbiakat jutalmaztuk.

Bódizs Sára, Erdély
Bojtor István, Hajdúszoboszló
Farkas Géza, Szombathely
Gaál Istvánné, Farád
Gyórfi Zoltán, Nikla
Juhász János, Bekecs
Kiss Jánosné, Tápíóság
Kiss Kinga Katalin, Budapest
Kontáné Csilla, Tata
Kovács Gabriella, Nagyberény
Kozmáné Rózsa, Lenti
Lehotáné Hajdú Éva
Lőrincz Erzsébet, Erdély
Nemesi István, Nagykanizsa
Orbán Erika, Bilke, Kárpátalja
özv. Oroszi Pálné, Akli, Kárpátalja
Pápai Istvánné, Lovasberény
Pozsgai Józsefné, Kiskőrös
Révész Andrásné, Kisvárd
Rozsnyai László, Kolozsvár

Ezúton is köszönjük mindenkinek, aki komolyan vette bátorításunkat és írt. A beküldött írások közül némelyeket az Antenna újságban használtunk vagy a következő számban használunk fel, azonban mindegyik elhangzik részben, vagy egészében a műsorainkban. A jutalmakat postán küldjük el, abban a reményben, hogy ebben a különös időszakban meg is érkezik a címzettekhez. Természetesen a következő pályázatra is várjuk írásaikat!

„Megtölti még szádat nevetéssel...”

A Lukács 4,31-37 története beszél egy olyan emberről, aki a zsinagógában volt, mikor Jézus tanított, de nem úgy tűnik, hogy bárki tudta volna róla, hogy tisztátalan, ördögi lélektől megszállott (talán ő maga sem). A Mester megjelenése azonban leleplezi, hogy mi végzi pusztító munkáját ebben az emberben, hiszen Jézus jelenlétében nem maradhat észrevétlen, sőt, a férfi elkezd félni (vagy inkább az őt irányító gonosz?). Az Úr Jézus természetesen nem engedi, hogy ez az ember így élje tovább életét, hanem „hatalommal és erővel parancsolt a tisztátalan lelkeknek,” és azok elhagyták.

A történet rávilágított saját életem megkötözöttségeire, hogy bár tudom, megtértem, bűnbocsánatot kaptam, mégis egy idő után rájöttem, hogy valami nincs rendben az életemben, nem tudok szabadulni berögzült viselkedésektől, különféle szituációkra adott válaszreakcióktól. A történetben szereplő emberhez hasonlóan jártam gyülekezetbe, de gyanítom, hogy nem sokan sejtették körülöttem, mi minden munkálta bennem, késztetett volna arra, hogy forduljak el Mesteremtől, Szabadítómtól.

A következő történetet azok kedvéért írom le, akik hasonló helyzetben vannak, és úgy látják nincs remény szabadulni. Én is ismerek ma néhány

hívó fiatal, akiket gyötör az életből való kiábrándultság, s reménytelenek. A jó hír: van remény! Előrevetíteném, hogy szabadulás csak az Igének való engedelmisséggel lehetséges: „*változatok meg értelmetek megújulásával*” (Rm 12,2), illetve „*megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.*” (Jn 8,32) Megtérésünk után kérni kell Istent, hogy romboljon le minden olyan gondolkodásmódot, ami nem szerinte való. Azt hiszem, hogy akik „kaput nyitottak” lelkünk ellenségének, vagy akiket hosszú ideig megbélyegeztek valamivel, érzelmileg sérültek, ott hosszabb időbe telik az értelem megváltozása.

Amennyire emlékszem, mindig értéktelennek éreztem magam a környezetemben, a társadalomban. Bár kitűnő tanuló voltam, nem láttam merre tovább érettségi után, félttem a nagy választásoktól. Nem tudtam elképzelni magam egy munkahelyen sem (bár sokat álmodoztam), arról nem beszélve, hogy férjhez menjek, gyerekeket neveljek. Ez az egyetem elvégzése után is megmaradt: hol lakjak? Milyen területen dolgozzak? Ehhez jöttek: családi gondok, anyagi nehézségek, költözések sorozata, barátok elvesztése. „Elmegy mellettem az élet, elpazarlom a tehetségeimet” – gondoltam. Az Úr adott olyan

„Egy életre megtanultam”

Nem mondhatom el magamról, hogy már tudom, de igyekszem engedelmeskedve tanulni azt, ha az Úr Jézus Krisztus valamire felhívja a figyelmemet, akkor meg is tegyem.

Biztos nem ilyen jellegű írásra gondoltatok, amikor ezt a címet adtátok útmutatóul. Azért írom le mégis ezt a levelet, mert a megírása óta az alábbi hirdetést többé nem láttam. Így mégis az életem részévé lett. Következzék itt az ominózus levél:

Tisztelt Hirdető!

Alkalomról- alkalomra megakad a szemem az Önök hirdetésén: „Ha Lucifer létezne, biztos nálunk bérelne!” Először bosszankodtam, majd úgy gondoltam, többet ér, ha segítek Önöknek, hogy tudják egyáltalán nem játék, amit Önök gondolom -, jó heccnek tartanak. A Biblia beszél az ember teremtése előtt egy lázadásról, amelyet Lucifer (fényhordozó, hajnal fia) készített elő (Ézsaiás 14,12 stb.) Isten

ellen. Természetesen eredménytelenül. Így vettetett le a Földre (Jelenések 12,9). Az embert, mint Sátán (ellenség, ellenfél, vádoló, üldöző) csapta be (1Móz. 3), és hajtotta uralma alá. Ezt az igát, köteléket jött feloldani az Úr Jézus Krisztus - emberré lételeével, kereszthalálával, feltámadásával, mennybemenetelével és a Szentlélek elküldésével. Aki hisz a feltámadott (Jn 3,16) Jézus Krisztusban és követi Őt, annak örök élete van (Jn 6,47).

A gonosz ellenben ma is létezik és folytatja emberölő munkáját. Szereti, ha úgy beszélnek róla, mint nem létezőről, de a világban lévő sok bűn, nyomorúság, betegség (Róm 1,20-32) mögött ő áll, mint felbújtó.

Jó, hogy van szabadulás a karmaiból. A Biblia erről beszél az elejétől a végéig. Erről beszél sok ember szabadulása, a bűnből és halálból, többek között az enyém is. Kérem a saját - és mások - boldog életéért, örök életéért, szüntessék meg ezt az egyáltalán nem jópofa reklámot! Szeretettel:

Csilla néni

munkát, amit örömmel végeztem, de amikor kitanultam, hamarosan elkezdtem tovább aggódni: „Ezt fogom csinálni életem végéig? Miért olyan nehéz minden?” Így elkezdődött egy ördögi kör: meggondolatlanul munkát és alérletet váltottam, ami csak rosszabb lett, rohantam egyik embertől a másikig lelki segítséget kérni. Legjobb (hívó) barátom „tudomásomra hozta”, hogy én nem is vagyok keresztény, így elkezdtem kárhóztatni magamat, és eljutottam odáig, hogy Isten is elutasít, s bizonyára elkövettem a Szentlélek ellen való bűnt, nincs kiút. Kenyér és víz nélkül lehet élni néhány hétig, napig, de remény nélkül hét másodpercig sem. Így hát éltem, de csak „túléltem.” Depresszió, pánikrohamok, hazugságok tömkelege a fejemben Istenről és magamról („engem mindenki csak elvisel, lesajnál”)... Olyan mély verembe kerültem, hogy tudtam, innen, emberileg nincs visszaút, senki nem segíthet – csak Jézus Krisztus!

A változás hosszú folyamat volt, de kiemelném a legfontosabbakat, amik nekem segítettek, vagy amit ma másként csinálnék.

1. Mások imái! – enélkül nem tudom, ment volna-e. Kérjünk meg olyan embert, akiben megbízunk, hogy rendszeresen imádkozzon értünk! „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgeésének.” (Jak 5,16) Maradjunk meg abban a szereteteli közösségben, ahová Isten helyezett. „Vassal formálják a vasat, és egyik ember formálja a másikat.” (Péld 27,17) Óvakodjunk a hirtelen változtatásoktól (gyülekezet, munka stb.)!

2. Gyakorlati dolgok. Olyan helyre költöztem, ahol gondoskodni tudtam valakiről, újra értelmet kezdtek nyerni napjaim. - Elkezdtem olvasni evangéliumi könyveket, tágítani a látókörömet. - Naplót vezetek megteréseim óta, főként a csendességekhez. Emlékszem arra a napra, amikor egyszer nekiültem visszaolvasni bejegyzéseimet, amik tele voltak bizonytalanságokkal, negatív gondolatokkal, és akkor hirtelen észhez tértem, hogy ez mind csak hazugság! Mi mindent kifordított elmémbe lelkem ellensége! - Testmozgás, pihentető alvás, étkezések: mindegyik szükséges, és főleg ha rend, rendszeresség van benne. - Fontos meglátni, hogy Isten

megengedte, hogy ebbe a helyzetbe kerüljek: higgyem el, hogy az Úr pont itt akar dolgozni rajtam, és megdicsőíteni magát rajtam keresztül (igen, pont ott, amit én pusztának látok). Nem érdemes a „Mi lett volna, ha?” kérdéseken rágódnival, és elhinni, hogy az élet elmegy mellettem. Ez is része a fejlődésnek „...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” (Rm 8,28; Zsid 12,5)

- Tedd a következő dolgot! Elisabeth Elliot egyik könyvében olvastam, milyen gyógyító a hétköznapi rutinja: takarítás, főzés, egyéb feladatok stb. Egyszerű, de biztos dolgok, s megóvnak a magunkba roskadástól.

- Éneklés, az Úr magasztalása: „A vídám szív a legjobb orvosság” (Péld 17,22).

3. Belenézni az ige tükrébe, bűnrendezés, az Úrral való kapcsolat rendezése. Ezt hagytam utoljára, de ez a kulcsa a szabadulásnak (noha, aki már eleve kárhóztatja magát, annak kellenek az előző lépések, hogy tisztábban, józanul lásson). Véletlenül senki nem kerül az ördög hálójába, események sorozata vezet el a teljes megkötözöttségig. Hogy a legfontosabbakat említsem a gyógyuláshoz: hamis tanítások megvallása, (fejemben lévő) hazugságok megfogalmazása és leleplezése az igével („foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre” 2Kor 10,5b), megbocsátás, önsajnálát megvallása mint bűn, test cselekedeteinek megvallása (Gal 5,19-21, Rm 6,12-13), s kérni az Urat, hogy törje meg a Sátán béklyóit (pl. szexuális köteleket), megtagadni minden okkult dolgot, amiket mi vagy felmenőink követtünk el. Imában lehet kérni az Urat, hogy az előbbi listához juttassa eszünkbe a konkrét eseményeket, hogy megvalljuk, megtagadjuk és elhagyjuk, s helyette Őt válasszuk!

És végül: tartsuk meg az elnyert szabadságot! Gyakoroljuk a megtanultakat! Olvassuk Isten Igéjét mindennap, imádkozzunk! Megnyugtató tudni, hogy „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8) Ingadozhat a hangulatom, történhetnek bajok körülöttem, de Ő nem változik! Áldott, reményteljes feltámadás ünnepet minden kedves Olvasónak!

B.K., Budapest

VALAMI TÖRTÉNT

Az internetes adásokat amikor csak tudom, hallgatom. Az utóbbi időben történt valami nagyszerű dolog. Érzésnek nevezném, olyan ez, mint egy változás. Mintha rátaláltam volna valami értékes dologra, amit pénzben nem is lehetne kifejezni. Kaptam valamit, ami sok változást okozott bennem. Vágytam, hogy változás történjen, de ezt magam akartam elérni. Szélmalom harc volt, nem voltam képes ezt elérni, de nem is ment volna, ha nem tanít Jézus - az adások eszközét használva fel -, hogy elinduljon az a változás az életemben.

Nagyon az elején lehetek az útnak, amin el kell indulni, de hallgatom az adásokat, és imádkozom. Kérem a Drága Jézust, hogy óvjon az elbizakodástól, az elért eredmények miatt. Igen, eredmények történtek, mert megvallottam, hogy képtelen vagyok bármit tenni magamért. Kértem Jézust, vegye át az irányítást az életem felett. Egyszer csak jöttek a csodák, a jó dolgok az életemben. Meg sem tudom számolni, annyi jó dolog. Azt is érzem, hogy ez ajándék és üzenet is. Üzenet a segítségkérésre, amit küldtem. Kívánok az egész csapatnak áldást és gyümölcsöző munkát, hogy nagyon sok ember jusson Jézus Krisztus közvetlen közelébe.

Tisztelettel

Gy. Zoltán, Nikla

HA AZ LENNÉK...

*Megálmodtad Te is magad,
Úgyis tudom, ne is tagadd!*

*Hiszen én is megálmodtam
Azt az embert, ki nem voltam,*

*A más embert, ki lehetnék,
S ha az lennék, boldog lennék!*

Hézszer Zoltán

Nyílt levél minden Olvasónknak

Kedves Olvasóink!

Először is, nagyon szépen köszönjük azoknak, akik visszajeltek a postázási neveket és címeket tisztázó kérésünkre! Fontos és szükséges szolgálatot tettek nekünk. Sajnos, a visszajelzések száma messze alatta maradt a postázandó címek számának.

Sokan voltak olyanok, akik nem is értették, hogy miért van erre szükség, hiszen eddig mindent, mindenkitől, mindig megkaptak. Hadd írjam azt, hogy lehet, hogy ők vannak kisebbségben...

Kevesen tudják elképzelni, hogy mekkora munkát jelent több ezer címre kiküldeni egy kiadványt. Közhasznú alapítványként, amely mögött nem áll semmiféle egyház, szervezet vagy maga az állam, nagyon korlátozott anyagi lehetőségeink vannak az Antennák célba juttatására. Istentől vett küldetésünk, hogy anyagi helyzetétől függetlenül, mindenkinek eljuttassuk az Antennát, aki igényli azt. A következőkben hadd válaszoljak néhány, gyakran feltett kérdésre:

- *Miért a postával szállítunk?*

Azért, mert minden más szállítványozó cég nagyságrendekkel drágábban juttatná célba a küldeményt (igaz, ellenőrizhető módon, de sokkal nagyobb költséggel).

- *Miért nem ajánlottan vagy valahogyan könnyelt módon küldjük ki az Antennákat?*

Azért, mert ez olyan költséget jelentene, amit nem tudnánk kifizetni.

- *Miért nem kérünk a postától kedvezményt?*

Sajnos az elmúlt néhány évben folyamatosan csökkentették a kedvezmények körét és mértékét. Jelenleg túlságosan „kicsi halak” vagyunk ahhoz, hogy érdemi kedvezményt kapjunk.

- *Miért nem csomagoljuk máshogyan az Antennákat?*

Egyrészt a küldemény tömege, másrészt a csomagolás költsége, harmadrészt, törvényi szabályozás miatt. Természetesen nem szeretnénk a Magyar Postát megtenni bűnbaknak, de tény, hogy sokat csökkent a szolgáltatás színvonala. Úgy gondoljuk, hogy közismert, mekkora hiány van postai kézbesítőkből. Ha egy túlterhelt, fáradt, alulfizetett kézbesítőre rábíznak egy küldeményt, ami felől semmiféle elszámolási kötelezettsége sincs, akkor 100%-ban a kézbesítő lelkiismerete az, ami befolyásolja a küldemény célba érkezését. Hadd írjak le néhány konkrét eseményt, aminek mi magunk is utána jártunk.

Volt olyan eset, amikor a kézbesítőnek nem volt kedve hegyet mászni, így inkább ráírta a küldeményre, hogy „kézbesítés akadályozott”. El kell mondjuk, hogy ez a tisztább módszer, mert így legalább visszajut hozzánk az újság és az információ.

Volt olyan, amikor úgy ahogy volt, a kézbesítő az első kukába kidobta az összes nála levő Antennát. No comment.

Volt olyan eset, amikor az MPL futára a címen szereplő épületet látva (pl. egy templom – úgy sincs itt senki) visszavitte a csomagot. Ez azért „jó” nekünk, mert először is kifizetjük az odapostázást, kifizetjük a visszapostázást, ami ráadásul nem is házhoz szállítást jelent, hanem 2-3 órás utat és procedúrát, hogy visszkapjuk azt, ami a mienk...

Ha valaki azt gondolja, hogy apróságokon akadunk fenn, annak csak annyit írnék le, hogy Budapest belvárosában rendszeresen eltűnnek a küldemények, míg Zimbabwébe (!!!) rendszeresen adunk fel ilyen módon (könyvetlen küldeményként) és eddig mindig megérkezett! Lehet, hogy 3-4 hónappal később, de megérkezett. Sőt, több ezer kilométerről, 2 hónap után visszajött olyan Antenna is, aminek a címzettje már az örök hazában van.

Vannak az országnak olyan részei, ahova annyi Antennát küldünk, hogy érdemes személyesen elvinni. Ezt a legtöbb is megtettük és a mostani Antennával kapcsolatban is ezt fogjuk tenni. Én például egy 700 km-es kört vállaltam, saját autóval, hogy spóroljunk a költségeken és biztosak legyünk, hogy a címzettek megkapják az újságot. Őszintén mondom, hogy szívesen tettem. Nagyon örültem a személyes találkozásoknak, de könnyen lehet, hogy nem ez lenne a leghatékonyabb mód.

Mivel számtalan visszajelzésünk van, hogy kinek és hogyan változtatta meg életét az Antenna újság (minden hála és dicsőség, egyedül és kizárólag Istené!), ezért nagyon szeretnénk, hogy eljusson mindenkinek az újság, aki igényli azt. Ezért jelent számunkra nagyon sokat, ha visszajelzést kapunk arról, hogy hova érkezik meg kiadványunk és hova nem.

Hálásan köszönjük, ha ebben segítségünkre vannak!

Nemeshegyi Zoltán

ÚJ PÁLYÁZAT:

VAN REMÉNY!

Az elmúlt év sokak számára a csüggedésről, a letargiáról szólt. Bizonyára sokan vannak azonban olyanok is, akik éppen ez alatt az idő alatt tapasztaltak és tanultak új dolgokat a hívő életükben. Kérjük írják meg nekünk személyes bizonyágtételüket, hogyan élték át és tapasztalták meg Isten áldását, vezetését a szokatlan körülmények között és mi közzé tesszük a nyáron megjelenő Antenna újságunkban, illetve műsorainkban. Ne feledjék: a nehéz körülmények között minden hiteles tanúságtétel segíthet könnyet törölni, vigasztalni a szenvedőket.

A Pályázat mottója:

Van remény!

Beküldési határidő: **2021. május 31.**

Bátran tervezhetünk

„Tehát akik azt mondjátok: *Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyereséget szerzünk; azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.*” (Jakab 4,13-15)

Kedves testvérek, az elmúlt években-évtizedekben ez a jakabi gondolat ott volt a keresztyén találkozókon, a testvérek között, amikor tervezték a jövőt. Ez így volt 2020-ban is: terveztünk, és mindig hozzátettük, hogy „ha az Úr akarja”, „ha az Úr éltet bennünket”, és hiszem, hogy ezt őszinte, tiszta szívvel és hittel mondtuk és gondoltuk. Valahogy ez a gondolat, hogy „ha az Úr akarja”, tavaly márciustól, a mi életünkben valóban valóság lett. Emlékszem, ahogy terveztük januárban a testvérekkel, hogy milyen gyerektáboraink lesznek; külföldről jönnek testvérek, ifjúsági csoportok, akik erősítenek bennünket – ahogy ezt szokták az elmúlt években –, de minden tervünk szétfoszlott, amikor márciusban bejött a pandémia. Biztos vagyok benne, hogy a rádió hallgatói között is vannak olyan testvérek, családok, akik eltervezték a nyarat, hogy milyen bibliaiskolába mennek el, vagy milyen lelki közösségben fognak szabadságot tölteni, és ezek mind-mind szétfoszlottak. Jakab szavai valósággá lettek számunkra ebben az időben. Nem csak egyének számára, hanem az egész világra nézve, hisz az egész világ is tervezett ebben az évben, és minden a feje tetejére állt. Hiszem, hogy mindaz, ami történik a világban, a mi személyes, szűk családi életünkben, elmegy a Mindenható Isten előtt. Isten uralkodik a földön annak ellenére is, amikor azt látjuk, hogy az életünkben vagy a földön körülöttünk

történő eseményekben olyanok történnek, amik idegenek számunkra, és ilyen volt ez a koronavírus is.

De mire tanít bennünket Jakab levele? Elsősorban arra, személy szerint engem – és ezt szeretném megosztani Önökkel a jövőre nézve is –, hogy ne felejtsek el, olyan az életünk, mint a lehelet. Milyen a lehelet? Kimegy a szánkon, és a következő másodpercben nincs.

Vagyis arra tanít bennünket, hogy az életünk olyan, mint a pára, ami igen-igen rövid. Ha így lenne, akkor nagyon szomorú lenne a keresztyén életünk,

de nem az! Tudjuk nagyon jól, és valljuk, hirdetjük, hogy az Úr Jézus Krisztusban való életet át kell járja az öröm. Nem egy keserű keresztyén életet kell élnünk, mert ahol az Isten Szentlelke munkálkodik, ott öröm van és szabadság. Miben van a szabadságunk? Hogy rövid az életünk? Nem. Abban, hogy a szívünkben elfogadtuk az Úr Jézust, mert megértettük az ő kegyelmét és szeretetét, és tovább tudunk látni a mi mulandó életünkön. Látjuk az eljövendőt, amiről az Úr Jézus Krisztus beszél és tanít nekünk, hogy elmegy és helyet készít számunkra maga mellett, és majd visszajön maga mellé venni bennünket (János evangéliumában olvashatjuk ezeket a gondolatokat). Viszont azt is látjuk, hogy amikor terveztünk, tudnunk kell és a szívünk teljességében hinnünk kell abban, hogy minden pillanatunk, életünk minden perce a Mindenható Istentől függ. Nem vagyunk urai a saját életünknek és napjainknak, hanem az a Mindenható kezében van. Erre hívja fel Jakab a figyelmünket.

Amikor terveztünk, mert tervezni kell, – szükséges, hogy legyenek céljaink a személyes életünkben, a családunk-

ban, gyülekezetünkben, egyházunkban és hiszem, hogy a Mindenható Isten mutat célokat –, akkor ott kell lennie a szívünkben és a bensőnkben, hogy ne merevedjünk bele a célokba, hanem tudjunk változtatni a saját terveinken, rugalmasan kezeljük a mindennapokat.

Visszatérve arra a gondolatra, hogy mulandóak vagyunk, és valakinek az életében ez szomorúságot jelent, ha Jakab levelét tovább olvassuk, akkor föloldja Jakab – Isten kegyelméből és üzenete által – az 5. rész 7-8. verseiben azt a mulandóságot, és föl emeli a szívünket, a figyelmünket az elkövetkezendőkre: „*Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap. Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van.*” Itt van a csodálatos reménység, és a jövőre nézve való öröm, hogy türelemmel kell lennünk az Úr eljöveteleig, hiszen ez a mi reménységünk, hogy az Úr Jézus visszajön értünk, és maga mellé vesz, és amit elkészített nekünk az eljövendőben, az örökkévalóságban, azt vele tölthetjük.

Egy példával hívja fel a figyelmünket az Ige, mégpedig a földművelő példájával. Biztos vagyok benne, hogy ismerjük a földművelés folyamatait: a leglényegesebb, hogy elő legyen készítve a föld, az előkészített földbe kerüljön mag, amit utána gondozni kell, és a mag egy idő után hozza azt a csodálatos gyümölcsöt, gabonát, amit elvetettek. Ugyanígy van a mi szívünkben is, hogy azt Isten előkészíti, beveti az ő igemagjával, és nekünk türelemmel kell lenni, míg az ő magját a mindenható Isten ápolja és gondozza. Reménységgel és türelemmel kell lennünk, amíg gyümölcsöt hoz a mi életünkben az Istennek belénk vetett magja. A türelem várakozással teli. Egy feszült állapot. Igen, de ez egy örömteli feszült állapot. Örömteli gondolat az, hogy egy-

(folytatás a 38. oldalon)

(folytatás a 37. oldalról)

szer együtt lehetek a Mindenhatóval. Az is örömteli, hogy megígérte a mi Urunk, Jézus Krisztus, hogy „*Íme veletek vagytok minden napon a világ végezetéig*”.

2020-ban is átéltük ezt, amikor az életünkbe bejött a pandémia, és olyan dolgokat kellett át- és megélnünk, amire nem voltunk felkészülve. De ha visszanezünk, azt látjuk, hogy velünk volt az Isten, vezetett és megtartott bennünket. Reményt adott. Mondhatnám azt, hogy közelebb került hozzánk az Úr ebben a feszült helyzetben, vagy inkább úgy mondanám, mi kerültünk közelebb a Mindenható Isten szeretetéhez, kegyelméhez, hisz többen és komolyabban keresték az Urat. Nekünk jó reménységgel kell előre nézni, mert Isten ígéretet tett, hogy eljön értünk. Az Úr Jézus megígérte, hogy eljön, és maga mellé vesz minket. Nekünk, mint a földművelőnek, várakozni kell. A földművelő reménységgel várja és nézi azt az elvetett magot, hogy mikor fogja meghozni a gyümölcsöt, mikor érik be a termés. Persze, nem minden nap nézi, és nem minden nap megy ki a földre ellenőrizni, hanem a szívében, a bensejében tudja, hogy amit elvetett, gyümölcsöt fog hozni. Nekünk is így kell gondolni önmagunkra és a 2021-es évre, hogy az Isten bevetette a mi szívünkbe az ő kegyelmét, szeretetét, igazságát, jóságát, hűségét, és a szívünk megtelt Isten szeretetével a Szentlélek által, ezért mi is gyümölcsöt hozunk az Atyának, gyümölcs-termők leszünk. Bátran tervezhetünk, mert velünk van a Mindenható Isten, megőríz bennünket, és ha jönnek nehézek az életünkben, akkor pedig – azt mondja – velünk van. Éppen ezért békességgel kell lennünk, amikor tervezzük a jövőt, mert maga a békesség Istene van velünk. Szeretném ezzel az ígéressel lezárni ezt a gondolatot, mintegy áldásképpen a kedves olvasóknak: „*Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeiteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére. Hú az, aki elhív erre titeket; és ő meg is cselekszi azt.*” (1Thessz 5,23-24)

Cségi Győző

És Isten elküldte...

...az Ő „baglyocskáit”. Igaz, ilyen igeversem nem található a Bibliában, és a rendszertanban aligha találunk állatot ezen megnevezés alatt, de mi mégis megtapasztaltuk ezt az elmúlt évben. A dolog úgy esett, hogy múlt nyáron szüleim kertjében „nappalozott” egy erdei fülesbagoly. Egy szép, magas ezüstfenyőt szemelt ki magának. Nagyobbik fiunk (akkor éppen két éves) nagyon örült a „baglyocskának” és onnantól kezdve minden nap ellenőrizte a fenyőfát, hogy visszajött-e a „baglyocska”. A reggeli imádságnál is egyre gyakrabban felsorolta, hogy a „baglyocskáért” is imádkozzunk, olyannyira, hogy a végén én is elkezdtem imádkozni, hogy Isten küldje vissza „Papiék fájára” a „baglyocskát”.

Teltek múltak a hetek, és nem történt semmi: a bagoly nem jelentkezett. Mígnem december közepén az egyik reggeli „ablakból integetünk édesapának” programunk másként nem alakult. Mindenre figyelő „nagy fiam” egyszer csak felkiáltott: „Ott van valami tuján... mint egy gerle... mintha egy fatörzs lenne!” Én is elkezdtem keresni, hogy mit láthat, de addigra már ő mondta is: „Ez egy baglyocska! Papiék baglyocskája idejött!” Ahogy alaposabban megvizsgáltuk a tuját, észrevettük, hogy nem is egy, hanem két bagoly gubbaszt az ágain. Megnéztük a határozóban, hogy tényleg erdei fülesbaglyok azok, majd elújságtoltuk mindenkinek, hogy visszajött a baglyocska és hozta magával a „párját”.

Aznap reggel megköszöntük az Úr Jézusnak, hogy visszajött a „baglyocska”, ráadásul nem is egyedül, és nálunk töltik a napot. Másnap reggel rohantunk az ablakhoz, hogy ott van-e

a „baglyocska”, és az én legnagyobb csodálkozásomra ott voltak mind a ketten. És ez így ment napról napra. Volt, hogy csak az egyiket láttuk, ekkor buzgón imádkoztunk, azért, hogy a másik „baglyocskának” ne essen baja, és az ott levő „baglyocska” ne legyen szomorú. Volt, hogy egyiket se láttuk az ablakból, ekkor nagyon aggódtunk, hogy vajon jól vannak-e, míg rá nem jöttünk, hogy olyankor egy másik tuját választottak alvóhelyül, amit az ablakból nem láthattunk. Onnantól kezdve ellenőriztük az összes tuját a kertben, hogy tudjunk nekik köszönni. Sötétedéskor számos estén

lekapcsolt lámpa mellett ültünk az ablakban, mert az utcai lámpa fényében pont láttuk, ahogyan a baglyok felébrednek, tollászkodnak, majd elindulnak vadászni. Ilyenkor imádkoztunk értük, hogy az Úr Jézus vigyázzon rájuk.

Múlt hét szerdán beköszöntött nálunk a tavasz: telelő fülesbaglyaink nem jöttek vissza aludni, én pedig elgondolkoztam azon, hogy mennyire szereti Isten a gyermekeket. Mi csak azért imádkoztunk, hogy „Papiék fájára” küldje vissza azt az egy baglyot, hogy újra megnézhesük. Ehelyett odaküldött hozzánk kettőt, ráadásul olyan helyre, ahol bármikor megfigyelhettük őket az ablakon keresztül.

Sokat tanultunk ezek alatt a hetek alatt, de nem csak a baglyokról, hanem Isten szeretetéről is. Sokszor kételkedünk mi felnőttek abban, hogy Isten vajon meghallgatja-e a mi könyörgéseinket. Pedig ő egy ilyen apró, őszinte szívvel elmondott gyermeki kérésre is figyel, és „elküldi a baglyocskáit” bizonyosságul nekünk felnőtteknek is.

Jenei-Kulcsár Dóra

Mivel hamarosan eljön az idő, amikor dönthet arról, kinek ajánlja fel az 1%-ot, kérjük, hogy ha egyetért céljainkkal és Önnek is áldást jelent a rádióműsor, vagy az Antenna magazin, ne feledkezzen meg a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítványról!

Adószámunk: 18007411-1-42

Mindenre elég...

Különből különb tisztítószeret, mosóporokat, tisztálkodási cikkeket látunk az áruházak megfelelő részlegein. A médiafelületeken is reklámok tömkelege zúdul ránk. Van miben válogatni. Az egészséges felfogású ember ad a tisztaságra. A szélsőségekről most nem beszélünk. Fontos a külső tisztaság. A közmondás is megerősíti, miszerint: „a tisztaság fél egészség”. Az utóbbi év járványhelyzete fokozottan kényszerített bennünket a szinte folyamatos, alapos fertőtlenítésre. Van egy még lényegesebb tényező, a belső ember, a szív tisztasága. Ennek kapcsán felidéződik bennem egy esemény és a történetekhez kötve egy tőmondat: „a Jézus vére elég mindenre.” Emlékezetes számomra, elmondom miért. Majdnem 30 éve történt, de mintha tegnap lett volna. Fiúnk (enyhén mozgássérült) kisiskolásként tanult a szobájában, a konyha mellett. Hirtelen gyanús zajt, csörömpölést hallok. Szaladok át a szobába. Ő megijedve csak annyit mond: „Édesanyám, nem... nem akartam.” Én pedig azt sem tudom, mihez kapjak, hogy mentsem, ami menthető. Kis asztala mellett, a sarokban volt a ruháskosár, benne néhány vasalatlan ruha, tetején a vasaló. A tollát tintával töltve, (akkor töltőtollal kellett írni) a tintatartó kiborult, folyt a tinta a kosárra, vasalóra - ahová vitt az útja a gravitáció törvényének engedve... Semmit nem szóltam, nyeltem egyet, átvittem a konyhába a szép, kék-foltos dolgokat, igyekeztem lemosni, kimosni, de nem ment az olyan könnyen. Még nehezebb volt hallgatni - főként békésen. Tisztogatva a tintafoltokat, a gombóc mind keményebb és nagyobb volt a torkomban. Néma csend. Gyermeünk meghúzódva ült szobájában az asztal mellett, tanulni akarván - ami biztosan nem ment akkor

neki -, mint ahogy nekem sem a belső békében maradás. Ekkor toppant be férjem. Jókedvvel, (mint ahogy szokott) érkezett az ifjúsági óráról. Ahogy megállt a konyha ajtóban, rám néz kérdően, mutatom a kosarat, a vasalót, s már mondanám, hogy... De ő előbb szólal meg: semmi baj, mondja meggyőződéssel, a Jézus vére elég mindenre, lemossa azt is. Megállt a kezem, megindultak gondolataim... Erre elég a Jézus vére? - buggyant ki belőlem a kérdés. „Igen, igen” - hangzik a határozott válasz -, „a Jézus vére elég mindenre”. Erre megjelenik a konyha ajtóban fiúnk is bátortalanul, de egy kis reménysugárral szemében. Atölelem, immár könnyezve, bocsánatot kérek makacs hallgatásomért, haragomért, ő is a figyelmetlenségért. A torkomból eltűnik a fullasztó galuska, jóleső melegség járja át szívem. „Ó, tudom, tudom, hogy nem akartad”. Milyen jó, hogy a Jézus vére elég mindenre! Nem a tintafoltokra, de elég volt a felindult szívemre. Elég volt bocsánatot kérni és adni, még ilyen dolgok miatt is. Sokszor elgondolkodtam ez esemény kapcsán, mennyire tudja az ellenség, mikor és mivel támadjon. Hálát adtam, hogy Isten ilyen jól időzített. A legjobbkor lépett be férjem és emlékeztetett az Úr Jézusra, az Ő vérére, Aki elhordozta békességünk büntetését. Ezért állt a keresztnél, s lett áldás helye a Golgota. A tintafoltok kopott nyomai még sokáig emlékeztettek, hogy „a Jézus vére elég mindenre”. Hála érte. Isten örök igéje így írja: „*Ha pedig a világgosságra járunk, ahogyan ő maga a világgosságra van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.*” (1 Ján 1,7)

V.E.

*A Magyar Evangéliumi Rádió
minden munkatársa nevében
Istentől megáldott Húsvétot
kívánunk minden Olvasónknak!*

A MERA adásai középhullámon (1548 kHz)

Hétfő

21.15-21.30 Ifjúsági műsor /
Nehéz esetek a Bibliában
21.30-22.00 A Biblia üzenete

Kedd

21.15-21.30 Cigányműsor
21.30-22.00 A Biblia üzenete

Szerda

21.15-21.30 Növekedjétek az
ismeretben!
21.30-22.00 A Biblia üzenete

Csütörtök

21.15-21.30 Családbarát
21.30-22.00 A Biblia üzenete

Péntek

21.15-21.30 Kincseink
21.30-22.00 A Biblia üzenete

Szombat

21.15-21.40 Lelkiposta és
Gyümölcskosár

Vasárnap

21.15-21.40 Léleképítő

Minden műsorunk meghallgatható a www.mera.hu oldalon, illetve meghallgatható okostelefonon a <http://tunein.com/radio/Magyar-Evangéliumi-Radio-1395-s2243/> címről.

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi
Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Kulcsár Anikó
Zika Klára
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:

H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi
csekk számlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUBB
Adószámunk: 18007411-1-42
Készült: Kreatív Fókusz Kft.
Felelős vezető: Sztasák Árpád

ÍGY KEZDŐDÖTT...

Az utcán találkozott két fiatalasszony. Egyikük a gyülekezet frissen újjászületett lelkipásztornéja, másikuk buzgó, a „maga módján” hívő templomos gyülekezeti tag. Jól ismerték egymást, így utóbbi - telve a családi, munkahe-lyi problémáival -, kiöntötte panaszát a szinte barátnőnek számító tiszteletes asszonynak. Ő meghallgatta, majd válaszolt neki.

Később a fiatalasszony úgy emlékezett erre a beszélgetésre, hogy ez volt az indítás számára az élő hit felé.

Semmi különös nem történt, csak a beszélgetésben megjelent az az „új” erőtér, amely Isten országa valósága. – Azt vártam – mondta a fiatalasszony -, hogy együtt sopánkodik velem, vagy együtt szidjuk a férjeket, a főnököket, vagy letudja udvariasan a beszélgetést

velem, ahogy ez általában a világban, és sokszor az egyházban is történik két ember között. Ennyit tudunk magunktól adni.

- Meglepődtem azon a szereteten, ahogyan reagált, ebben benne volt az is, hogy segíteni akar nekem, felajánlott egy nyugodtabb beszélgetést. Mindenesetre egészen más légkör jellemezte a beszélgetésünket, mint amit vártam. Ma már tudom, hogy a Jézusban

kapott új élet érintett meg abban az utcai találkozásban.

Hamarosan folytatás is következett. A fiatalasszony elment az akkor már néhány fős beszélgetős bibliakörre, amelynek végén így imádkozott: - Uram, add meg nekem is, ami a többieknek már megvan. Én is szeretnék új életre jutni.

Nem volt egyszerű a helyzete. Három

kisgyermekkel reménytelennek tűnt, hogy részt vegyen egy csendeshéten, amely a többiek számára meghozta a megtérés ajándékát.

Kiderült, hogy ha valakinek a szíve kész Jézust befogadni, annak Ő elkészíti az alkalmat is erre. Édesanyja és a férje is – összefogva – elvállalták a három gyermek gondját, és megadott neki is egy olyan lelki hét, ahol megláthatta bűneit, felragyogott számára is Jézus kegyelme, és átadhatta magát az Úrnak.

Természetesen ez megtörténhet otthon is, a gyülekezetben is, testvéri segítséggel is, - de egy csendeshét még inkább lehetőség arra, hogy igei légkörben felmelegedve, tisztábban lássa helyzetét, a kegyelem, bűnbocsánat, új élet valóságát.

Kolumbusz Kristófról olvastam egy kis történetet. Eszerint a nagy felfedező egyszer a spanyol tengerparton sétált. Észrevett egy különös gyümölcsöt, amelyről úgy tudta, hogy Európában nem terem. Hozzáértő barátjától megkérdezte, aki megerősítette ebben. Erre az a gondolata támadt: - Ha itt nem terem ez a gyümölcs, akkor lenni kell egy

olyan földrésznek, ahonnan idehozta a tenger. – A kis történet szerint így indult el Amerika felfedezésére. Általában úgy indulunk Isten országa „felfedezésére”, hogy ennek az országnak az „íze”, „gyümölcse” megjelenik előttünk – talán csak ilyen egyszerű utcai beszélgetésben - és elindít a keresésben.

Végh Tamás